

EPISODE

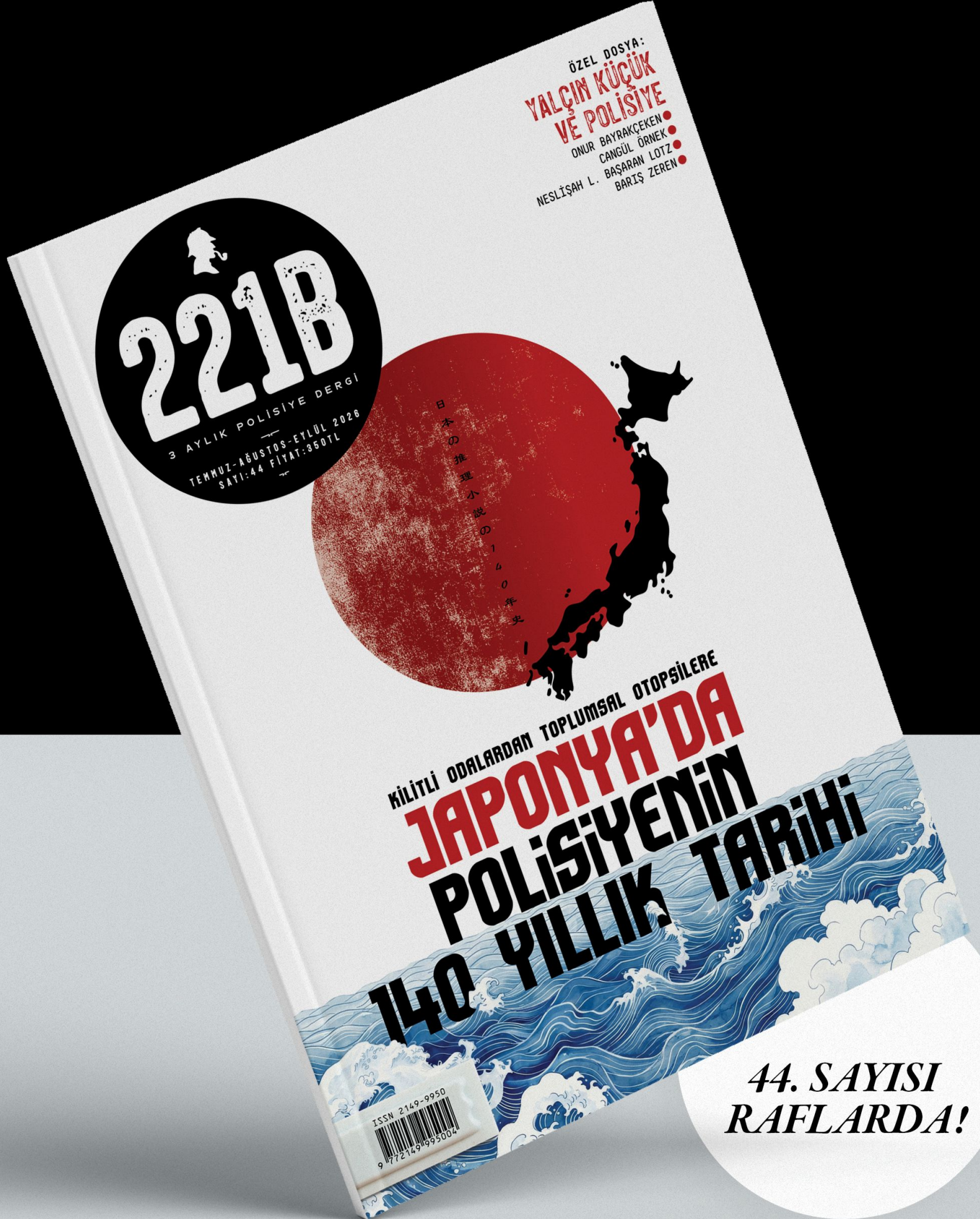
BAS BAŞA

ÖZEL RÖPORTAJ
SELİN ŞEKERCİ
DEVİRİM YAKUT
ALTAN ERKEKLİ
ÖZGÜN BAYRAKTAR
ALİ YOĞURTCUOĞLU
ÜNAL YETER
KEREM ALAN
BORA TEKAY

221B

TÜRKİYE'NİN İLK VE TEK POLİSİYE KÜLTÜR DERGİSİ

**44. SAYISI
RAFLARDA!**

221B

mylosyayingrubu.com

/221bdergi

/221bdergi

/221bdergi

EDİTÖRDEN // OBEN BUDAK

Sıcakların tam tepemize bindiği, herkesin tatil planları yaptığı ya da en azından tatil sitelerindeki fiyatlara bakıp derin bir nefes aldığı o malum aya geldik: Temmuz!

Kabul edelim, bu ekonomide tatil hayali kurmak bile başlı başına lüks bir hobiyeye dönüştü. "Şuraya mı gitsek, buraya mı kaçsak?" derken adisyonları görüp evdeki klimanın karşısına sığınmak çok daha cazip gelebiliyor. Ama neyse ki ekran karşısında kaybolmak hâlâ bedava. Yani en azından abonelik ücreti kadar! Biz de bu yüzden Temmuz Episode'unda sizi şezlong şezlong gezdirecek bir içerikle karşınızdayız.

Bu ay kapağımızda TOD'un çiçeği burnunda dizisi *Baş Başa* var. Alışılmış romantik komedilerin ya da ağdalı aile dramalarının çok ötesinde, günümüz ilişkilerini tüm doğallığıyla önümüze seren harika bir iş. Büyük patlamaların, abartılı entrikaların peşinden koşmuyor; küçük anların, yarım kalmış cümlelerin, özlemin ve o hep aradığımız sahici "aile olma" duygusunun altını çiziyor. Bazen en büyük hikâyeler, ekrana sığan o en küçük anlarda saklıdır ya, işte tam olarak öyle!

Yasemin Şefik, *Baş Başa* dizisinin yönetmeni Bora Tekay başta olmak üzere Selin Şekerci, Devrim Yakut, Altan Erkekli, Özgün Bayraktar, Ali Yoğurtcuoğlu, Ünal Yeter ve Kerem Alan ile yaptığı röportajla tüm bu samimiyeti sayfalarımıza taşıyor.

Ben bu ay 2000'lerin ikonik yapımı *Legally Blonde* efsanesinin dizi versiyonu *Elle*'in başrolleri Lexi Minetree ve Tom Everett Scott ile röportaj yaptım. Prime Video'da yayınlanan ve bizi Beverly Hills High koridorlarında hem nostaljik hem de taze bir kendini bulma yolculuğuna çıkaran yapımın detaylarını, Reese Witherspoon'un mirasını devralan yeni nesil Elle ile konuştuk. Ayrıca pop ikonu Kylie Minogue'un Netflix için hazırlanan belgeselini de zevkle kaleme aldım.

Dizi dünyasından sürprizlerle dolu sayfalarımız tabii ki bunlarla sınırlı değil. Eda Akça, reytinglerde ve sosyal medyada fırtınalar estiren *Daha 17* dizisinin yükselen yıldızı Helin Elveren ile keyifli bir söyleşi gerçekleştirdi; oyunculuk serüveninden Bodrum'daki set atmosferine uzanan detayları konuştu. Orçun Onat Demiröz ise Nicolas Cage'li *Spider Noir*'ı mercek altına aldı.

Hepsi grubun ardından sosyal medyada ilham oldurmayı sürdüren Yasemin Yürük, efsanevi *Friends*'ten *Hepsi 1'e* uzanan o tanıdık ve sıcak "ev" hissini Episode için kaleme alırken Ender Ballıkaya, açıklanan Emmy adaylıkları üzerinden *Beef*, *DTF St. Louis*, *Widow's Bay* ve *A Knight of the Seven Kingdoms* gibi yapımlarla ekranda iyi işlerin hâlâ mümkün olduğunu hatırlatıyor. Sinem Vural, bu sayıda seslerin ve sessizliğin anlatının birer parçasına dönüştüğü *Doğanın Kanunu* dizisinin müzikal dünyasını kaleme aldı.

Neslihan Atcan Altan, gişe rekorları kıran *Obsession*'ın arkasındaki isim Curry Barker'ın komediden korkuya uzanan ilginç sinema yolculuğunu beş maddede inceliyor. Burcu Asena Şahin Gençoğlu ise ilk sezonu ses getiren ve 2. sezonu merakla beklenen *MobLand* dizisini inceledi. Yeni sezonu eylülde yayınlanacak *MobLand*'in tüm sezonları Türkiye'de sadece TOD'da izleniyor.

Sayfalarımızda derinleşen hikâyeler de sizi bekliyor. Eren Ekici, *Blue Heron* filmi üzerinden "Bugün çocukluğunun yanına gitseydin ona ne söylerdin?" sorusunun peşine düşerken; Cengizhan Özcan mimari bir gözle hem *Daha 17*'deki mekân dilini hem de hayali bir *Aşk-ı Memnu* Müzesi'ni yazdı. Nevra Öner ise ekranlardaki yeni trendi sorgulayarak trajediyi komediyle yıkayıp önümüze sunan yapımların ruh halimize etkilerini kaleme aldı.

Aleyna Alkan, bir Türk'le İngilizce konuşurken neden çekindiğimizin psikolojik kodlarını çözüyor. Yasin Şefik'in *Muhtemel Aşk* dizisindeki makyaj stili incelemesi ve Alev Kurtuluş'un *Altı Üstü İstanbul* karakterlerine yaptığı astrolojik dokunuşlar dergimize ayrı bir renk katıyor.

İster klimanın karşısında ister deniz kenarında... Keyifli okumalar!

KURUCU&GENEL MÜDÜR

ÖZLEM ÖZDEMİR

ozlem@episodemag.com

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OBEN BUDAK

oben@episodemag.com

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

YASEMİN ŞEFİK

yasemin@episodemag.com

YAZI İŞLERİ

YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

EDİTÖRLER

BURCU ASENSA ŞAHİN GENÇOĞLU,

ORÇUN ONAT DEMİRÖZ,

SEVTAP TUZCU

GÖRSEL YÖNETMEN

CANSU ÖZCÖMERT

cansu@mylosyayingrubu.com

REKLAM VE PROJE: YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

MYLOS YAYIN GRUBU YAYINCILIK

DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Adına Sorumlu Yazı İşleri Müdürü ve

İmtiyaz Sahibi: ÖZLEM ÖZDEMİR

TEMMUZ 2026 - SAYI: 71

AYLIK SÜRELİ YAYIN

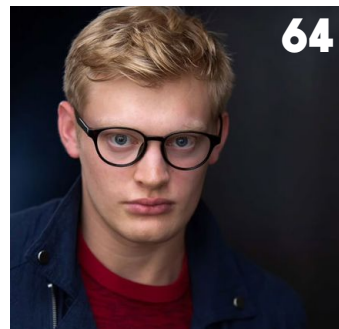
ADRES: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa Sok.

NO: 3/A Kadıköy - İstanbul

TEL: 0543 345 46 00

Episode'da yayımlanan tüm yazı, çizim ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin izni olmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organı ve sanal ortamlarda kullanılmaz.

KAPAK KONUSU: BAŞ BAŞA	04
KAPAK RÖPORTAJI: SELİN ŞEKERCİ	06
KAPAK RÖPORTAJI: DEVİRİM YAKUT	10
KAPAK RÖPORTAJI: ALTAN ERKEKLİ	14
KAPAK RÖPORTAJI: ÖZGÜN BAYRAKTAR	18
KAPAK RÖPORTAJI: ALİ YOĞURTCUOĞLU	20
KAPAK RÖPORTAJI: ÜNAL YETER	24
KAPAK RÖPORTAJI: KEREM ALAN	26
KAPAK RÖPORTAJI: BORA TEKAY	28
SUÇ İMPARATORLUĞU GENİŞLİYOR: MOBLAND - BURCU ASENA ŞAHİN GENÇOĞLU	32
SPIDER NOIR: RÜZGÂRIN, YAĞMURUN VE GÖLGELERİN ARASINDAKİ SÜPER DEDEKTİF - ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	36
PEMBE GARDİROBUN YENİ SAHİBİ: ELLE - OBEN BUDAK	40
SESSİZ ÇATIŞMANIN RİTMİ: DOĞANIN KANUNU'NDA SESLERİN GÜCÜ - SİNEM VURAL	46
RÖPORTAJ: HELİN ELVEREN	48
BAŞKA BİR EVRENDE: AŞK-I MEMNU MÜZESİ - CENGİZHAN ÖZCAN	56
BLUE HERON: BUGÜN ÇOCUKLUĞUNUN YANINA GİDEBİLSEYDİN ONA NE SÖYLERDİN? - ERENEKİCİ	58
BAZI DİZİLER EVE BENZER - YASEMİN YÜRÜK	62
KOMEDİDEN KORKUYA: CURRY BAKER - NESLİHAN ATCAN ALTAN	64
MUHTEMEL AŞK: KARAKTERLERİN HİKÂYESİNİ ANLATAN MAKYAJLAR - YASİN ŞEFİK	72
İYİ İŞLER YİNE DE MÜMKÜN - ENDER BALLIKAYA	74
KYLIE MINOGUE VE "YIKILMAZ" POP GİZEMİ - OBEN BUDAK	76
EKRANLARIN YENİ TRENDİ: "LÜTFEN BİRAZ DAHA İÇİMİZ ŞİŞSİN!" - NEVRA ÖNER	80
DAHA 17: BODRUM'UN IŞIĞI, MEKÂNIN DİLİ VE MİMARİNİN BİR KARAKTERE DÖNÜŞTÜĞÜ ANLATI - CENGİZHAN ÖZCAN	84
NEDEN BİR TÜRK'LE İNGİLİZCE KONUŞMAKTAN ÇEKİNYORUZ? - ALEYNA ALKAN	88
ALTI ÜSTÜ İSTANBUL KARAKTERLERİNİN ASTROLOJİK KODLARI - ALEV KURTULUŞ	90

RAFLARDA

BAS BAŞA

DİJİTAL ÇAĞDA AŞKLA TEK AMA BAŞ BAŞA KALMA HALİ!

+ RÖPORTAJ: YASEMİN ŞEFİK +

Bir zamanlar kapı çalınırdı. Şimdi telefon çalıyor. Bir zamanlar aynı sofrada susulurdu. Şimdi aynı ekranda konuşuluyor. Mesafeler belki hiç olmadığı kadar kısaldı ama insanlar birbirine gerçekten yaklaştı mı? İşte *Baş Başa* tam da bu sorunun peşine düşüyor.

Dijital çağın en büyük mevsusu belki de bu: Dünyanın öbür ucundaki birine saniyeler içinde ulaşabiliyoruz ama aynı evin içinde birbirimize dokunmayı bazen unutuyoruz. Görüntülü konuşmalar, sesli mesajlar, çevrimiçi toplantılar, aile grupları, bildirimler... Hayatımızın büyük bölümü artık ekranların içinde yaşanıyor. Peki, ekranın öbür tarafındaki insanı gerçekten görüyor muyuz yoksa sadece ona bakıyor muyuz?

TOD'un yeni dizisi *Baş Başa*, alışılmış romantik komedi ya da aile dizilerinin dışına çıkan anlatım diliyle günümüz ilişkilerini tüm doğallığıyla anlatıyor. Büyük olayların peşinden koşmuyor; küçük anların, yarım kalmış cümlelerin, özlemin, yanlış anlaşılmanın ve aile olmanın değerini hatırlatıyor. Çünkü bazen en büyük hikâyeler, ekrana sığan en küçük anların içinde saklı oluyor.

Bu dosya için bir araya geldiğimiz oyuncular ve yaratıcı ekip de dizinin en güçlü tarafının samimiyet olduğunda birleşiyor. Selin Şekerci, Melo karakterini ilk okuduğu anda kendine çok yakın hissettiğini ifade ediyor. Devrim Yakut ve Altan Erkekli ise dizinin en kıymetli yanının, ekranda uzun zamandır özlediğimiz sıcak ve sahici aile ilişkilerini yeniden görünür kılması olduğu görüşünde birleşiyor. Özgün Bayraktar, yıllardır yurtdışında yaşayan ablasıyla her gün görüntülü konuşmasının hikâyeyi kendi hayatına taşıdığını anlatıyor. Ali Yoğurtcuoğlu, Rüzgar'ın dünyasına bisiklet tutkusu sayesinde kolayca girdiğini söylerken, asıl meselenin uzun bir ilişkiyi ayakta tutmaya çalışan bir adamın duygularını anlamak olduğunu ifade ediyor. Ünal Yeter, *Baş Başa* ile ilk dijital platform deneyimini yaşarken Kamil karakterinin nahif dünyasını ve günümüz ilişkilerine dair düşüncelerini samimi bir dille paylaşıyor. *Baş Başa*'nın genç oyuncusu Kerem Alan, ilk set gününden usta isimlerle aynı projede yer alma heyecanına kadar yaşadığı deneyimleri içtenlikle anlatıyor.

Yönetmen Bora Tekay, görüntülü konuşmaların artık hayatımızın en mahrem alanlarından biri haline geldiğini, bugünün insanını bugünün iletişim diliyle anlatmayı hedeflediklerini vurguluyor. Oyuncuların görüşü de aynı noktada buluşuyor: Bu hikâye, teknolojiyi değil, teknolojinin içindeki insanı anlatıyor.

Belki de *Baş Başa*'nın en büyük başarısı burada yatıyor. Dizi, teknolojiyi suçlamıyor; onun içinden insana ulaşmaya çalışıyor. Çünkü mesele telefonlar değil, telefonun ucundaki ses. Mesele ekran değil, ekranın ardındaki yalnızlık. Mesele bağlantı kurmak değil, gerçekten bağ kurabilmek. Ve belki dizi bittiğinde hepimiz aynı soruyla baş başa kalıyoruz:

Gerçekten birbirimizi görüyor muyuz yoksa sadece aynı ekrana mı bakıyoruz?

SELİN ŞEKERCİ

'BAŞ BAŞA'DA EN SÜSSÜZ HALİMİZİ ANLATMAYA ÇALIŞTIK'

Selin Şekerci, *Baş Başa*'nın ilk satırlarından itibaren kendini Melo karakterine ait hissettiğini söylüyor. Oyunculukta yaratıcılığın sınırlarını zorladığı bu projeyi, Bora Tekay'la çalışma deneyimini ve dijital çağın ilişkilerine dair düşüncelerini samimi bir dille anlatıyor.

Baş Başa senaryosu ilk geldiğinde sizi en çok etkileyen şey neydi? "Bu karakteri oynamalıyım," dediğiniz anı hatırlıyor musunuz?

Senaryoda Melo'nun ilk repliğini okudum ve kendi ağzımdan çıkmış gibiydi, çok tuhaf bir şaşkınlık yaşadım. Ve hayatımda ilk defa yönetmenimiz Bora Tekay'a ulaşmanın bir yolunu aradım. "Bire bir konuşup bana teklif ettiniz ama ben yine de 'bunu neden ben oynamalıyım'ı anlatmak istiyorum," demek istedim. Öyle de oldu, Bora Hocam çok tatlıydı: "Zaten sen ol istiyorum, ah şahane!" dedi ve yolculuk başladı.

Karakterinizle tanıştığınızda "Bu bende de var," dediğiniz özellik neydi?

Düz biri Melo yani aslında dışarıdan düz görünüyor ama içinde bir sürü fırtına var ve bunu mizahla, sarkazmla gizliyor. Aynı benim gibi... Herkes yemiyor bunu tabii, onu gerçekten tanıyanlar içindeki yaraları görüyor, onlar da onun en kıymetlisi oluyor.

TOD gibi dijital bir platform için iş üretmek oyuncu olarak sizde farklı bir heyecan yaratıyor mu? Platform izleyicisinin beklentisinin değiştiğini düşünüyor musunuz?

Her şey kolektif işledi bu süreçte. Tüm yaratım sürecine dahil olduğumuz, gerçekten mutfaktan dediğimiz klişe vardır ya, ben bu işte onu dibine kadar yaşadım. Kanal, yapım, biz küçük bir ekiptik ve her şeyi beraber pişirdik o mutfakta. Bence bu bir oyuncu için yaratıcılığı çok harlayan bir şey. Gerçek anlamda "bu benim işim, bizim işimiz" dedirtiyor insana. Bir de ilk işi olduğunu eklersek daha büyük bir sorumluluk ve heyecan da getiriyor. Platform seyircisinin tabii ki beklentisi değişti, artık ağıdalı işler, daha ana akım işler, süreler, reklam payı... Seyirci daha gerçek işler görmeyi bekliyor platformda. Gerçekten kastım şu; temposuyla, diyaloglarıyla... En önemlisi süresi kısa ve izlemesi daha kolay. Takibi senin elinde. Biz de bence bu işte bu beklentileri elimizden geldiğince karşılıyoruz.

Baş Başa, klasik televizyon dizilerinden daha farklı bir anlatım ritmine sahip. Sizce bu hikâyeyi platform işi yapan en önemli özellik ne?

Birincisi pandemiyle beraber hayatımıza giren görüntülü sohbet gerçeği. Ben bu alışkanlıktan kurtulamıyorum. Mesela bazen arkadaşlarımla fiziksel olarak görüşmeyi unuttuğuma gülüyoruz. *Baş Başa*'da birbirine değmeden birbirine değen hikâyeleri, insanları izliyoruz. Televizyonda pek mümkün olamazdı mesela ama bu var hayatta ve biz biraz da bunu göstermek istedik aslında, "Bakın böyle bir gerçeklik de var." Ve işin en önemli konularından biri, aslında ekrandan iletişim kuran karakterlerin en mahremine de giriyor olmamız. Böylelikle gösterilmesi pratikte zor olan bir biçimi de ekrana taşıyoruz platform sayesinde...

Sizce izleyici bu diziyi bir oturuşta mı bitirmek isteyecek yoksa üzerine düşünüp sindire sindire mi izleyecek?

Bence bir oturuşta biter. İş bittiğinde yönetmenimizle bir izleme yaptık, bir baktık beş bölüm izlemişiz bile. Tam yemeğini kucağına al, izlerken kafanı al bir yere götür işi, bana göre.

Bu projenin çekim süreci klasik bir televizyon setinden farklı mıydı? Çalışma temposu ya da üretim şekli açısından sizi şaşırtan bir şey oldu mu?

Şaşırtan şey şu; 26 bölümü 23 günde çektik. İnanılmaz hızlı bir ekiptik. Şimdi gelişen şartlarda 120 dakikalık bir televizyon işini -platform işi de olsa- 5 gün, 12 saatte çekiyoruz. Burada günde 40 küsur sayfalara çıktık. Tabii bunun TOD stüdyolarında kurulu dekorda çekmemizle de alakası var. Bazen günde 20 kez, belki daha fazla kostüm-saç-makyaj değiştirdiğim oluyordu, tempodan yemek yemeyi unuttuğum anların da olduğu enteresan bir deneyimdi. Ve yapılabildiğini de görmek beni çok heyecanlandırdı. Çok yorulduk, çok koşturduk ama değdi.

Bora Tekay yönetmenliğinde size heyecan katan kısım neydi?

Bora Hocam bizim canımız, o kadar seviyoruz ki onu. Bir kere sit-com türünde Türkiye'deki en önemli işlere imza atmış biri. Onun pratikliği sayesinde bahsettiğim süreç yaşandı. Her şeyi nasıl ve ne zaman yapacağını çok iyi bilen bir şef var karşınızda. Bununla beraber aşırı paylaşımcı; doğaçlamaya ve fikre de açık. Başından beri bize hissettirdiği şey; "Bu sizin de işiniz, beraber nasıl yaparız?" Belki de o yüzden bize bu kadar gerçek geliyordur yaptığımız iş. Bakalım, seyircinin takdiri nasıl olacak ama bizi ve seti yönetme biçimi, işin canını üfleyen şey oldu.

"HER PROJE OYUNCUYU BAŞKA BİR YERDEN GELİŞTİRİR, TECRÜBENİZİ KÖTÜ ADDETSENİZ DE. ÖYLE BİR AYRIM YAPMAM İŞLERİMLE İLGİLİ AMA BU İŞ ÖZELİNDE ŞUNU SÖYLEYEBİLİRİM: SINIRLARIMIN FARKINA VARDIRDI, İYİ ANLAMDA DA KÖTÜ ANLAMDA DA. VE BANA KATTIĞI ŞEY ŞU OLDU; EN AZINDAN BEN DE KENDİ HİKÂYEMİ ANLATABİLİRİM."

Oyuncu kadrosu ilk kez bir araya geldiğinde enerjinin tuttuğunu hissettiğiniz bir an oldu mu?

İkinci okuma provası... Bittiğinde keşke kayda alsaydık dedik.

Sette sizi en çok güldüren kişi kimdi? Çekim aralarında unutamadığınız bir anınız var mı?

Özgün! Bizde bir tanım vardır, "dalaksız" deriz, kayıt esnasında komik bir an olunca istemsiz gülünür ve kayıt kesilir. Ben aşırı gıcığımdır mesela asla gülmem ve gülmenin bitmesini beklerim baskı oluşturmak için. Burada öyle olamadım maalesef, beni bile ele geçirdi. Ve o yüzden doğaçlamanın en bol olduğu sahneler Özgün'le sahnelerim.

Bu projeden sonra kendi dijital alışkanlıklarınıza farklı bakmaya başladığınız oldu mu? Telefonla ya da sosyal medyayla ilişkiniz değişti mi?

Hahaha! Evet, daha az görüntülü konuşuyorum.

Sosyal medyada oldukça doğal ve samimi bir tarafınız var. Sizce insanlar artık gerçek kişiyi mi görüyor yoksa dijital kimliklerimizi mi tanıyor?

Oralarla hayatım boyunca ilgilenmedim, öyle davranmayı da bilmem. O yüzden maalesef gerçek kişiyi göstermiyorlarsa da ben onları öyle zannediyorum, geçmiş olsun :) Bunu, "Beni gerçek halimle görsünler," kaygısıyla da yapmıyorum.

Uzun yıllardır çok farklı karakterlere hayat verdiniz. Bugün dönüp baktığınızda sizi oyuncu olarak en çok geliştiren proje hangisiydi?

Her proje, oyuncuyu başka bir yerden geliştirir, tecrübenizi kötü addetseniz de. Öyle bir ayırım yapmam işlerimle ilgili ama bu iş özelinde şunu söyleyebilirim: Sınırlarımın farkına vardırdı, iyi anlamda da kötü anlamda da. Ve bana kattığı şey şu oldu; en azından ben de kendi hikâyemi anlatabilirim.

İlk setine çıkan Selin Şekerci ile bugün karşılaştanız ona vereceğiniz en önemli tavsiye ne olurdu?

Kafandaki mükemmeli unut.

Kariyeriniz boyunca sizi en çok mutlu eden şey neydi; çok izlenmek mi, iyi bir hikâyenin parçası olmak mı yoksa unutulmayan bir karakter yaratmak mı?

Bunlar değil galiba... İllaki beğenmeyen, sevmeyen, hitap edemediğim birçok insan vardır. Ama sokakta, markette, mahallemde karşılaştığım hanımefendilerden, beyefendilerden duyduğum, "Mesleğinizi çok iyi yapıyorsunuz, daha da güzel yerlere gelin," dileği var ya, o en umutsuz anımda bile tekrar bir ışık yakıyor. Çünkü o, "Siz şeyde oynayan kız mısınız ya da siz ünlü müydünüz?" değil de beni izlemiş, bilen, adımla hitap eden, gerçekten evlerine misafir edildiğim insanlardan geliyor.

Baş Başa bittikten sonra izleyicinin aklında kalmasını istediğiniz tek duygu ya da tek cümle ne olsun istersiniz?

En basit ve dramatize etmeye çalışmadan içimizdeki dehlizleri anlattık, en süssüz halimizi... Umarım o geçer seyirciye.

"BAŞ BAŞA'DA BİRBİRİNE DEĞMEDEN BİRBİRİNE DEĞEN HİKÂYELERİ, İNSANLARI İZLİYORUZ . TELEVİZYONDA ÇOK MÜMKÜN OLAMAZDI MESELA AMA BU VAR HAYATTA VE BİZ BİRAZ DA BUNU GÖSTERMEK İSTEDİK ASLINDA, 'BAKIN BÖYLE BİR GERÇEKLİK DE VAR.' VE İŞİN EN ÖNEMLİ KONULARINDAN BİRİ, ASLINDA EKRANLARDAN İLETİŞİM KURAN KARAKTERLERİN EN MAHREMİNE DE GİRİYOR OLMAMIZ. BÖYLELİKLE GÖSTERİLMESİ PRATİKTE ZOR OLAN BİR BİÇİMİ DE EKRANA TAŞIYORUZ PLATFORM SAYESİNDE..."

DEVİRİM YAKUT

'GERÇEK BİR TÜRK AİLESİNİN SAMİMİYETİNİ ÖZLEMİŞİZ'

Usta oyuncu Devrim Yakut, *Baş Başa'nın* sıcak ve sahici dünyasını, teknolojinin insan ilişkilerine etkisini ve oyunculukta en büyük rehberinin neden "anlamak" olduğunu anlatıyor. Yazarlıktan dijital dünyaya, sahneden hayata uzanan samimi sohbetinde mesleğe ve yaşama dair güçlü bakış açısını paylaşıyor.

Baş Başa senaryosu size ilk geldiğinde sizi en çok etkileyen ne oldu? Bu projeye evet deme sebebiniz neydi?

Senaryo bana ilk geldiğinde önce sıcaklığından çok etkilendim. "Teknolojinin geldiği nokta, sıradan ve tipik bir Türk ailesinde nasıl kullanılıyor"un cevabıydı adeta. Senaryoda yoğun çatışmalar vardı doğal olarak ama silahlı çatışma yoktu. Sıcacık ve bizdendi. En önemlisi de süresi çok kısaydı. :) Süreler büyük sorun...

TOD'un iç yapımlarından birinde yer almak sizin için ne ifade ediyor? Dijital platformların oyunculara farklı bir alan açtığını düşünüyor musunuz?

TOD'la ilk kez çalışıyorum. Süreç harikaydı. Dijital platformlar elbette bize yeni alanlar, yeni nefes yolları açıyor. Ne çekeceğinizi ve süresini önden bilmeniz, ulusal kanallarda artık yer bulamayan ve çok ihtiyaç duyduğumuz özellikle komedi türünün bu platformlarda yer bulabilmesi hepimiz açısından avantaj.

Bu hikâye günümüz insan ilişkilerini ekranlar üzerinden anlatıyor. Sizce teknoloji bizi birbirimize yaklaştırdı mı yoksa yalnızlaştırdı mı?

Teknolojinin geldiği noktanın bizi yalnızlaştırdığı ve özellikle tembelleştirdiği kesin. Kütüphaneye gitmiyoruz, mektup yazmıyoruz, birbirimizi özlemiyoruz artık. Tek tuşla dünya elimizin altında. Bilgiye ulaşmak çok kolay, evet ama "hangi bilgiye" diye sormadan edemiyorum. Evimizden hiç çıkmadan her işimizi halledebileceğimiz bu çağın bizi derin bir yalnızlığa sürüklediği kesin.

Canlandırdığınız karakterde sizi en çok etkileyen duygu neydi?

Sahici bir Türk annesi olması...

Baş Başa'nın izleyiciye bırakmasını istediğiniz en önemli his sizce ne?

Ekranlarda görmeyi çok özlediğimiz samimiyet, içtenlik ve sahicilik. Gerçek bir Türk ailesinin ne yaşanırsa yaşansın hep bir arada ve sevgiyle kalma becerisinin anlatılması.

Bora Tekay ile çalışmak nasıldı? Size oyuncu olarak en çok alan açtığı ya da şaşırttığı an neydi?

Bora Bey'le ilk kez çalıştık. Tanıdığım en sakin, ne istediğini bilen, zarif ve oyuncuya alan açan senarist ve yönetmenlerden. Bazı senaristler (bunu onları anlayan bir yerden söylüyorum) yazdıklarının virgölüne dokunulsun istemezler. Özellikle komedi türünde bu, oyuncunun yaratıcı enerjisini kısıtlayan bir hal alabiliyor. Bora Bey buralarda bize çok alan açtı. Eklemelere, çıkarmalara, doğaçlamalara izin verdi, biz oyuncular senaristin yazdığını ete kemiğe büründüren icracıyız. Tıpkı şarkı söylemek gibi. Notalar aynıdır ama aynı şarkıyı her icracı kendi dilinden söyler. Bir senarist ve yönetmenin bu icraya alan açması işi daha inandırıcı kılıyor. Kendisine teşekkür ediyorum.

Kadroda farklı kuşaklardan çok güçlü oyuncular var. Birlikte oynamaktan en çok keyif aldığınız anlardan biri hangisiydi?

İnanın, her anı çok keyifli bir işti. Benim çok yoğun bir dönemimdi. Tüm ekip beni sarıp sarmalayıp idare etti. Dinlendiğim bir çalışmaydı. Tüm ekibe kalpten teşekkür ederim.

Setten anlatabileceğiniz, hâlâ aklınıza geldikçe gülümsediğiniz bir anı var mı?

Her anı gülümseten bir iş oldu, inanın.

Uzun yıllardır tiyatro, sinema ve televizyon arasında üretmeye devam ediyorsunuz. Sizi hâlâ oyunculukta heyecanlandıran şey ne?

Oyun oynama fikri. Hâlâ bu yaşta oyun kurmaya, oyun arkadaşlarıyla evcilik oynamaya devam etmek. Çok öğretici ve çok eğlenceli.

"TEKNOLOJİNİN GELDİĞİ NOKTANIN BİZİ YALNIZLAŞTIRDIĞI VE ÖZELLİKLE TEMBELLEŞTİRDİĞİ KESİN. KÜTÜPHANEYE GİTMİYORUZ, MEKTUP YAZMIYORUZ, BİRBİRİMİZİ ÖZLEMİYORUZ ARTIK. TEK TUŞLA DÜNYA ELİMİZİN ALTINDA. BİLGİYE ULAŞMAK ÇOK KOLAY, EVET AMA 'HANGİ BİLGİYE' DİYE SORMADAN EDEMİYORUM. EVİMİZDEN HİÇ ÇIKMADAN HER İŞİMİZİ HALLEDEBİLDİĞİMİZ BU ÇAĞIN BİZİ DERİN BİR YALNIZLIĞA SÜRÜKLEDİĞİ KESİN."

Bir röportajınızda "Önce anlamayı seçerim," demiştiniz. Gerçekten anlamakta zorlandığınız bir karakter oldu mu yoksa her karakterin bir kapısını bulabiliyor musunuz?

Rehberiniz "anlamak" olursa mutlaka bir kapı bulursunuz. Önyargı karşısında hemen her kapı kapalıdır. Ama anlamaya çalışmak önce "neden" diye sormaya götürür sizi, doğru sorular da doğru cevaplara... Benim rehberim hep bu oldu.

Oyunculuğunuzun yanı sıra yazıyorsunuz da. Yazmak oyunculuğunuzu, oyunculuk da yazdıklarınızı nasıl besliyor?

Oyuncu denilen varlık neredeyse tüm duyuları açık, dikkatli, gözlemci, yargısız, doğru soruları sorma gayretinde, meraklı bir varlık. En azından ben öyle biliyorum. Oyuncular çok hikâyenin içinde yer aldıklarından iyi de hikâye anlatırlar diye düşünürüm. Ben de onlardan biriydim sadece. Bir cesaret, anlatmak yerine yazmayı seçtim bir ara. İkisi de aynı kaynaktan beslenen harika alanlar diyebilirim.

Sosyal medyada görünür olmayı tercih etmeyen ama takip edilen bir isimsiniz. Dijital dünyayla aranızda bilinçli bir mesafe koyuyor musunuz?

Evet, bu bilinçli bir mesafe. Mesafenin sihir olduğuna ve olası her sorunun çözümü olabileceğine inanırım. Sosyal medyayla mesafe kuramamak insanlığı zıvanadan çıkarıyor. Ben, merkezimde kalmak ve sınırlarımı korumak istiyorum. En önemlisi gerçeğe ilişkimin bozulmasına izin vermiyorum. Dijital dünya gerçeklik algısını bozdu ve bu çok tehlikeli geliyor bana. En tuhafı da herkesin teşhirci, herkesin röntgenci olması ve bunun kabul görüp normalleşmesi. Anlamak çok zor benim için. :)

Bugün mesleğe yeni başlayan genç oyuncular sizden bir tavsiye istese onlara ilk söyleyeceğiniz cümle ne olur?

Mukayeseden uzak durun. Mukayese bu meslekte ölümcüldür.

Kariyerinize dönüp baktığınızda, "İyi ki yapmışım," dediğiniz en cesur karar hangisiydi?

İstanbul'a gelme kararım.

Devrim Yakut'u tanımayan biri için, sizi en iyi anlatan şey oynadığınız bir karakter mi olurdu, yazdığınız bir satır mı yoksa sahnede geçirdiğiniz bir an mı? Neden?

Hepsi diye cevap veriyorum. Çünkü bunların hiçbiri benden bağımsız değil. Hepsi benim kendimi ifade aracım. Hayatta bizi en zorlayan alanlar hep ifadeyle ilgili olmuyor mu? Ben bunu çok eğlenceli ve zevkli bir yerden yapıyorum. Ne mutlu bana. :)

"TOD'LA İLK KEZ ÇALIŞIYORUM. SÜREÇ HARİKAYDI. DİJİTAL PLATFORMLAR ELBETTE BİZE YENİ ALANLAR, YENİ NEFES YOLLARI AÇIYOR. NE ÇEKECEĞİNİZİ VE SÜRESİNİ ÖNDEN BİLMENİZ, ULUSAL KANALLARDA ARTIK YER BULAMAYAN VE ÇOK İHTİYAÇ DUYDUĞUMUZ ÖZELLİKLE KOMEDİ TÜRÜNÜN BU PLATFORMLARDA YER BULABİLMESİ HEPİMİZ AÇISINDAN AVANTAJ."

ALTAN ERKEKLİ

'İNSAN İLİŞKİLERİNİ YENİDEN HATIRLAMAYA İHTİYACIMIZ VAR'

Usta oyuncu Altan Erkekli, *Baş Başa* ile hem alışılmışın dışında bir anlatının parçası olmanın heyecanını hem de dijital platformların oyuncuya sunduğu yaratıcı özgürlüğü anlatıyor. Tiyatrodan dijitalle uzanan yolculuğunu, mesleğe bakışını ve insan ilişkilerine dair umutlarını samimi bir dille paylaşıyor.

Baş Başa'nın senaryosunu ilk okuduğunuzda sizi içine çeken şey neydi? Hikâyede sizi yakalayan duygu ne oldu?

Hikâyeyi ilk okuduğumda beni içine çeken şey, farklı bir format oluşu, televizyonlarda bugüne kadar seyircinin izlemediği türden bir yapım oluşu ve konuya çok farklı bir noktadan yaklaşarak insan ilişkilerine ışık tutmasıydı. Bu duygu, bu düşünce, heyecanla "Nasıl çekilecek acaba?" merakını uyandırmaya başladı. İlk okuma provasına gittiğimizde de her şeyin yapım ve yönetim tarafından anlatılmasıyla heyecan yerini yavaş yavaş, "Biz bu işi nasıl kotaracağız?" merakına bıraktı.

Bu dizi, insanların birbiriyle kurduğu iletişimi oldukça güncel bir yerden anlatıyor. Sizce bugün ilişkiler eskisine göre daha mı kırılgan?

Bugün dünyada insan ilişkileri gerçekten yaşanan siyasal atmosfer, ekonomik durum, hızla gelişen teknoloji nedeniyle yalnızlaşmaya doğru itilmiş bireylerin hayata kendi başlarına tutunma çabasıyla ve kendini var etmek için bugüne kadar yapılmamış şeyleri denemesiyle devam ediyor. O yüzden bizim çocukluğumuzda, gençliğimizde omuz omuza, kol kola, göz göze, yan yana olan yaşanmışlıklar yerini yalnızlığa, bireyselliğe doğru götürdü. Ben bu dizide bütün bunların yeniden göz önüne alınarak insanların kendi geçmişlerindeki o mutlu beraberliklere doğru gideceklerine inanıyorum.

Canlandırdığınız karakteri okurken, "Bunu oynamak keyifli olacak," dediğiniz tarafı neydi?

Zaten bu konunun içinde olmak keyif veren bir şey. Yeni bir denemenin içinde olmak ayrı bir heyecan. Kadrosuyla, yapım gücüyle ve platformun kendisiyle başarının %50'si masa üstünde tespit edilmiş bir durumda, her şey keyifli olacak dedim. Bu keyfi de zaten bütün çalışma programı bittikten sonra birbirimize sarılarak dolu dolu tattık.

Baş Başa'nın en güçlü yanı sizce hikâyesi mi, karakterleri mi yoksa izleyiciye tuttuğu ayna mı?

Baş Başa'nın en güçlü yanı... Bence bunların üçü iç içe. İç içe, hiçbirini alıp birbirinden ayıramayız. Zaten güç oradan geliyor. Çimento, kum, çimento ve demirle beraber sağlam bir iskelet oluşturuyor. O yüzden üçü de bu çimentonun harcı. Onun için üçünün aynı anda olması çok güçlü.

TOD için çekilen bir projede yer almak sizin için ne ifade ediyor? Dijital platformların oyunculara ve hikâyelere daha cesur alanlar açtığını düşünüyor musunuz?

TOD'da ilk defa çalışıyorum. Dijital platformlarda daha önce görev aldığım yapımlar oldu. Elbette oyunculara cesur alanlar açıyor. Şöyle ki; kaç bölüm oynayacağını, öykünün nasıl başlayıp nereye tırmanıp nerede sonlanacağını biliyorsunuz. Yapımla beraber ne giyeceğiniz, hangi bölümde karakterin nasıl bir ivmesi olacağı, hepsi konuşuluyor, hiçbir sürpriz yok. Sürprizi hikâyenin içinde aktarmanın keyfini siz de milim milim hazırlayarak bir oyuncunun en rahat edebileceği şekilde, adeta bir tiyatro metninin provalar esnasında çalışılırken masa başında hazırlanması gibi, dijital platformlarda da bu hazırlanıyor ve ilk set gününe öyle çıkılıyor. Onun için cesur alanlardır bu benim açımdan.

Bora Tekay ile ilk kez çalıştınız. Yönetmen olarak sizi en çok etkileyen çalışma biçimi neydi?

Bora Tekay çok iyi bir insan. Çocuk kalbi var, pırlanta bir kalbi var, yumuşak. Her zaman, her şeyi baş başa çözmenin yollarını kendi içinde şiar edinmiş bir arkadaşımız. O yüzden yapacağı işi baştan nasıl olacağını hesaplayarak işe girmiş ve o işin de başarıyla sonuçlanacağını bilen bir emekçi. O yüzden onunla çalışmak son derece keyifliydi. Ümit ederim ki diğer bölümleri gelir, birlikte çalışır veya başka işlerde birlikte olur, güzel güzel eserler, yapımlar bırakırız. Çünkü bunlar, hayatın içinde bırakacağımız miraslar. Oyuncu kardeşlerimize, izleyicilere iyi örnek olabilmenin en önemli noktalarından bir tanesi de uyumlu bir ekibin içinde olmak. İşte, kaptan uyumlu ve yüreği o konuda çok zenginse her şey başarılı ve mutlu oluyor. Bora Tekay çok çok değerli, çok sevgi dolu bir yönetmen.

"GENÇ OYUNCULARLA AYNI PROJEDE YER ALMAK ÇOK ŞEY KATIYOR. ONLARDAN ÇOK ŞEY ÖĞRENİYORUM, BEN DE GENÇLEŞİYORUM; 71 YAŞINDAN SAHNEYE İLK ÇIKTIĞIM 19'LU YAŞLARA DÖNÜYORUM. HEPİMİZ HER GÜN HAYATIN İÇİNDEN BİR ŞEYLER ÖĞRENİYORUZ Kİ SAHNEDE, KAMERA ÖNÜNDE BİRBİRİMİZE KATTIĞIMIZ ÇOK ŞEY OLUYOR."

Kadro oldukça güçlü isimlerden oluşuyor. İlk okuma provasında ya da ilk çekim gününde, "Bu ekipten güzel bir iş çıkacak," dediğiniz bir an oldu mu?

Evet, kadromuz çok güçlü. Yetenekli, genç arkadaşlar ve hepsi kendini ispat etmiş, çok değerli aktörler ve aktrislerle çalıştık. Elbette güzel bir iş çıkacağı belliydi. Çünkü kendini ispat etmiş insanlar, beraber bir işte olmanın keyfini de yaşarken güzel iş çıkacağı garantisi kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Setten anlatabileceğiniz, izleyicinin bilmediği keyifli bir kamera arkası hikâyesi var mı?

Sette seyircinin bilmediği çok şey olur elbette. Ama biz bunları seyirci bilmeden, görmeden, hissetmeden o duygunun bizimle beraber ekrana geçmesi için elimizden gelen bütün çabayı gösterdik. Çok keyifli bir dostluğumuz vardı, saygı, sevgi sonsuzdu. En büyüğünden en küçüğüne kadar birlikte takım ruhuyla çalıştık. O yüzden seyircinin bileceği her şey bizim yansıttığımız. Bilmediği diye bir şey yok bence.

Kariyeriniz boyunca tiyatro, sinema, televizyon ve şimdi dijital platformlar... Oyunculuk sizce hangi alanda en gerçek haline ulaşıyor?

Ben tiyatro kökenli olduğum için önce seslendirmelerle Ankara Televizyonu'nda, sonra Ankara Televizyonu'ndaki köy yapımlarıyla, sosyal içerikli yapımlarla, ondan sonra 1982 yılında Atıf Yılmaz'ın *Dolap Beygiri*'yle başlayan bir serüvenim oldu. Elbette bizim ilk mutfağımız tiyatro olduğu için gerçek hali tiyatrodaki, sahnede bire bir seyircinin gözünün önünde yaşandığı için tiyatro ilk aşkıdır. Tiyatrodaki öğrendiklerimiz bize çok şey kattı ki dizilerde ve beyazperdede başarılı olduk. Hepsi birbirini tamamlayan bir anlatım dili. Ama tiyatroyla beraber yola çıkanlar bundan daha fazla keyif alır diye düşünüyorum.

Tiyatro sahnesine ilk çıktığınızdaki heyecanla kamera karşısındaki heyecan arasında bugün bir fark hissediyor musunuz?

Hissetmiyorum çünkü heyecan her dakika var. Yani ben yataktan kalkarken de heyecanlıyım, bugün nasıl geçecek diye. Üçüncü zilden sonra, perde açılmadan önce, sahneye giriş sıramı beklerken de heyecanlıyım. Kamera karşısında, "Evet, oyun, kayıt!" dediklerinde de heyecanlıyım. O heyecan hayatın içinde güzel, doğru, keyif alacak bir işi yapmak ve o keyfi de izleyenlere geçirmek adına oluyor.

Genç oyuncularla aynı projede yer almak size ne hissettiriyor? Onlardan öğrendiğiniz yeni şeyler oluyor mu?

Genç oyuncularla aynı projede yer almak çok şey katıyor. Onlardan çok şey öğreniyorum, ben de gençleşiyorum; 71 yaşından sahneye ilk çıktığım 19'lu yaşlara dönüyorum. Hepimiz her gün hayatın içinde bir şeyler öğreniyoruz ki sahnede, kamera önünde birbirimize kattığımız çok şey oluyor. Çok keyifliydi. Birlikte paylaştığım anlardan, arkadaşlarımdan çok şey öğrendim. Çok teşekkür ediyorum onlara.

Sosyal medyanın oyuncular üzerinde görünür olma baskısı yarattığını düşünüyor musunuz? Siz bu dünyanın neresinde durmayı tercih ediyorsunuz?

Evet, sosyal medya denilen enteresan bir canavar var. Zaman zaman iyi şeyler için çok etkili oluyor ama zaman zaman da gereksiz baskılar kuruyor. Şöyle ki; genç arkadaşlara, "Ne kadar takipçin var?" deniyor bir işe başlarken, bir görev verilirken. Reklam olsun, sinema olsun, genelde bunlar göz önüne alınıyor. Bu da elbette genç oyuncunun kendini var etmesi adına sosyal medyada görünür olmak için her şeyi yapmayı mübah kılan bir hale geliyor. Tabii buna hiç önem vermeyen yapımcılar, yönetmenler, cast direktörleri var. Onlar için değerli olan öyküyü kim, nasıl, en net ve başarılı şekilde aktaracaksa odur. Takipçisi olmuş mu olmamış mı diye bir değerlendirme yapmıyorlar. O yüzden genç arkadaşlarımız üzerinde kurulan bu baskıdan bir an önce vazgeçilmesini diliyorum. Genç arkadaşlarımızın da bunu çok önemsemeden, doğru işlerin içinde olmak adına her türlü çabayı göstermeleri gerekiyor. Öncelikle istek... "Ben bu işi istiyorum," demek. İstemek zaten sizi hedefinize götüren yolun yüzde ellisi. O isteği devam ettirmeleri çok önemli. Bunun yanında, sosyal alanlarda bir şeyi duyurmak; çevreye, insanlığa, çiçeğe böceğe yapılan haksızlıkları, kötülükleri veya güzellikleri, şehirlerimize, dünyamıza, barışa, emeğe katkı sunacak bazı olayları paylaşmak elbette öğretici oluyor. Çünkü en ücra köydeki, en geniş hinterland'daki insana kadar ulaşabilen bir cihazın kullanıldığı bir biçim bu. O biçimin içinde bunu doğru şekilde kullanalım derim.

Uzun yıllardır bu mesleğin içindesiniz. Bugün geriye dönüp baktığınızda sizi ayakta tutan şey yetenek mi, disiplin mi yoksa merak mı?

Sahneye ilk çıktığım yıl 1975; Ankara Sanat Tiyatrosu, Maksim Gorki'nin *Ana* adlı oyunu ile çıkmıştım. Beni ayakta tutan, önce bu işi coşkuyla istemek. Bu işin disiplinini her daim yaşamak ve bunu yaşarken de merak ederek, çağa tanıklık ederek, "Bugün dünyada ne oldu? Sabahleyin hayat nasıldı? Öğlen masada barış imzalandı mı? Yoksa akşam bombalar atılacak mı? Yaralı çocuklar kurtuldu mu?", dünyadaki her şeyden haberdar olarak, kendini bu işe adanmış bir insan olarak... Yani yaşadıklarına tanıklık ederek, yaşadığım çağın bütün sorunlarını kendi süzgecimden geçirip bu dünyaya sevgi adına, barış adına yaptığım işlerde hangi yorumları katabilirim, duygusunu hiçbir zaman unutmadan yaşamak.

Kariyeriniz boyunca, "İyi ki bu rolü kabul etmişim," dediğiniz bir karakter var mı? Varsa neden hâlâ sizin için özel?

Bütün kabul ettiğim roller öyleydi. Zaten kabul etmeden önce bir ideolojik süzgeçten geçip yani bugüne kadar yaptıklarımın altına düşmeden, onları inkâr etmeden, yaptıklarımı reddetmeden, beni yetiştirenlerin yüzüne rahatlıkla bakabileceğim, bende emeği olanların herkese, "Evet, bak yine güzel işlerin içinde," de-dirtebileceğim her şeyi yaparak geldim bugüne kadar. Önemli olan bu güzelliklerin içinde olmayı ilkesel olarak yaşamak ve devam etmek.

Baş Başa'yı izleyecek seyircilere tek bir cümle söyleme hakkınız olsa onları bu hikâyeye davet etmek için ne söylerdiniz?

Şu anda ne düşünüyorsanız, elinizde ne iş varsa, hayati değerlerin dışında, bırakın işinizi gücünüzü, gelin *Baş Başa*'ya bir nebze bakın, onun içinde olmaya çalışın. Dağılan hayatları, dağılan duyguları, dağılan birliktelikleri yeniden toparlamaya bakın, derim. Sevgi ve sağlık dilekleriyle.

ÖZGÜN BAYRAKTAR

'BAŞ BAŞA, DİJİTAL DÜNYANIN İÇİNE GERÇEK HAYATI SİĞDIRİYOR'

Özgün Bayraktar, *Baş Başa*'da hayatın içinden bir aile hikâyesini ve ekranların ardındaki gerçek duyguları anlatıyor. Hülya karakterinden dijital çağın ilişkilerine, tiyatrodan sosyal medyaya uzanan samimi sohbetinde oyunculuğa dair bakış açısını paylaşıyor.

Baş Başa'da sizi daha çok hangi tarafta izleyeceğiz? Senaryoyu ilk okuduğunuzda sizi en çok etkileyen ne oldu?

Baş Başa dizisinde Melo'nun hayatını, iç dünyasını izleyeceğiz; Hülya karakteri ise ablası olarak Melo'nun kara kutusu diyebilirim, tüm şeffaflığıyla hayatına dair her şeyi paylaştığı yakın arkadaşı aynı zamanda. Senaryoyu okuduğumda beni en çok etkileyen şey dijital dünya içinde, o ekranlara "gerçek" hayatın sığmasıydı. Özellikle benim için çok gerçek, çünkü ben 2009'dan beri Avustralya'da yaşayan ablamla her gün görüntülü görüşüyorum. :) Çok tanıdık bir senaryo benim için.

Canlandırdığınız Hülya karakteriyle tanıştığınızda ona dair aklınızdan geçen ilk cümle neydi?

"Evet, yüksek tahsiller yapmadın ama sen de çok şey başardın bu hayatta Hülo," derdim. "Hiçbir şey için geç değil! Yürü kızım!"

İzleyici sizi komediyle tanıyor. Drama tarafına geçmek oyuncu olarak size nasıl bir alan açıyor?

Baş Başa dizisi için tamamıyla drama diyemeyiz ancak içinde dramatik unsurların olduğu bir proje, tıpkı hayat gibi. Ben hayatı, mizah kısmını parlatarak yaşıyorum ama dramatik unsurlar elbette var benim hayatımda da. Bir oyuncu olarak her iki notaya da basmak çok güzel bir tecrübe elbette.

TOD gibi dijital bir platform için çekilen projede yer almak size ne hissettirdi? Platform projelerinin oyuncuya daha fazla alan tanıdığını düşünüyor musunuz?

Kesinlikle düşünüyorum. Bir kere dijital platformların avantajı kişinin istediği yerde, istediği saatte, istediği tarzı izlemesine olanak sağlaması. Yani özgürlük demek ve çağımızda herkes özgürlüğüne biraz daha düşkün, daha bireysel... Tam bu sebeple dijital platformları çok kıymetli buluyorum çünkü zaman oldukça kısıtlı.

Baş Başa, insanların birbiriyle kurduğu iletişimi ve ilişkileri sorgulayan bir hikâye anlatıyor. Sizce bugün insanlar birbirini gerçekten dinliyor mu yoksa sadece cevap vermek için mi bekliyor?

Buna net bir cevap vermem mümkün değil çünkü bu kişiden kişiye değişir. İnanın, benim de cevap vermek için dinlediğim kişiler oldu ve cevap vermek için beni dinleyen kişiler olduğunu da gözlerimden anlayabiliyorum. Belki genelleyemeyiz ancak az önce bahsettiğim gibi, zaman artık çok hızlı aktığı için dijital çağda kimse birbirini uzun uzun dinlemiyor. Konuşma bitse de hemen sosyal medyada bir şeyler izlesem ya da paylaşısam durumu var maalesef. Yine de telefonları, fotoğraf çekmeyi, sosyal medyayı unuttuğumuz sohbetler ve arkadaşlar hâlâ ve çok şükür var. :)

Tiyatro eğitimi almış bir oyuncu olarak bir karakteri inşa etmeye nereden başlıyorsunuz? Metinden mi, duygudan mı, gözlemden mi?

Metinden başlamak diyebiliriz aslında. Öncelikle yazar bu metni neden yazmış, bu karakter bu metinde neye hizmet ediyor? Tabii daha sonra kendi yorumunu katmak, karakteri ayaklandırmak, canlandırmak için cebinde ne varsa kurcalayıp bulmaya çalışıyor oyuncu.

Çekimler boyunca sizi en çok güldüren ya da "Bu anı unutamam," dediğiniz bir kamera arkası anısı var mı?

Selin'le çok eğlendik, çok güldüğümüz sayısız an oldu. Ama kocamı oynayan sevgili arkadaşım Ünal'ın çekim sırasında beni sandalyeden düşürmesi diyebiliriz hatta bunun videosu var. Elimde korkunç fotoğraflar var çünkü kolum mosmor oldu ve haftalarca öyle gezdim, belgelerle konuşurum. :)

Sosyal medyada oldukça doğal ve samimi bir diliniz var. Sizce dijital dünya oyuncular için bir vitrin mi yoksa kendini ifade etmenin başka bir yolu mu?

Öncelikle teşekkür ederim. Ben içimden geldiği gibi, olduğum gibi kullanıyorum açıkçası, herhangi bir filtre yok. Her anlamda yok; ne konuşmalarımda ne yüzümdede. :) Ama vitrin olarak kullanan oyuncular da var, bunu da yanlış bulmuyorum. Zira günümüzde yapım şirketleri, yönetmenler bile oyuncu seçerken sosyal medyaya bakıyor, dolayısıyla orada profesyonel görünmek de bir avantaj. Ben beceremiyorum ama canım sağ olsun. :)

Kariyeriniz boyunca komedi, tiyatro ve şimdi dijital platform projeleri... Kendinizi oyuncu olarak en çok hangi işin geliştirdiğini düşünüyorsunuz?

Tabii ki hem tiyatro hem kamera önü insanı çok geliştiren, oyunculuğunu şekillendiren alanlar ama bu soruya cevabım asla değişmeyecektir: Tiyatro oyuncunun er meydanı. :) Çünkü orada "kestik" yok, "tekrar çekiyoruz" yok, "montajda düzenleriz" yok. O an seyirci ve oyuncu var, o kadar.

Baş Başa'yı hiç bilmeyen birine tek cümleyle anlatsanız onu izlemeye ikna edecek cümleleriniz ne olur?

Hani çocukluğumuzda, gençliğimizde sıcacık, tamamen bizden, samimi diziler vardı, hâlâ dilimizden düşmüyor. İşte Baş Başa'da aynı tadı alacağınıza söz veriyorum. Tüm bu dijitalleşen çağda o dünyaya gerçek ilişkileri sığdırmaya çalıştık elimizden geldiğince.

"HANI
ÇOCUKLUĞUMUZDA,
GENÇLİĞİMİZDE
SICACIK, TAMAMEN
BİZDEN, SAMİMİ
DİZİLER VARDI,
HÂLÂ DİLİMİZDEN
DÜŞMÜYOR. İŞTE
'BAŞ BAŞA'DA AYNI
TADI ALACAĞINIZA
SÖZ VERİYORUM.
TÜM BU DİJİTALLEŞEN
ÇAĞDA O DÜNYAYA
GERÇEK İLİŞKİLERİ
SİĞDİRMAYA
ÇALIŞTIK ELİMİZDEN
GELDİĞİNCE."

ALİ YOĞURTCUOĞLU

'OYUNCULUKTA EN BÜYÜK GÜVEN, HİKÂYENİN TAMAMINI BİLMEK'

Bisiklet tutkusu sayesinde Rüzgar karakterine hiç yabancılık çekmeyen Ali Yoğurtcuoğlu, *Baş Başa* ile oyunculuğun hem duygusal hem de teknik açıdan en farklı deneyimlerinden birini yaşadı. Dijital platformların oyuncuya sağladığı özgürlükten sosyal medyanın sektör üzerindeki etkisine kadar samimi değerlendirmelerini bizimle paylaştı.

Baş Başa'yı ilk okuduğunuzda sizi Rüzgar'ın hangi yönü etkiledi? Karakterin bisiklet tamircisi olması, ona hazırlanırken size avantaj sağladı mı, kendinizden izler buldunuz mu?

Hikâyeyi okuduğumda, Bora Abi de bana diziden bahsettiğinde karakterin bisikletçi olması ve yurtdışında bisiklet tamiriyle uğraşması beni hemen yakaladı. Tamirat konusunda uzman olmasam da İstanbul'da ulaşımımı büyük ölçüde bisikletle sağlayan biriyim. Bir noktada ben de bisikletçiyim diyebilirim. Günlük 50-60 kilometre yol yaptığım da oluyor; mahalle değiştirirken bile bisiklet kullanıyorum. Dolayısıyla bu zaten hâkim olduğum, içinde rahat hissettiğim bir dünyaydı. Evet, dizide beni bisiklete binerken görmüyorsunuz ama karakterin bu yönü benim için çok keyifliydi. Bana tanıdık gelen, bende karşılığı olan bir karakteri oynamak ayrıca hoşuma gitti.

Bu yüzden hem ortak yönlerimiz hem de karakterin dünyasına girmek açısından beni çok zorlayan bir süreç olmadı. Zaten içinde olduğum bir alan olduğundan ayrıca bir çaba sarf etmem gerekmedi. Öte yandan uzun soluklu bir ilişkiyi yürütmeye çalışan bir adamı canlandırmak karaktere bambaşka bir psikoloji ve yeni bir katman ekliyordu. Asıl üzerine kafa yordığımız kısım da buydu. Provalarda Selin'le birlikte bu ilişki dinamiğini anlamaya ve ortak bir dil kurmaya çalıştık. En çok araştırıp geliştirdiğimiz tarafın bu olduğunu söyleyebilirim.

Dizide Selin Şekerci ile güçlü bir ilişki dinamiği izliyoruz. Partnerinizle bu duyguyu yakalamak için prova süreciniz nasıl geçti?

Selin'le bu duyguyu yakalamamız benim için daha setin ilk gününde başladı. İlk gün kuliste, odada birlikte prova yapıyorduk. Selin'in o ana ne kadar ait olduğunu görmek ve gerçekten partnerini dinleyen bir oyuncuyla çalışmak beni çok rahatlatmıştı. Bu her za-

man karşılaşılan bir şey değil. Aramızda daha en baştan kurulan o ilişki, karakterlerin dinamiğini oluşturma konusunda bana büyük bir güven verdi. Henüz işi izlemedim ama bunun ekrana da olumlu bir şekilde yansiyabileceğini düşünüyorum. Selin'le sete çıkmadan önce yaptığımız provalar, odada çalıştığımız anlar ve hatta set dışında birlikte çalıştığımız günler, karakterin şekillenmesine en çok katkı sağlayan süreç oldu. Beni en çok rahatlatan ve karakteri kurmama yardımcı olan şey de buydu diyebilirim.

Uzak mesafe ilişkileri bugün birçok insanın gerçeği. Sizce böyle bir ilişkiyi ayakta tutan en önemli şey nedir?

Bence bir ilişkiyi ayakta tutan en önemli şey, güven. Elbette sabır da çok önemli ama temelde güvenin belirleyici olduğunu düşünüyorum. Bir de iki tarafın da özlem duygusuna karşı sabırlı olması, birbirini anlayabilmesi ve empati kurabilmesi gerekiyor. Bana göre bir ilişkiyi sürdürebilmenin en önemli iki unsuru güven ve empati.

Baş Başa, iletişimin büyük bölümünün ekranlar üzerinden kurulduğu bir dünyayı anlatıyor. Sizce insanlar artık konuşuyor mu yoksa sadece mesajlaşıyor mu?

İletişim biçimlerinin biraz jenerasyonlara göre ayrıştığını düşünüyorum. Belki de 2000 öncesi kuşaklar; 90'lar, 80'ler ve 70'lerde büyüyenler hâlâ konuşmayı daha çok tercih ediyor. Görüntülü konuşmanın da eskisine göre çok daha yaygınlaştığını düşünüyorum. Ama bir yandan da tamamen mesajlaşarak iletişim kuran bir dünya var. Ben kendi adıma uzun uzun mesaj yazmayı çok seven biri değilim; mümkünse konuşmayı tercih ederim. Bu yüzden sesli mesaj benim için oldukça pratik bir çözüm. Öte yandan klavyeyi çok hızlı kullanan, yazışarak iletişim kurmayı daha çok seven genç bir nesil var. O yüzden bugün iletişim alışkanlıklarının ikiye ayrıldığını düşünüyorum.

TOD gibi dijital bir platform için iş üretmek oyuncu olarak size nasıl bir özgürlük sağlıyor? Platform projelerini televizyon işlerinden ayıran en önemli fark sizce ne?

TOD gibi bir dijital platformda çalışmanın genel olarak televizyon işlerinden ayrılan en önemli yanı, hikâyenin başını ve sonunu en baştan biliyor olmanız. Bu, oyuncu açısından gerçekten çok rahatlatıcı. Televizyonda ise ilk bölüm yayınlandıktan sonra sürekli "Reyting nasıl geldi, tuttu mu, düşüyor mu?" gibi bir gündem oluyor. Size bir dünya anlatılıyor ama o dünya üçüncü bölümde de bitebilir, ikinci ya da dördüncü bölümde hikâyeye büyük müdahaleler de gelebilir. Televizyonun dinamikleri bu anlamda çok farklı.

"HİKÂYİYİ OKUDUĞUMDA, BORA ABİ DE BANA DİZİDEN BAHSETTİĞİNDE KARAKTERİN BİSİKLETÇİ OLMASI VE YURTDIŞINDA BİSİKLET TAMİRİYLE UĞRAŞMASI BENİ HEMEN YAKALADI. TAMİRAT KONUSUNDA UZMAN OLMASAM DA İSTANBUL'DA ULAŞIMIMI BÜYÜK ÖLÇÜDE BİSİKLETLE SAĞLAYAN BİRİYİM. BİR NOKTADA BEN DE BİSİKLETÇİYİM DİYEBİLİRİM. GÜNLÜK 50-60 KİLOMETRE YOL YAPTIĞIM DA OLUYOR; MAHALLE DEĞİŞTİRİRKEN BİLE BİSİKLET KULLANIYORUM. DOLAYISIYLA BU ZATEN HÂKİM OLDUĞUM, İÇİNDE RAHAT HİSSETTİĞİM BİR DÜNYAYDI. EVET, DİZİDE BENİ BİSİKLETE BİNİRKEN GÖRMÜYORSUNUZ AMA KARAKTERİN BU YÖNÜ BENİM İÇİN ÇOK KEYİFLİYDİ. BANA TANIDIK GELEN, BENDE KARŞILIĞI OLAN BİR KARAKTERİ OYNAMAK AYRICA HOŞUMA GİTTİ."

"SELİN'LE BU DUYGUYU YAKALAMAMIZ BENİM İÇİN DAHA SETİN İLK GÜNÜNDE BAŞLADI. İLK GÜN KULİSTE, ODADA BİRLİKTE PROVA YAPIYORDUK. SELİN'İN O ANA NE KADAR AİT OLDUĞUNU GÖRMEK VE GERÇEKTEN PARTNERİNİ DİNLEYEN BİR OYUNCUYLA ÇALIŞMAK BENİ ÇOK RAHATLATTI. BU HER ZAMAN KARŞILAŞILAN BİR ŞEY DEĞİL. ARAMIZDA DAHA EN BAŞTAN KURULAN O İLİŞKİ, KARAKTERLERİN DİNAMİĞİNİ OLUŞTURMA KONUSUNDA BANA BÜYÜK BİR GÜVEN VERDİ."

Dijital tarafta ise kaç bölüm çekilecekse hikâyenin tamamını en baştan biliyorsunuz. Bu da oyuncu olarak kendinizi çok daha güvende ve rahat hissetmenizi sağlıyor. Çünkü karakterinizin yolculuğunu baştan sona zihninizde kurabiliyor, yönetmenle de aynı noktada buluştuğunuz sürece bunu tutarlı bir şekilde işleme fırsatı yakalıyorsunuz. Dijital platformların bana göre en büyük avantajlarından biri de bu. Televizyonun dinamikleri ise hâlâ çok daha farklı işliyor.

Bu projenin çekim sürecinde sizi en çok şaşırtan ya da keyif aldığınız an neydi?

Bu süreçte beni en çok şaşırtan, aynı zamanda en çok keyif veren şey işin teknik tarafı oldu. Aynı stüdyoda, aynı platoda oyuncu partnerimle birlikte olmamıza rağmen aslında karşılıklı oynamıyorduk. O başka bir dekorun önündeydi, ben başka bir dekorun önünde ve ikimiz de kameraya bakarak performans sergiliyorduk. Açıkçası bunun altından nasıl kalkacağımızı başta çok merak ediyordum. Sonrasında kameraların yanına yerleştirilen monitörler sayesinde zaman zaman partnerimi görebiliyordum. Tabii sette yaptığımız provalar da birbirimizin vücut dilini tanımamızı ve ona göre refleks geliştirmemizi sağladı. Bu sayede teknik olarak farklı bir çalışma düzenine uyum sağladık. O açıdan bakınca, bu işin teknik tarafı benim için gerçekten önemli ve öğretici bir deneyim oldu.

Yönetmen Bora Tekay ile çalışmak size oyuncu olarak nasıl bir alan açtı?

Bora Abi'yle çalışmak bana gerçekten çok büyük bir alan açtı. Çünkü ne kadar stresli bir işin içinde olursa olsun, bunu oyuncuya yansıtmayan, size güven veren ve oyuncu olarak getirdiğiniz önerilere son derece açık bir yönetmen. Bence bu büyük bir şans. Açıkçası bugüne kadar böyle bir yönetmenle çalışma fırsatı bulmadım.

Bana hissettirdiği o güven duygusu ve önerilerime açık olması, performansımı da doğrudan etkiledi. Kendimi çok daha özgür hissettim. Sanki önüme bir kutu oyuncak dökülmüş de ben onlarla neler yapabileceğimi keşfediyormuşum gibi, oyun oynamanın keyfini yaşadığım bir çalışma süreci oldu. Bu yüzden benim için hem çok eğlenceli hem de yaratıcı açıdan oldukça besleyici bir deneyimdi.

Tiyatro kökenli bir oyuncusunuz. Kamera karşısına geçtiğinizde sahnenin size kazandırdığı en büyük avantaj ne oluyor?

Tiyatro kökenli olmak eğer aktif olarak sahnede değilseniz ya da devam eden bir oyununuz yoksa tek başına avantaj sağlamıyor diyebilirim. Ben Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nden mezun oldum. Kuramsal yönü oldukça güçlü bir eğitim aldığım için metin okuma ve çözümleme konusunda ciddi bir akademik altyapıyla yetiştim. Bunun bana en büyük katkısı da okuduğum metni doğru analiz edebilmek ve karaktere dair oyuncunun ihtiyaç duyacağı ipuçlarını çıkarabilmek oldu. Bunun dışında düzenli olarak sahneye çıkıyorsanız, o zaman tiyatronun çok önemli bir katkısı oluyor. Oyuncu olarak sürekli aktif kaldığınız için, tabiri caizse motorunuz sıcak oluyor. Sizden istenen performans daha hızlı tepki verebiliyor, duygulara daha kolay ulaşabiliyorsunuz. Oyun sırasında geçişleri de çok daha rahat yapabiliyorsunuz. Ben bunu, virajlara daha sağlam basarak girmek gibi görüyorum. Sahne pratiği oyuncuyu bu anlamda sürekli canlı tutuyor.

Kariyeriniz boyunca birbirinden farklı karakterler oynadınız. Bir role hazırlanırken önce karakterin hikâyesine mi, psikolojisine mi yoksa beden diline mi odaklanıyorsunuz?

Bir role hazırlanırken öncelikle metne ve senaryoya odaklanıyorum. Metnin bana ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Parantez içlerinde, cümle aralarında, hatta noktasında ve virgülünde bile karakterin psikolojisine dair nasıl ipuçları bulabileceğime bakıyorum. Önce o dünyayı anlamaya çalışıyorum; ardından gerekiyorsa buna uygun bir beden dili inşa ediyorum. Karakterin hikâyesiyle psikolojisi benim için iç içe ilerleyen iki unsur. Hazırlık sürecinde en çok odaklandığım şey de bunlar oluyor.

Dijital çağda oyuncular sadece rolleriyle değil, sosyal medya hesaplarıyla da değerlendiriliyor. Siz bu konuda nasıl bir denge kuruyorsunuz?

Açıkçası dijital çağda sosyal medya ile kariyerim arasında kusursuz bir denge kurabildiğimi söyleyemem. Sosyal medyayı çok aktif kullanan biri değilim ve bunun zaman zaman bir handikap olabileceğini de düşünüyorum. Ama önceliğim her zaman işimi nasıl yaptığıma odaklanmak oluyor.

Sosyal medya hesaplarımı elbette yaptığım işleri paylaşmak için kullanıyorum. Bir anlamda oranın, beni takip edenler ve profesyonel olarak beni tanımak isteyenler için bir CV işlevi görmesini istiyorum. Nasıl bir üretim sürecinin içinde olduğuma ve neler yaptığıma dair bir fikir vermeye çalışıyorum. Ama sırf daha görünür olmak adına sosyal medyada ekstra bir çaba göstermiyorum. Benim kurduğum denge daha çok bu yönde.

Ve evet, bugün ciddi bir ilişki var sosyal medyadaki görünürlük ve kariyerinizin nasıl ilerlediğiyle alakalı. Yapımcılar sanırım çok takipçili bir oyuncuyu o kadar görünür olmayan bir oyuncuya göre daha çok tercih ediyorlar. Çünkü o bir reklam kaynağı. Yani aktif işinin oradan paylaşılması, eğer milyonlarca takipçiniz varsa bugün televizyona verilen reklamdan bile daha etkili olabilir. Bu bir gerçek en azından. O yüzden bir oyuncunun kariyeri ya da enstrüman olarak işe ne katabileceğinden çok, sanırım bu biraz daha fazla dikkate alınıyor maalesef.

Bugüne kadar oynadığınız karakterler arasında size en çok şey öğreten hangisiydi? Neden?

Bugüne kadar beni en çok zorlayan rollerden biri, Tatbikat Sahnesi'nde Erdal Beşikçioğlu'nun yönettiği Jean-Paul Sartre'in *Mezarsız Ölüler* oyunundaki karakterdi. Oyun, fiziksel işkenceye maruz kalan direnişçilerin hikâyesini anlatıyordu. Bu yüzden hem acı duygusunu hem de bedenin bu süreçte nasıl tepki verdiğini doğru yansıtabilmek için ciddi bir araştırma yapmam gerekti. Hazırlık süreci hem psikolojik hem de fiziksel açıdan oldukça zorluydu. Karakterin dünyasına girmek ve bunu sahnede bedenimle ifade etmek gerçekten emek isteyen bir süreçti. Ama bütün bu zorluğa rağmen sahnede onu oynamanın verdiği tatmin çok büyüktü. Özellikle beden üzerine yaptığım çalışmanın karşılığını almak benim için çok değerliydi. Şu an aklıma gelen en zorlayıcı ve aynı zamanda en tatmin edici rol bu diyebilirim.

ÜNAL YETER

‘TEKNOLOJİ İLETİŞİMİ KOLAYLAŞTIRIYOR, BİRBİRİMİZİ ANLAMAYI DEĞİL’

Ünal Yeter, *Baş Başa* ile ilk dijital platform deneyimini yaşarken Kamil karakterinin nahif dünyasını ve günümüz ilişkilerine dair düşüncelerini samimi bir dille paylaşıyor. Oyunculuk yaklaşımından sosyal medyanın sektöre etkisine kadar birçok konuda içten değerlendirmelerde bulunuyor.

Baş Başa senaryosunu ilk okuduğunuzda sizi en çok etkileyen şey neydi? Bu projeyi diğerlerinden ayıran özelliği sizce ne?

Baş Başa benim dijital platformdaki ilk işim. Çekimlere başlamadan önce elimde bitmiş bir senaryo ve aşağı yukarı belli olan bir çalışma çizelgesi vardı, ki bu durum, ana akımda çalıştığım herhangi bir diziye göre oldukça avantajlı. Gelecek bölümde neler olacağını, seyirci gibi oyuncu da bilmiyor çünkü. *Baş Başa* setinde neler olacağını bilerek çekim yapmak karakter devamlılığı sağlamak açısından çok faydalı oldu.

Canlandırdığınız karakteri tek bir cümleyle tanımlayacak olsanız nasıl anlatırdınız? Onun en güçlü ve en kırılgan yanı ne?

Kamil karakterini oynuyorum. Oldukça nahif, saf biri. Onu sevilen biri yapan da bu özelliği. Diğer yandan onu kırılgan yapan da bu diyebiliriz. Çünkü Kamil, hayata karşı safça duruşuyla yine de ayakta kalıyor.

Dizinin merkezinde günümüz insan ilişkileri ve iletişim biçimi var. Sizce teknoloji, insanların birbirini anlamasını kolaylaştırdı mı yoksa daha da zorlaştırdı mı?

İnsanların birbirini anlaması asla kolay olmadı bana kalırsa. Teknoloji sadece iletişim kurmayı kolaylaştırıyor, birbirimizi anlamamızı sağlamıyor. Kelimenin icadından bu yana sözcükler sayesinde düşüncemizi kodlayıp karşı tarafa iletme yeteneğimiz çok gelişti, ancak karşı tarafın, söylediklerimizden ne anladığı bence hâlâ muallak!

TOD gibi dijital bir platform için çekilen bir projede yer almak oyuncu olarak size nasıl bir deneyim kattı? Platform işleri sizce hikâye anlatımını nasıl değiştiriyor?

Dijital platformlar topluca bir memnuniyet yaratmak yerine daha özel ve butik işler için ümit verici oluyor.

"İNSANLARIN BİRBİRİNİ
ANLAMASI ASLA KOLAY
OLMADI BANA KALIRSA.
TEKNOLOJİ SADECE
İLETİŞİM KURMAYI
KOLAYLAŞTIRIYOR,
BİRBİRİMİZİ ANLAMAMIZI
SAĞLAMİYOR. KELİMENİN
İCADINDAN BU YANA
SÖZCÜKLER SAYESİNDE
DÜŞÜNCEMİZİ KODLAYIP
KARŞI TARAF İLETME
YETENEĞİMİZ ÇOK
GELİŞTİ ANCAK
KARŞI TARAFIN,
SÖYLEDİKLERİMİZDEN
NE ANLADIĞI BENCE
HÂLÂ MUALLAK!"

Seyirci kendine uygun bulduğu hikâyeleri seçebiliyor. Belli bir saatte belli bir kanalı bekleme zorunluluğu olmadığı için önündeki seçenekler de çok fazla. Hikâye anlatımı da buna göre değişiyor. Süreler kısalıyor, anlatım biçimleri değişiyor, ana akımda yer bulması mümkün olmayan hikâyeler dijital platformlarda inanılmaz izlenmeler alıyor. Ben de kendi adıma böyle bir sürecin içinde yer alacağım için çok memnunum doğrusu.

Yönetmen Bora Tekay ile çalışmak nasıldı? Sizi oyuncu olarak en çok etkileyen yaklaşımı ne oldu?

Bora Tekay ile ilk buluşmamız çok talihsiz oldu. Görüşme için ayarlanan mekâna değil, yanlışlıkla başka bir yere gittim. Bunu fark ettiğimde de görüşme saatimize çoktan geç kalmıştım. Buluştuğumuzda sinir ve ter içindeydim. Bu işi alamayacağımı düşünmüştüm doğrusu. Oysa o çok sakindi. Zamanını çalmışım gibi de davranmadı, sağ olsun. Uzun uzun konuştuk, sohbet ettik, hatta diziyle ilgili pek az konuştuk diyebilirim. Onun sakinliği, uyumu sette de hep vardı. Çalıştığım en stressiz yönetmen diyebilirim.

Kariyeriniz boyunca çok farklı karakterlere hayat verdiniz. Bir role hazırlanırken sizi en çok yönlendiren şey sezgileriniz mi, araştırmalarınız mı?

Doğrusu araştırma yapacağım, kendimi önceden hazırlayacağım türden roller olmadı. Ata binmek, silah kullanmak gibi kısa eğitimlerim dışında bir çalışmam yok. Ancak rolün hikâyeye nasıl başladığına, yolda nasıl değişiklikler gösterdiğine dikkat etmeye çalışıyorum. Bu açıdan kendi devamlılığımı tutmaya çalışırım.

Günümüzde oyuncular sadece oynadıkları karakterlerle değil, sosyal medyadaki görünürlükleriyle de değerlendiriliyor. Siz bu değişimi nasıl yorumluyorsunuz?

Sosyal medya görünürlüğünü pek anladığımı söyleyemem. Popüler bir işte çalıştığınız için mi sosyal medyada görünür oluyorsunuz yoksa görünürlüğünüz mü size popüler işler getiriyor, bilmiyorum. İş bulabilmek biraz da şans tabii. Ancak iyi oyunculuğun sosyal medya görünürlüğünden bağımsız olduğunu söyleyebilirim.

Bugün mesleğe yeni başlayan bir oyuncu sizden tek bir tavsiye istese ona ilk söyleyeceğiniz cümle ne olurdu?

Sadece oyunculuk için değil; sevdiğiniz bir işi iyi yapabileceğinize inanıyorsanız devam edin arkadaşlar. Başarmak için değil, sevdiğiniz için yapın.

Baş Başa izleyicisinin dizi bittiğinde kendi hayatıyla ilgili hangi soruyu kendisine sormasını isterdiniz?

Kendi hayatını bilemem ama, "Sonraki sezon ne zaman gelir?" diye sorsa çok sevinirim.

KEREM ALAN

'BU KADAR GÜÇLÜ BİR KADRONUN PARÇASI OLMAK EN BÜYÜK HEYECANIMDI'

Baş Başa'nın genç oyuncusu Kerem Alan, ilk set gününden usta isimlerle aynı projede yer alma heyecanına kadar yaşadığı deneyimleri içtenlikle anlatıyor. Kamera arkasındaki eğlenceli anıları, hobileri ve diziye dair heyecanını samimi cevaplarıyla paylaşıyor.

Baş Başa dizisinin senaryosunu ilk okuduğunda seni en çok heyecanlandıran şey ne oldu?

Senaryoyu okurken oyuncu kadrosunu gördüğümde çok heyecanlandım. Bu kadar iyi oyuncu kadrosunda bana rol verilmesi en büyük heyecanımdı.

Canlandırdığın karakterle ortak yönlerin var mı? "Bu tam benim!" dediğin bir özelliği oldu mu?

Evet, ortak yönlerimizin çok olduğunu düşünüyorum. Bu tam benim, dediğim özelliği ise bilgisayar oyunlarına düşkün olması ve aile içindeki ilişkileri.

Sette ilk gününü hatırlıyor musun? Seni en rahat hissettiren kişi kimdi?

İlk set günümüzü çok iyi hatırlıyorum. Başta Bora Hocam olmak üzere yapımdan Şule Abla ve tüm oyuncu kadrosu bana çok sıcak davrandığı için kendimi çok rahat hissettim.

Birlikte oynadığın oyuncular arasında en çok kiminle sohbet etmeyi ya da vakit geçirmeyi sevdiğin?

Altan Abimle daha fazla vakit geçirdim. Ondan öğrendiğim şeyler çok kıymetliydi. Ama dizideki annem, babam, teyzem ve anneannemle de geçirdiğim her vakit çok değerliydi ve eğlenceliydi.

Çekimler sırasında seni en çok güldüren ya da unutamadığın eğlenceli bir an yaşandı mı?

Sabah setiydi. Sette annem bizi işe ve okula hazırlıyordu. Beslenme çantamın içinde çiğ dolmalık biber vardı ve görünüyordu. Hepimiz çok gülmüştük.

Oyunculuğun dışında seni en çok mutlu eden şey ne? Kamera kapandığında Kerem Alan neler yapmayı seviyor?

Okul ve derslerimin dışında spor yapmayı çok seviyorum. Lisanslı sporcuyum. Deniz, havuz ve balık tutmak hobilerim.

Baş Başa dizisini izlemeyi düşünen yaşlılarına tek bir cümle söyleyecek olsan, onları bu diziyi izlemeye nasıl davet ederdin?

Çekimler çok eğlenceliydi, umarım siz de izlerken eğlenirsiniz. Sıcacık bir hikâye sizi bekliyor.

BORA TEKAY

'BAŞ BAŞA, DİJİTAL ÇAĞIN YALNIZLIĞINA YAKINDAN BAKAN BİR HİKÂYE'

Yönetmen ve yaratıcı isim Bora Tekay, *Baş Başa* ile günümüz ilişkilerini, dijital dünyanın mahremiyetini ve aile bağlarını alışılmışın dışında bir anlatım diliyle ekrana taşıyor. Projenin yaratım sürecinden oyuncu yönetimine, teknik zorluklardan hikâyenin çıkış noktasına kadar merak edilenleri anlatıyor.

Baş Başa senaryosu ilk geldiğinde sizi en çok etkileyen şey neydi? "Bu hikâyeyi ben anlatmalıyım," dedirten ne oldu?

Senaryonun ilk geldiği andan bahsederken bu soruyu biraz farklı cevaplandırmak gerekir; çünkü hikâyeyi ben kurguladım ve en azından ilk bölümünü ben yazdım. Bu nedenle formatla ilgili cazip olan unsurları aktarmam daha doğru olacaktır. Çok mahrem bir alan olan video görüşmelerinin içine girmek, hele bir de bu sürece bir terapist gözünden bakmak bana çok çekici geldi. Günümüz ilişkilerinin geldiği noktayı ve dijital dünya üzerinden kurulan bu bağları incelemeyi hedefledik. Bu mahrem alanın sunduğu derinlik bana oldukça cazip geldi. Diğer yandan, bu yöntemle iyi hikâyeler anlatabileceğimizi öngördük. Madalyonun diğer yüzüne baktığımızda ise günümüzdeki dizi yayıncılığının artık aile hikâyelerinden ve komediden uzaklaştığını görüyoruz. Ekranlarda daha çok marjinal hikâyelerin, zengin ailelerin anlatıldığı bir form ağırlık kazanmış durumda. Ben ise bize ait olan, bizim içimizden unsurları tekrar gündeme getirmeyi amaçlayarak güncel bir aile sit-com'u formatı yakalamaya çalıştım. Hikâye ve format tam olarak bu arayıştan doğdu.

Dizi, günümüz ilişkilerini oldukça gerçek ve tanıdık bir yerden anlatıyor. Sizce bu hikâyenin en güçlü tarafı ne?

Hikâyenin en güçlü tarafı kesinlikle çok samimi olmasıdır. İnsanın ailesiyle yaptığı video görüşmeler gibi özel bir alanın izleyiciye bir anlatı sunması, hikâyeyi güçlü kılıyor. Bu durum, seyircinin gözünü kırpmadan ekran başında kalmasını sağlıyor. Alışılmışın dışındaki bu farklı anlatım biçimi, merak unsurunu sürekli canlı tutuyor.

Kamera dili açısından klasik bir romantik diziden farklı bir iş izliyoruz. Yönetmen olarak bu anlatım biçimini kurarken en çok neye dikkat ettiniz?

İşimiz aslında klasik anlamda romantik bir dizi değil; içinde dram unsurları barındıran bir dramedidir. Temelde bir komedi işi olsa da ana hatta dramatik bir anlatım diline sahibiz. Zaman zaman karakter çözümlemeleri, karakterlerin gelişimi, ilerleyişi ve ilişkilerin dönüşümü ön plana çıkıyor.

Bu yönüyle de klasik bir sit-com'dan ayrılıyor. Biçimsel olarak ise en çok tutarlı olmaya ve kurduğumuz o özgün dünyaya sadık kalmaya özen gösterdik. Bu durum kısıtlayıcı bir alan gibi görünse de hem yönetmen hem de oyuncu olarak bu sınırların içinde çok yaratıcı olabileceğimizi düşündük ve oyunculara ciddi bir özgürlük alanı tanıdık. Çekimlerin sonunda bu tercihimizin meyvelerini topladığımıza inanıyorum.

Dijital çağda insanlar birbirine çok yakın ama aynı zamanda çok yalnız. Sizce Baş Başa aslında aşkı mı anlatıyor, yalnızlığı mı?

Dizi tam olarak bu iki kavramı birden anlatıyor ve bu çelişki, hikâyemizin en önemli besin kaynağını oluşturuyor. Günümüzde bir yandan derin bir yalnızlık yaşarken diğer yandan sosyal medya ve dijital araçlarla sürekli sosyalleşiyoruz. Peki, bu durum bizi ne kadar tatmin ediyor ve dijital çağ bize hangi yeni soruları getiriyor? İşlediğimiz temaların önemli bir kısmı tam olarak bu soruları inceliyor.

Oyuncuların duygusunu izleyiciye geçirmek için özellikle üzerinde durduğunuz sahneler oldu mu?

Tabii ki oldu. Zaman zaman ortaya çıkan duygunun, o an sergilenenden çok daha güçlü anlatılabileceğini düşündüğüm anlar yaşadım. Bu gibi durumlarda oyuncularla sahnelerin üzerinde özel olarak durduk. Durup bazı şeyleri tekrar kurguladık, yeniden çektik; hatta bazı sahneleri değiştirip baştan yazdığımız anlar oldu.

"GÜNÜMÜZDE BİR YANDAN DERİN BİR YALNIZLIK YAŞARKEN DİĞER YANDAN SOSYAL MEDYA VE DİJİTAL ARAÇLARLA SÜREKLİ SOSYALLEŞİYORUZ. PEKİ, BU DURUM BİZİ NE KADAR TATMİN EDİYOR VE DİJİTAL ÇAĞ BİZE HANGİ YENİ SORULARI GETİRİYOR? İŞLEDİĞİMİZ TEMALARIN ÖNEMLİ BİR KISMI TAM OLARAK BU SORULARI İNCELİYOR."

Çekim sırasında, "İşte tam hayal ettiğim gibi oldu," dediğiniz bir sahne var mı?

Öyle sahneler elbette var fakat oyuncularımız o kadar başarılı performanslar sergiledi ki çoğu zaman hayal ettiğimin de ötesinde sonuçlar ortaya çıktı. Beni esas mutlu eden de bu sürprizler oldu. Set esnasında planlanmamış bir doğallıkla karşılaşmak ve bir yaratıcı olarak yeni şeyler yakalamak son derece gurur verici. Zaman zaman konuk oyuncularımız da bu sürece müthiş katkı sağladı. Tabii ki ana kadromuzun da payı çok büyük; onların yarattığı o açılımlardan çok faydalandık, hatta yakaladıkları bazı nüansların üzerine gitmeye çalıştık. Bu nedenle genel olarak hayal ettiğimden çok daha iyi pek çok sahne olduğunu söyleyebilirim.

Yönetmen olarak oyunculara özgür alan bırakmayı mı seversiniz yoksa sahneyi milim milim çalışmayı mı?

Ben kesinlikle oyuncuya özgür alan bırakmayı tercih ederim. Zaten dizinin formatı da bu yaklaşıma son derece uygun. Neredeyse bir tiyatro sahnesinde olduğu gibi, oyuncular bütün sahneyi kesintisiz bir biçimde akıtabiliyor. Kamera karşısında bire bir göz göze olmasalar bile sahneyi karşılıklı olarak oynuyorlar. Bu sayede sürekli alışveriş içindeler ve birbirlerine anlık reaksiyonlar gösterebiliyorlar. Bu durum dizimize müthiş bir canlılık ve cazibe katıyor.

Bu projede sizi teknik anlamda en çok zorlayan detay neydi?

Teknik anlamda bizi en çok uğraştıran unsur, sabit bir web kamerası ya da telefon kamerası algısı yaratırken o açıyı doğru kurgulamak oldu. Biz çekimlerde profesyonel kameralar kullandık ve o görüntülü konuşma hissini yakalarken oyuncularımızı estetik ve iyi göstermeyi de hedefledik. Işığın ve kadrajın sıradan bir telefon kamerasıyla çekilmiş gibi çiğ durmamasını fakat ekran gerçekliğine de sadık kalmasını istedik. Teknik olarak bu hassas dengede kalabilmek bizi en çok zorlayan detay oldu. Çünkü bu formun doğasında seyirciyi sıkma ve tekdüzeliğe düşme riski her zaman mevcut. Bu tuzağa düşmeden yaratıcı fikirlerle, doğru yöntemlerle ve başarılı bir görüntü yönetmenliğiyle bu zorlukların üstesinden geldiğimizi düşünüyorum.

İzleyici diziyi bitirdiğinde yanında hangi duyguyla ayrılın istiyorsunuz?

Açıkçası birçok duygunun bir arada hissedilmesini arzu ediyorum. İzleyicide geçmişe dair bir nostalji duygusu, dramatik çözümlerlerin getirdiği bir tatmin ve aşkın romantizmine dair yolculukların vereceği bir mutluluk kalabilir. Karakterlerin içsel gelişimleri ve ilişkilerini taşımak istedikleri noktaya dair hisler de barındırıyor hikâyeye. Zaten bir terapistin ana karakter olduğu bir yapımda, karakterlerin iç yolculuklarının yarattığı katarsisin izleyiciye geçmesini hedefledik. Elbette tüm bunların yanında komedi unsurlarının vereceği o keyifli hafiflik de var. Tüm bu duyguların harmanı, seyircimizde yakalamak istediğimiz temel hissiyattır.

Sizce Baş Başa bugün çekildiği için anlam kazanan bir hikâye mi?

Kesinlikle öyle olduğuna inanıyorum. Bugün oldukça güncel bir biçim üzerinden tam olarak bugünün konularını ve çağımızın sorunlarını anlatıyoruz. Bu nedenle yapımın bugün çekilmiş olması hikâyeye büyük bir anlam katıyor.

Kariyeriniz boyunca birçok farklı projeye imza attınız. Bugün geriye baktığınızda sizi yönetmen olarak en çok değiştiren proje hangisiydi?

Kariyerim boyunca imza attığım her yeni format beni geliştiriyor ve fazlasıyla heyecanlandırıyor. Tiyatro oyunları yönettim, aksiyon dizileri çektim, romantik komediler yaptım; ancak ağırlıklı olarak sit-com projelerinde yer aldım. Hatta bir dönem sit-com dünyasında biraz fazla kaldığımı söyleyebilirim. Bu yeni dijital form da benim için müthiş heyecan verici yeni bir deneyim oldu. Çok fazla örneği bulunmadığı için özgün bir anlatımın peşinden koştuk ve ciddi bir yaratıcılık ortaya koymaya çalıştık. Vaktiyle *Böcek* diye bir film çekmiştim ve o harika bir deneyimdi. Bir de ilk uzun metraj filmim olan *Fasulye* benim için dönüm noktasıdır. Beni en çok değiştiren ve heyecanlandıran projeler olarak bu iki filme şimdi rahatlıkla *Baş Başa'yı* da ekleyebilirim.

Bu oyuncu kadrosunu ilk kez aynı sette gördüğünüz an, "Evet, bu ekip olmuş," dediğiniz bir an yaşadınız mı?

Evet, aslında ilk okuma provasında bile bu uyumu hissettik. Ancak ilk provada herkes doğal olarak birbirine biraz yabancıydı, formatı zihninde oturtmaya çalışıyordu ve ilişkiler henüz çok güçlü değildi. Fakat ikinci okuma provasına geldiğimizde bu sinerjiyi çok net bir şekilde gördük. Çok mutlu olduk, hatta senaryolarımızı bu ikinci okuma provasından yola çıkarak güncelledik. "Evet, bu ekip oldu," dediğim an odur.

Sette sizi en çok güldüren isim kimdi? Kamera arkasında unutamadığınız komik bir anı var mı?

Ünal'ın sette Özgün'e judo hareketleri yapmaya çalışırken onu biraz sert bir şekilde yere düşürdüğü ve Özgün'ün vücudunun yarısının morardığı anı unutamam. O esnada hep birlikte çok gülüp eğlenmiş olsak da Özgün gerçekten oldukça hırpalanmıştı. Bu durumu, setimizin buruk ama bir o kadar da komik bir anısı olarak hatırlıyorum. Genel olarak bizi en çok güldüren unsurlar ise Özgün'ün hayat verdiği karakterin doğası ile Özgün ve Selin'in o tatlı atışmalarıydı. Her ikisi de hem prova hem de çekim aşamalarında setin enerjisini her zaman en üst seviyede tutmayı başardılar.

Oyuncular arasında sizi en çok şaşırtan, sette farklı bir yönünü keşfettiğiniz biri oldu mu?

Bu soruya kesinlikle küçük oyuncumuz Kerem Alan yanıtını verebilirim. Müthiş olgun bir çocuk. 11 yaşındaki bir çocuğun çevresine bu kadar hâkim, kontrollü ve algılarının bu derece açık olması beni çok şaşırttı. Normalde setlerde çocuk oyuncular için bir ebeveyn gözetimi olur, bizim setin ebeveyni ise adeta Kerem'in kendisiydi. Gelişime son derece açık, harika bir karakter. İleride çok iyi bir insan ve başarılı bir aktör olacağına inanıyorum. Umarım yeteneğini geliştirecek güzel projelerde yer alır; onunla tanıştığım ve çalıştığım için çok mutluyum.

Çekimler bittiğinde, "Bu ekiple hiç bitmeseydi," dediğiniz bir set oldu mu? Eğer evetse bunun en büyük sebebi neydi?

Tam olarak bu proje için bu hissi taşıdığımı söyleyebilirim. Hem çalışma koşullarımız hem de oyuncularımızın pozitifliği ve işe olan yüksek katkıları süreci harika kıldı. Hikâyenin başı ve sonu belli olan bir dijital iş olması da "keşke devam etseydi" duygusunu besledi. Bu oyuncularla tekrar çalışmak beni çok mutlu edecektir; çünkü kadrodaki herkes kendi alanında en üst seviyede.

EPI-
-SO-
-DE

mobland

TOD

KÖŞEYAZISI

SUÇ İMPARATORLUĞU GENİŞLİYOR

MOBLAND

İKİNCİ SEZONUyla SADECE TOD'DA

+YAZI_/_BURCU ASENA ŞAHİN GENÇOĞLU+

Mafya hikâyeleri televizyonun vazgeçilmezlerinden. Ancak *MobLand*, ilk sezonunda bunu yalnızca suç örgütleri arasındaki hesaplaşma üzerinden anlatmakla yetinmedi; aile bağlarını, sadakati ve iktidar savaşını merkeze alan yapısıyla kendi kimliğini oluşturdu.

İlk sezonu Türkiye’de TOD üzerinden izlenebilen dizi, ikinci sezonuyla da yalnızca TOD’da yer alacak.

Peaky Blinders’a hatta aile içi dramalarıyla *Game of Thrones*’a benzetilen dizi başta *Ray Donovan* spin-off’u olarak planlanmış hatta *The Donovans* ismiyle tanıtılmıştı. Fakat Paramount daha sonra senaryoda değişiklik yapıldığını, dizinin *Ray Donovan*’la ilgisinin kalmadığını ve bağımsız bir yapım olacağını açıkladı. Yani *MobLand*, *Ray Donovan* evreninde geçmiyor ama Harry de tıpkı Ray gibi sorunları çözen, pis işleri halleden bir karakter.

İlk sezonun en güçlü yanı, aksiyondan çok karakterler arasındaki güç ilişkilerine odaklanmasıydı. Özellikle Tom Hardy’nin canlandığı Harry Da Souza’nın olayların tam merkezindeki konumu, dizinin duygusal yükünü de sırtlayan unsur haline geldi. Oyuncunun dizinin üçüncü sezonunda yer alıp almayacağıyla ilgili tartışma ikinci sezona geçerken hikâyenin onsuz nasıl devam edebileceği konusunda soru işaretleri yarattı. Neyse ki Tom Hardy hikâyenin devamında da ekranlarda olmayı sürdürecektir.

MobLand’i benzer suç dizilerinden ayıran en önemli özelliklerden biri de karakterlerini yalnızca gangster kimlikleriyle tanımlamaması; Harrigan ailesinin her üyesi güç, sadakat ve aile kavramlarını farklı şekillerde yorumluyor. Harry ise tüm bu dünyanın ortasında krizleri çözerken kendi hayatını elinden geçiriyor. Guy Ritchie’nin temposu ve keskin diyalogları eklenince *MobLand*’i izlemenin tadına doyumuyor.

İLK SEZONUN ARDINDAN
OLUŞAN BÜYÜK BEKLENTİ
DÜŞÜNÜLDÜĞÜNDE İKİNCİ
SEZONUN İŞİ KOLAY DEĞİL.
ANCAK YAYINLANAN İLK
GÖRÜNTÜLER VE AÇIKLANAN
HİKÂYE DETAYLARI, DİZİNİN
YALNIZCA KALDIĞI YERDEN
DEVAM ETMEYECEĞİNİ,
AİLE İÇİNDEKİ İKTİDAR
SAVAŞINI DAHA DA GENİŞ BİR
ÇERÇEVEDE ELE ALACAĞINI
GÖSTERİYOR. HARRİGANLAR
İÇİN ARTIK TEHDİT YALNIZCA
DIŞARIDAN GELMİYOR; ASIL
SAVAŞ AİLE İÇİNDE.

Eylül ayında başlayacak ikinci sezon, hikâyeyi ilk sezon finalinin bıraktığı yerden alıp daha da karanlık bir noktaya taşıyor. Üstelik yeni sezon Türkiye’de yalnızca TOD’da izleyiciyle buluşacak. İlk sezonu henüz izlemediyseniz TOD üzerinden seyredererek ikinci sezonu heyecanla bekleyenlerin arasına katılabilirsiniz.

İlk sezon boyunca Harrigan ailesiyle rakip Stevenson örgütü arasındaki savaş giderek büyümüş, aile adına her krizi çözmekle görevli “fixer” Harry Da Souza (Tom Hardy) kendisini yalnızca rakip çetelerle değil, kendi vicdanı ve ailesiyle de mücadele ederken bulmuştu. Final bölümünde yaşanan kanlı hesaplaşmalar dengeleri tamamen değiştirirken birçok karakter için geri dönüşü olmayan kararlar alınmıştı. Conrad ve Maeve Harrigan’ın hapse düşmesi, Harry’nin özel hayatındaki kırılmalar ve aile içinde ortaya çıkan sırlar, ikinci sezonun zeminini hazırlayan en önemli gelişmeler oldu.

Yeni sezon tam da bu kırılgan denge üzerine kuruluyor. Harrigan ailesi dışarıdan gelen tehditlere karşı birlik olduklarını göstermeye çalışıyor. Ama içerideki güç dengeleri her zamankinden de hassas. Harry Da Souza ise bir kez daha taraflar arasında ince bir çizgi üzerinde yürümek zorunda kalıyor. Şiddetin aile üyelerinin hayatının her köşesine yayıldığı yeni hikâyede sadakat yeniden sorgulanırken güven duygusu neredeyse tamamen ortadan kalıyor. Güç mücadelesinin kazananı olabilmek içinse bu kez kimse-
nin merhamet gösterecek lüksü bulunmuyor.

Son yıllar suç yapımları açısından oldukça verimli geçti. *MobLand* ise yıldız oyuncu kadrosunu yalnızca bir vitrin olarak kullanmayan yapımlardan biri olmayı başardı. İlk sezonun en büyük kozlarından biri olan oyuncu kadrosu bu sezon da eksiksiz şekilde dönüyor.

Tom Hardy’nin hayat verdiği Harry Da Souza’nın yanı sıra Pierce Brosnan (Conrad Harrigan), Helen Mirren (Maeve Harrigan), Paddy Considine (Kevin Harrigan), Joanne Froggatt, Lara Pulver, Anson Boon, Mandeep Dhillon, Jasmine Jobson, Janet McTeer ve Toby Jones yeniden izleyici karşısına çıkacak. Yeni sezonda kadroya Johnny Flynn ve Ophelia Lovibond da katılıyor. Karakterlerine ilişkin ayrıntılar şimdilik gizli tutulsa da bu iki ismin Harrigan ailesinin güç savaşına önemli etkilerde bulunacağı tahmin ediliyor.

Yayınlanan teaser’ın süresi kısa ama dizinin tonunun değişmediğini anlamak için yeterli. Sessiz ama tehditkâr bakışlar, aile içindeki gerilim, yeni ittifaklar ve kaçınılmaz çatışmalar... Belli ki hikâye büyüse de ilk sezonun o gergin atmosferi korunacak.

İlk sezonun ardından oluşan büyük beklenti düşünüldüğünde ikinci sezonun işi kolay değil. Ancak yayınlanan ilk görüntüler ve açıklanan hikâye detayları, dizinin yalnızca kaldığı yerden devam etmeyeceğini, aile içindeki iktidar savaşını daha da geniş bir çerçevede ele alacağını gösteriyor. Harriganlar için artık tehdit yalnızca dışarıdan gelmiyor; asıl savaş aile içinde.

MobLand ikinci sezonuyla eylül ayında, ABD yayınından 24 saat sonra, her cumartesi yalnızca TOD’da izleyiciyle buluşacak. 19 Eylül’de yayınlanacak ilk bölümü kaçırmayın derim.

EPI
-SO-
-DE

spider noir

PRIME VIDEO

KÖŞEYAZISI

SPIDER NOIR

RÜZGÂRIN, YAĞMURUN VE GÖLGELERİN
ARASINDAKİ SÜPER DEDEKTİF

+ YAZI_/_/_ORÇUN ONAT DEMİRÖZ_/_/_ +

SPIDER NOIR GERÇEKTEN ÖZEL BİR İZLEME DENEYİMİ SUNUYOR. SERİ, KLASİKLEŞMİŞ VE KENDİNE HAS ESTETİK UNSURLAR TAŞIYAN BİR TÜRÜ MODERN BİR SÜPER KAHRAMAN HİKAYESİYLE ELE ALIYOR. BUNU DA OTANTİK SİYAH-BEYAZ BİR FORMAT YANI SIRA "TRUE-HUE " ADI VERİLEN RENKLİ BİR VERSİYONLA BİRLEŞTİRİYOR. SPIDER NOIR İLE POPÜLERLİK KAZANAN BU RENKLİ FORMAT, ORJİNALİ SİYAH BEYAZ OLAN BİR YAPIMIN DOYGUN RENKLERLE İŞLENMESİNİ İFADE EDİYOR.

Doğrusunu söylemek gerekirse *Spider Noir*'ın 2026'nın en nitelikli ve en sofistike işlerinden biri olacağını birçoğumuz tahmin etmiyordu. Elbette animasyon dünyasında çığır açan "*Spider Verse*" (Örümcek Evreni) animasyon serisinden dolayı büyük bir heyecana ve büyük bir beklentiye haizdik ama *Spider Noir* o beklentilerin çok ötesine geçti.

Spider Man Noir, ilk olarak 2018'de vizyona giren ve Peter Parker'ın ardından Örümcek Adam olarak karşımıza çıkan Miles Morales'in hikâyesini anlatan *Spider-Man: Into the Spider-Verse* yapımında izleyicilerle buluşmuştu. Açıkçası Hollywood'un eksantrik yüzü Nicolas Cage'in seslendirdiği karakter, Marvel çoklu evreninin ve "Earth 90214"ün bir parçası olarak karanlık kökenleriyle dikkat çekmişti.

Ancak bu karakter aslında ilk olarak 2008'de yayımlanan "*Spider-Man Noir 1*" çizgi romanı ile ortaya çıkmıştı. David Hine ve Fabrice Sapolsky tarafından yazılan bu seri, Carmine Di Giandomenico'nun çizimleriyle çizgi roman sevdalılarını etkilemişti. Klasik Örümcek Adam formülünü 1930'ların New York'una ve "Büyük Buhran" dönemine entegre eden dedektif hikâyesi, çürümeyi ve suç dünyasını polisiye trükleriyle çevreliyordu. Yozlaşmış politikacılar, satın alınmış polisler ve "Goblin" gibi kurnaz çete liderleri tarafından yönetilen New York, siyah beyaz ağırlıklı bir paletle resmediliyordu.

Özellikle keskin bir renk kontrastıyla çizilen sayfalar, "chiaroscuro" tekniğini sanatsal olarak yansıtıyordu. Işık ile gölgelerin zıt kullanımları karakterlerin yüzlerini ya da bulundukları ortamı çoğunlukla karanlıkta bırakıyordu. Bu teknik sayesinde ise hikâyedeki suç ve gizem atmosferi katmerleniyordu.

Bir yandan da bu evrendeki Peter Parker'ın I. Dünya Savaşı'ndaki pilot üniformalarından ilham alarak tasarlanan sepya rengindeki kostümü fazlasıyla karizmatik duruyordu. Döneme uygun fötr şapka ve trençkot içeren bu kostüm, Peter Parker'ın kuytu köşelerde ve gölgeler içinde kaybolmasını, sessizce hareket etmesini sağlıyordu. Aynı zamanda hızlı tüketilen "pulp roman" türünün harika bir örneği olan *Spider Noir*, köklerindeki "film noir" motifleriyle sinematik bir uyarlanmaya çok açıktı.

VAROLUŞÇU BİR FELSEFE VE İZOLE BİR DÜNYA

1940'lı yıllarda Hollywood'da ortaya çıkan film noir, II. Dünya Savaşı'nı takip eden süreçte etki alanını genişleten ve anlatısal yönden simgeleşen özelliklere sahip bir tür. John Huston'ın *The Maltese Falcon* (Malta Şahini), Otto Preminger'in *Laura* (Kanlı Gölge), Billy Wilder'ın *Double Indemnity* (Çifte Tazminat) ya da Howard Hawks'ın *The Big Sleep* (Birleşen Kalpler) gibi klasik filmleriyle anılan bu türün kavramsallaşması da Fransız sinemacılar ve eleştirmenler sayesinde oldu.

II. Dünya Savaşı'nın yarattığı toplumsal korku, tekinsizlik, karamsarlık ve hayal kırıklığı; bireyin baskılanarak izole olduğu klostrifobik dünyayı ve film noir'ın nüvesini oluşturuyor. Aynı zamanda içinde varoluşçu, sinik bir damar barındıran film noir, Fransız şiirsel gerçekliğinin etkisiyle büyüyor.

Öte yandan McCarthyizmin başlattığı antikomünist cadı avı, Sovyetlerin kızıl korkusu, uluslararası belirsizlik, savaş ekonomisi ve nükleer kriz, film noir evrenindeki yabancılaşmayı somutlaştırıyor. Esasen Amerikan toplumunun kâbusa dönüşen yaşantısına kara bir ayna tutan bu yapımlar suçun, gangsterlerin, cinayetin, entrikanın normalleşmesine dair yeni bir sanatsal perspektif oluşturuyor.

Bununla birlikte kara filmler, anlatılarını ayırt edici bir görsellik ve estetik anlayışla sunuyor. Özellikle Fritz Lang, Robert Wiene ve F. W. Murnau gibi "Alman Dışavurumcu" sinemasının kült isimlerinden beslenen film noir, mekân ve atmosfer kullanımlarıyla stilistik bir hal alıyor. Karanlık sokakların, yağmurlu havalaların, ucuz, izbe mekânların paranoyak bir atmosfer yaratmak için kullanıldığı film noir'daki kontrastlı aydınlatmalar ile eğik kamera açıları da görsel işçiliği tamamlıyor.

SPIDER NOIR İKİ FARKLI İZLEME SEÇENEĞİ SUNSA DA BU SERİYİ ASIL OLARAK SET TASARIMLARI, YÜKSEK KONTRASTI, GÖLGE OYUNLARI VE KESKİN SİYAH BEYAZ SİNEMATOGRAFİSİ İÇİN İZLEMEK GEREKİYOR. ÇÜNKÜ SERİNİN ANLATISINDAKİ DOĞA, SANATSAL FORMU VE İZİNDEN GİTTİĞİ SUÇ KLASİKLERİ BUNUN ÜZERİNE KURULU. DOĞRUSU SİYAH BEYAZ VERSİYON RAYMOND CHANDLER'IN ROMANLARININ KARANLIK, AHLAKİ UÇURUMUNU ÇAĞIRIYOR VE SERİNİN YARATICISI OREN UZIEL'İN BİR FILM NOIR TUTKUNU OLDUĞUNU, HOLLYWOOD'UN O DÖNEMİNE ÇOK HÂKİM OLDUĞUNU İMLİYOR.

FILM NOIR'A YAZILAN AŞK MEKTUBU VE SPIDER MAN KANONUNA EKLENEN DERİNLİK

Buradan *Spider Noir*'a dönecek olursam, Oren Uziel tarafından yaratılan *Spider Noir* serisi film noir türüne yazılan bir aşk mektubu niteliğinde. "Alman Dışavurumculuğu"nın paltosundan çıkan ve 1930'ların Büyük Buhran döneminde geçen böylesine titiz kurgulanmış bir antikahraman dedektif hikâyesi anlatmak her şeyden önce saf sinemanın kapılarını açmak demek. Bu açıdan *Spider Noir* gerçekten özel bir izleme deneyimi sunuyor. Seri, klasikleşmiş ve kendine has estetik unsurlar taşıyan bir türü modern bir süper kahraman hikâyesiyle ele alıyor. Bunu da otantik siyah beyaz bir formatın yanı sıra "true-hue" adı verilen renkli bir versiyonla birleştiriyor. *Spider Noir* ile popülerlik kazanan bu renkli format, orijinali siyah beyaz olan bir yapının doygun renklerle işlenmesini ifade ediyor.

Doğrusu *Mad Max: Fury Road* ile başlayan ve ardından *Logan* ile *Parasite* gibi yapımlarla devam eden bu ikili format modası, *Spider-Noir* ile yeni bir boyut kazanıyor. Ancak serinin yaratıcısı Oren Uziel ve başrol oyuncusu Nicolas Cage, bu ikili format tercihinin çekimler sırasında karar verildiğini ve dijital görüntülerin post-produksiyon aşamasına gelmeden iki farklı versiyona ayrıldığını belirtiyor. Elbette bu kararın arkasında salt siyah beyaz formattaki bir süper kahraman serisinin riskli bulunması ve genç izleyici kitlesine ulaşmakta zorlanabileceği kaygısı var. Fakat *Spider Noir*'ın "true hue" versiyonu, sıradan bir dijital renklendirme çalışmasından fazlasını sunuyor. Açıkta açığa *Spider Noir*'ın renkli versiyonu, Warren Beatty'nin 1990 yapımı *Dick Tracy* filminin izinden gidiyor. Oyuncu kadrosunda pop divası Madonna ile efsane oyuncu Al Pacino'nun olduğu *Dick Tracy*, parlak ve doygun ana renkleri kullanan çizgi roman tarzı ile hatırlanır. *Spider Noir* serisi de tıpkı o filmdeki stilize görsellik gibi karakterin çizgi roman kökenlerine vurgu yapan abartılı bir renk paleti kullanıyor. Daha çok genç izleyici kitlesine hitap eden bu versiyon, çizgi roman atmosferini doygunlaştırıyor.

Fakat *Spider Noir* iki farklı izleme seçeneği sunsa da bu seriyi asıl olarak set tasarımları, yüksek kontrastı, gölge oyunları ve keskin siyah beyaz sinematografisi için izlemek gerekiyor. Çünkü serinin anlatısındaki doğa, sanatsal formu ve izinden gittiği suç klasikleri bunun üzerine kurulu. Doğrusu siyah beyaz versiyon Raymond Chandler'ın romanlarının karanlık, ahlaki uçurumunu çağırıyor ve serinin yaratıcısı Oren Uziel'in bir film noir tutkunu olduğunu, Hollywood'un o dönemine çok hâkim olduğunu imliyor.

Ayrıca serinin siyah beyaz formattaki görsel referansının Otto Preminger'in 1945 yapımı *Fallen Angel* filmi olduğunu söylemeliyim. Otto Preminger'in *Fallen Angel*'daki kamera işçiliği ve sahneleri geliştirmek için kullandığı açılar gerçek bir dönüm noktasıdır. *Spider Noir* da bunu referans noktası olarak alıyor ve film noir'ın sinematik zenginliğini olabildiğince kullanmaya çalışıyor.

Serideki "Ben Reilly" karakteri ise ilk olarak 1970'lerde ortaya çıkan Scarlet Spider yani Peter Parker'ın bir klonu. Seride "The Spider" olarak geçiyor. Nicolas Cage'in paleti geniş oyunculuğu da karaktere bir imza atıyor. Zaten Nicolas Cage'in son dönemlerde oynamaktan büyük keyif aldığı *Pig*, *Dream Scenario* ve *Longlegs* gibi arthouse filmleri düşününce The Spider rolü onun için biçilmiş kaftan. Neticede kendisi David Lynch ile bile çalışmış bir oyuncu. *Spider Noir*'ın sinemasal yoğunluğu ve yapım bütçesinin büyüklüğü de Nicolas Cage'in vizyonu ile ilgili.

Sonuç olarak *Spider Noir*, Spider Man kanonuna eklenen son derece estetik, incelikli bir halka ve 2026'nın da en iyi serilerinden.

EPI-
-SO-
-DE

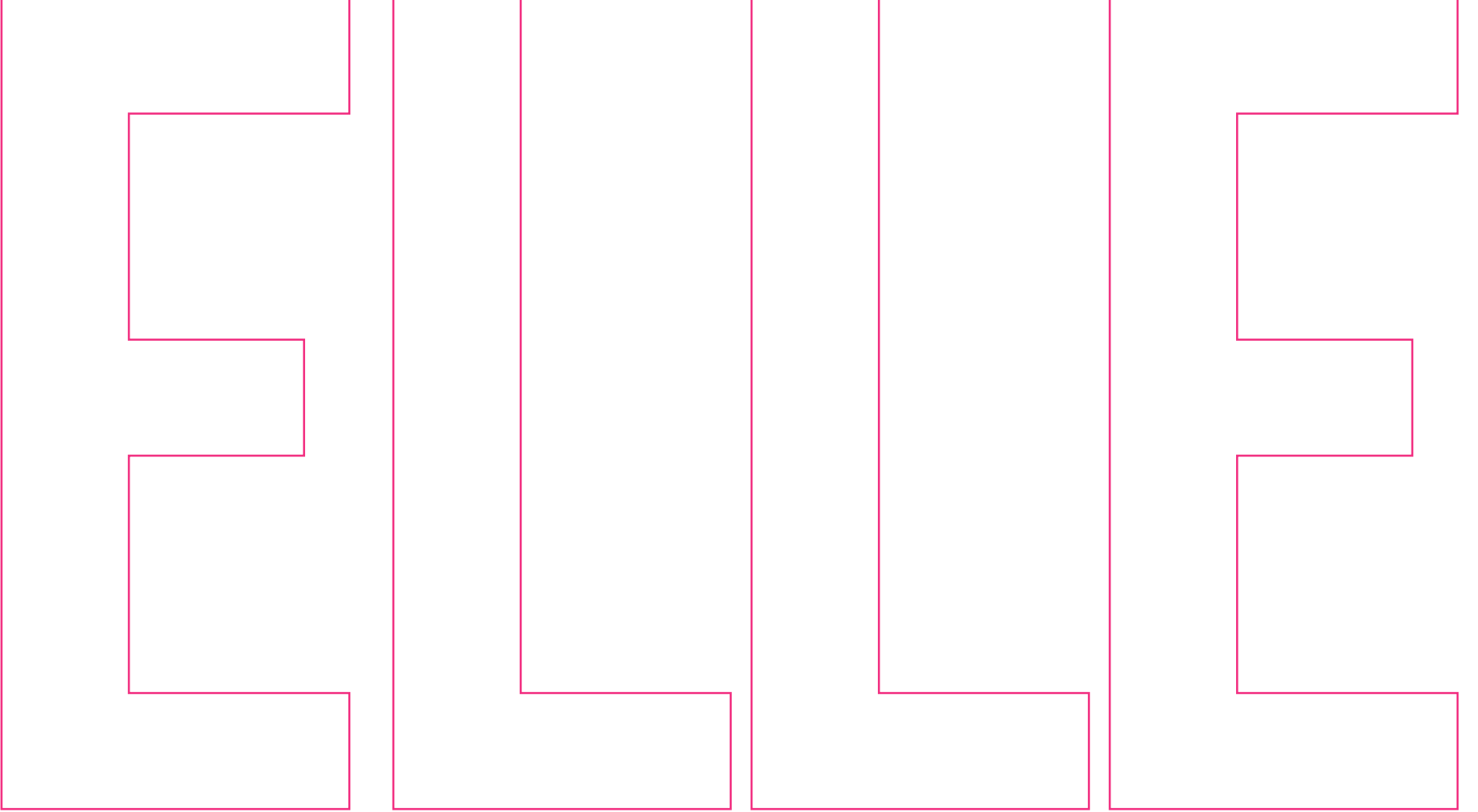
elle

PRIME VIDEO

RÖPORTAJ

PEMBE GARDİROBUN YENİ SAHİBİ:

2000'LERİN İKONİK *LEGALLY BLONDE* EFSANESİ, PRIME VIDEO İMZALI *ELLE* İLE EKRANLARA DÖNÜYOR. BAŞROLÜNDE LEXI MINETREE'NİN İŞİLDADIĞI BU PREQUEL, BİZİ BEVERLY HILLS HIGH'IN KORİDORLARINDA NOSTALJİK VE BİR O KADAR DA TAZE BİR KENDİNİ BULMA YOLCULUĞUNA ÇIKARIYOR. REESE WITHERSPOON'UN MİRASINI DEVRALAN YENİ NESİL ELLE WOODS VE TOM EVERETT SCOTT İLE GEÇMİŞİ VE GELECEĞİ KONUŞTUK.

+ RÖPORTAJ: OBEN BUDAK +

Amanda Brown'ın aynı adlı kitabından uyarlanan, 2000'lerin o kendine has enerjisini, pembe rengin hayatımıza getirdiği neşeyi ve tabii ki beyazperdenin en ikonik karakterlerinden olan Elle Woods'u hatırlamamak mümkün değil. 2001 yapımı kült film *Legally Blonde* (Bu Nasıl Sarışın!), sinema dünyasında önyargıları yıkan, kadın gücünü ve zekâsını pembe bir zarafetle harmanlayan güçlü bir tat bıraktı. O dönemde yaratılan bu etki, aradan geçen 25 yıla rağmen dün gibi aklımızda. Şimdi ise Prime Video, bizi bu efsanenin en başına, 1995 yılına götürüyor. Adı "prequel" (öncesini anlatan yapım) olarak geçse de sekiz bölümlük bu macera daha çok modern ve alternatif bir yeniden yapım tadı sunuyor.

Dizi, bizi Elle Woods'un Beverly Hills High'da parladığı ancak popülerlik ile entelektüel duruş arasında sıkıştığı lise yıllarına davet ediyor. Karakterin gelişim eğrisi, orijinal filmdeki dönüşüme o kadar çok benziyor ki adeta genç kahramanımızın aynı olgunlaşma sürecinden iki kez geçtiğini düşünüyoruz.

Dizide Elle'in yeni lise arkadaşları, onun *Cosmo* dergisinden ezbere alıntılar yapma ve her şeyi aksesuarlarla süsleme yeteneğini pek kolay kabullenecek kimseler değil. California'da popüler çevreye kendini kabul ettirmek bir azim meselesiyken yeni okulun "kraliçe arısı" Kimberly (Chandler Kinney) ona zor günler yaşatmak için ortam kolluyor. Okulun aktivisti Dustin (Zac Looker) ile kurduğu bağ ise Elle'in sadece yüzeysel bir moda ikonu olmadığını, haksızlığa uğrayan okul çalışanları için nasıl adalet arayabileceğini gösteriyor.

Karakterin bu taze ve samimi yorumunu inşa ederken Lexi Minetree'nin en büyük başarı ise efsanevi Reese Witherspoon performansını kopyalamaktan kaçınması olmuş. Minetree, Reese'in Elle Woods'a kattığı o benzersiz ruhu onurlandırırken kendi hayatından deneyimleri de karaktere katmayı bilmiş.

Dizinin müzikal ve görsel tasarımı ise tam anlamıyla bir 90'lar şöleni. Mariah Carey'nin "Fantasy" şarkısının pilot bölümde yankılanmasıyla başlayan o estetik vizyon, gardırop seçimlerinden Seattle atmosferine kadar izleyiciyi sımsıcak sarıyor. *Elle*, geçmişin mirasına saygı duruşunda bulunurken bugünün izleyicisine de pembe gözlüklerin arkasındaki o güçlü ve kararlı ruhu yeniden hatırlatıyor.

LEXI MINETREE & TOM EVERETT SCOTT

Legally Blonde, nesiller boyu kadınları güçlendiren ikonik bir miras. Orijinal filmin çıktığı dönemde yarattığı o muazzam etkiyi dün gibi hatırlıyorum. Ve şimdi karşınızda *Elle* var. Setteki dinamiğiniz nasıldı? Biriniz benim gibi o dönemi yaşadı ama diğeriniz sadece duydukları kadarını biliyor. Geçmişin mirasını onurlandırırken ve bu karakterlerin geleceğini şekillendirirken aranızda bir tecrübe aktarımı, öğretmen-öğrenci ya da baba-kız bağı oluştu mu?

TOM EVERETT SCOTT: Dürüst olmak gerekirse işe başlarken içimden, "Ben yılların tecrübesine sahibim, Lexi ise bu sektörde henüz çok yeni; ona bir sürü tavsiye veririm, yol gösteririm," diye geçiriyordum. Ama onunla tanıştığım an kararımı değiştirdim ve "Asıl ben Lexi'den bir şeyler öğreneceğim," dedim. Çünkü kendisi baştan sona inanılmazdı; harika bir rol arkadaşı olmasının yanında son derece disiplinli, çalışkan ve tüm bu süreci inanılmaz bir zarafetle yöneten birisi.

LEXI MINETREE: Tom gerçekten çok nazik. Şunu söylemeliyim ki dizide annem ve babamı oynayan June ve Tom, isteyebileceğim en harika "ekran ebeveynleri" oldular. Özellikle Tom'dan öğrendiğim en önemli şey şu oldu: Sete her gün o kadar pozitif bir enerjiyle geliyordu ki, herkese karşı çok nazikti ve gerçekten çok iyi bir insan. Onunla çalışmak benim için büyük bir şanstı.

"KARAKTERİ İLK ELİME ALDIĞIMDA BİR DENG
KURMAK İSTEDİM.
REESE'İN YAPTIĞI İŞİ
ONURLANDIRMAK
İSTİYORDUM AMA BİR
YANDAN DA ONUN
ÇOK DAHA GENÇ
BİR VERSİYONUNU
OYNADIĞIMIN
BİLİNCİNDEYDİM; MALUM,
BÜYÜDÜKÇE HEPİMİZ
DEĞİŞİRİZ. AYRICA BEN
REESE WITHERSPOON
DEĞİLİM, BUNU DA
BİLİYORDUM. O, KARAKTERE
ONU ÖZEL KILAN
BAMBAŞKA ŞEYLER KATMIŞTI
VE BEN ONUN AYNISI
OLAMAZDIM. AMA BENİM
DE KENDİ HAYATIMDAN BU
KARAKTERE KATABİLECEĞİM
BAŞKA RENKLER VARDI.
BU SÜREÇTE KENDİMİ ÇOK
ŞANSLI HİSSETTİM ÇÜNKÜ
REESE, ELLE KARAKTERİ
KONUSUNDA BANA
GERÇEKTEN ÇOK GÜVENDİ."
- LEXI MINETREE

Harika bir kimya! Peki, Lexi, Reese Witherspoon'un o ikonik performansını sadece kopyalamaya çalışmadan -ki bu kolay yol olurdu ama sen bunu seçmedin- bu karakteri kendi süzgecinden geçirerek, içten dışa böylesine güçlü ve özgün bir şekilde inşa etme sürecin nasıl gelişti?

LEXI MINETREE: Karakteri ilk elime aldığımda bir denge kurmak istedim. Reese'in yaptığı işi onurlandırmak istiyordum ama bir yandan da onun çok daha genç bir versiyonunu oynadığının bilincindeydim; malum, büyüdükçe hepimiz değişiriz. Ayrıca ben Reese Witherspoon değilim, bunu da biliyordum. O, karaktere onu özel kılan bambaşka şeyler katmıştı ve ben onun aynısı olamazdım. Ama benim de kendi hayatımdan bu karaktere katabileceğim başka renkler vardı. Bu süreçte kendimi çok şanslı hissettim çünkü Reese, Elle karakteri konusunda bana gerçekten çok güvendi. Sanırım bende kendisini ve karakteri anımsatan, onunla bağ kuran bir şeyler gördü. Ben sadece dürüst olmak istedim. Elle Woods'un karikatürize bir taklidi gibi durmaktan kaçındım. Tabii ki ses tonu ve yürüyüş gibi teknik detaylar üzerinde çok çalıştım çünkü Elle'in kendine has bir konuşma ve yürüyüş tarzı var. Her sabah sete çıkmadan önce bu ritme girmek için özel egzersizler yapıyordum. Ancak sahneye girdiğim her an sadece dürüst olmaya ve bana harika alanlar açan rol arkadaşlarımla o anı paylaşmaya odaklandım.

Tom, canlandırdığın baba karakteri Wyatt, geçmişte yaptığı büyük bir hata yüzünden ailesini Seattle'a sürüklüyor ve doğal olarak ciddi bir suçluluk duygusu taşıyor. Wyatt'ın bu ağır suçluluk hissiyle o cazibeli ve komik yönünü nasıl dengeledin?

TOM EVERETT SCOTT: Bence Wyatt yaptığı hatayı ve hissettiği suçluluğu kapatmak için aşırı çaba sarf ediyor. Bu yüzden Seattle deneyimini herkes için olabildiğince eğlenceli ve harika kılmaya çalışıyor. Kendini Seattle kültürüne kaptırmaya karar veriyor; kahve dünyasına giriyor, grunge müzikle ilgilenmeye başlıyor, dağlarda yürüyüşe çıkıyor, bisiklete biniyor... Kısacası her şeyi o kadar abartıyor ki bir noktadan sonra çevreye hafiften sinir bozucu gelmeye başlıyor (Gülüyor).

LEXI MINETREE: Kesinlikle eylemlerinin sonuçlarından kaçmaya çalışıyor! Ama bu durumun hikâyesinin sonunda onunla çok güzel bir şekilde yüzleştiğini görüyoruz. Bence dizide, anne ve babanın kendi ilişkilerindeki sallantıları ve bununla başa çıkma çabalarını izlemek çok değerli. Çünkü ne yaşarlarsa yaşasınlar, çocuklarını bu durumdan korumaya çalışıyorlar. Pek çok ebeveynin, kendi sorunlarını çözmeye çalışırken bir yandan da çocuklarına iyi birer rol model ve anne-baba olma çabasıyla empati kurabileceğini düşünüyorum.

Karaktere girmenize en çok yardımcı olan favori 90'lar öğenisiz ya da şarkınız neydi?

LEXI MINETREE: Ben Mariah Carey'nin "Fantasy" şarkısına bayılıyorum. Bence bu şarkı Elle Woods'un ruhunu tek başına özetliyor. Zaten dizinin pilot bölümünü açtığınızda çalan ilk şarkı da o.

TOM EVERETT SCOTT: Benimki kesinlikle kıyafetler! Görsel açıdan dizi o kadar güzel bir estetiğe sahip ki, kostüm tasarımları sizi saniyeler içinde o dönemin tam kalbine bırakıyor.

"DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE
İŞE BAŞLARKEN İÇİMDEN,
'BEN YILLARIN TECRÜBESİNE
SAHİBİM, LEXİ İSE BU
SEKTÖRDE HENÜZ ÇOK
YENİ; ONA BİR SÜRÜ TAVSİYE
VERİRİM, YOL GÖSTERİRİM,
DİYE GEÇİRİYORDUM. AMA
ONUNLA TANIŞTIĞIM AN
KARARIMI DEĞİŞTİRDİM
VE 'ASIL BEN LEXİ'DEN BİR
ŞEYLER ÖĞRENECEĞİM,
DEDİM. ÇÜNKÜ KENDİSİ
BAŞTAN SONA İNANILMAZDI;
HARİKA BİR ROL ARKADAŞI
OLMASININ YANINDA
SON DERECE DİSİPLİNLİ,
ÇALIŞKAN VE TÜM BU
SÜRECİ İNANILMAZ BİR
ZARAFETLE YÖNETEN BİRİ."

-TOM EVERETT SCOTT

SESSİZ ÇATIŞMANIN RİTMİ: *DOĞANIN KANUNU*'NDA SESLERİN GÜCÜ

+YAZI_/_/_SİNEM VURAL+

Televizyon ve dijital platform dramalarında müziğin rolü, uzun süredir "arka planı dolduran melodiler" olmanın çok ötesine geçti. Artık iyi bir soundtrack sadece sahnelerin duygusal yükünü taşımakla kalmıyor; anlatının bizzat kendisi haline geliyor, karakterlerin dile getiremediği sırları kulaklarımıza fısıldıyor. Yaz döneminin dikkat çeken yapımlarından *Doğanın Kanunu*, bu işitsel anlatıyı merkezine alan, sesi ve sessizliği birer enstrüman gibi kullanan diziler arasında öne çıkıyor.

Türk televizyonlarında yaz sezonu, komedi ve aşkı odağına alan dizileriyle meşhurdur. *Doğanın Kanunu* da bu işlerden biri olarak görülebilir ama müzikal dünyası bunun çok ötesinde. Yaman ve Doğa'nın nefretten doğan o yüksek tansiyonlu, romantik ve çekışmeli ilişkisini merkeze alan bu kurgu tam bir "düşmandan âşığa" dinamiği sunuyor.

Alperen Duymaz ve Özge Yağız'ın başrollerini üstlendiği bu sezon işinin müzik dünyası Aytekin Ataş'a emanet edilmiş durumda. İlk bölüm bu dünyada seyretse de arka planda bir Sezen Aksu "Kaçın Kurası" duyuyoruz. Hemen ardından Urla'nın ruhuna uygun bir Pinhani "O Zaman da Sonbahardı"sı geliyor. İkinci bölümde Sezen Aksu'nun "İkinci Bahar"ıyla Perihan ve Hulusi'nin aşkıyla dünyamıza başlıyoruz. Murat Dalkılıç'ın "Fani"si ile denize açılıyor, hemen ardından bir anda bir barın fonunda duyabiliyoruz. Daha ilk iki bölümden bir sahnede dinlediğimizi, başka sahnede arkadan duyma devamlılığı zaten izleyiciyi yakalıyor.

TÜRK TELEVİZYONLARINDA YAZ SEZONU, KOMEDİ VE AŞKI ODAĞINA ALAN DİZİLERİYLE MEŞHURDUR. DOĞANIN KANUNU DA BU İŞLERDEN BİRİ OLARAK GÖRÜLEBİLİR AMA MÜZİKAL DÜNYASI BUNUN ÇOK ÖTESİNDE. YAMAN VE DOĞA'NIN NEFRETEN DOĞAN O YÜKSEK TANSİYONLU, ROMANTİK VE ÇEKİŞMELİ İLİŞKİSİNİ MERKEZE ALAN BU KURGU TAM BİR "DÜŞMANDAN ÂŞIĞA" DİNAMİĞİ SUNUYOR.

Üçüncü bölüme gelindiğinde ise Al olduğu konusunda tartışmalar çıkan, Mebrure mahlasını kullanan sanatçının "Değilim"i yer alıyor. Burada ufak ufak, "Hazır mıyız aşk başlıyor!" dedirtiyor seyirciye. Bu bölüm itibarıyla artık çok dinlenen hit şarkıları dinleyeceğimizi anlıyoruz. Madrigal'den "Seni Dert Etmeler" beach partide eğlence niyetine çalınıyor. Bunu anlamak biraz güç olsa da Ankara Echeos'un "Ta ki Seni Görene Kadar" çalınca anlıyoruz ki olay partiyi betimlemek değil, duyguyu vermekmiş. Partinin finaliye Aydilge, Yaren Özaydın ve Heybensena'nın söylediği "IDI DIDI" oluyor ve nihayet partiye dönebiliyoruz.

Derya Uluğ ve "Şımarık"ı dördüncü bölümde tam zamanında giriyor. Bu bölüm Doğa ve Yaman'ın durumları nedeniyle sessiz ilerlediğinden dördüncü bölümü de böyle atlatıyoruz. Ama sanmayın Derya Uluğ'u arkamızda bırakacağız, altıncı bölümün başında sahilde bolca duyuyoruz.

Beşinci bölüm kendi içinde bir devinimle geçmişti ama altıncı bölümde Özlem Tekin'den "Hep Yek" içimizi açıyor, hem de kavgasahnesinde. Rüya sahnesinde Ümit Besen'den "Nikah Masası"nı duyuyoruz. Çok geçmeden Pinhani'nin "O Zaman da Sonbahardı"nın daha bu dizide çok duyulacağını anlıyoruz. Ara ara melodisi kullanılsa da şarkı, diziyle artık özdeşleşiyor ve bilirsiniz ki Pinhani bir dizinin müziği olduğunda o dizi uzun süre devam eder. Bu bölüm biraz klip havasında geçiyor çünkü Bulutsuzluk Özlemi'nden "Sözlerimi Geri Alamam" sahilde dinlenirken Didem Buğday'ın "Sahici"si arabada, başka bir ev partisinde Mabel Matiz'in "Umrumdışı"sı, Buray'ın "Tam Benim Tipim"i peşi sıra akıyor. Zaten yazın partiye gitsek dinleriz bu ikisini dedirtiyor.

Nihayetinde *Doğanın Kanunu*, soundtrack seçimlerini ekranın süsü değil, hikâyenin organik birer anlatıcısı olarak konumlandırmayı başarıyor. Klasikleşmiş Sezen Aksu dokunuşlarından güncel bağımsız sahneye, Yeşilçam nostaljisinden popüler hitlere uzanan bu geniş yelpaze; Yaman ve Doğa'nın çatışmalı aşkındaki her duygusal kırılmayı kusursuzca besliyor. Müzik, ekrandaki görsel ritimle bu derece iç içe geçip izleyicinin hafızasına yerleştiğinde ise geriye sadece izlenen sahneler değil, her bölümüyle kulaklarda iz bırakan unutulmaz bir soundtrack kalıyor.

EPI
-SO-
-DE

helin elveren

RÖPORTAJ

HELİN ELVEREN

RÖPORTAJ: EDA AKÇA
FOTOĞRAF: AHZAB GÜNEL
STYLING: EKİN SU OKTAR
SAÇ: ROJİN BOTAN
MAKYAJ: SEZEN CAN

Kayıpların, tesadüflerin ve yarım kalan hikâyelerin etrafında şekillenen *Daha 17*, karakterlerini yalnızca yaşadıklarıyla değil; geçmişlerinden taşıdıkları yüklerle de tanımlıyor. Yayınlandığı günden bu yana reyting başarısının yanında sosyal medyanın da en çok konuştuğu yapımlardan biri olmayı başardı. Farklı geçmişlerden gelen karakterler ve onların kurduğu ilişkiler üzerinden ilerleyen dizi, özellikle genç oyuncu kadrosunun performanslarıyla dikkat çekiyor. Kariyerinin henüz başında olmasına rağmen *Çarpıntı*'daki Sezin'in ardından *Daha 17*'de Deniz karakteriyle izleyici karşısına çıkan Helin Elveren de bu dikkat çeken isimlerden biri. Asi tavrının ardında çocuk yaşta omuzlarına yüklenen sorumlulukları, eksik kalan sevgiyi ve anlaşılma arzusunu taşıyan Deniz'e hayat veren genç oyuncuyla oyunculuk yolculuğunu, karakterinin duygusal dünyasını, Aras ve Teoman'la kurduğu ilişkileri, Bodrum'daki çekim atmosferini ve bir karaktere hazırlanırken benimsediği çalışma yöntemini konuştuk.

Henüz yolun başında bir oyuncu olarak, biraz bu yolculuğun başlangıcını konuşalım. Oyunculuk sizin için nasıl başladı? Çocukluk hayali miydi yoksa zamanla şekillenen bir hayal mi oldu?

Çocukluk hayalim değildi ama zamanla şekillenen bir tutku oldu. Hatta bunu biraz kader gibi görüyorum. Eskiden kendime çok güvenen biri değildim. Geçmişe dönüp baktığımda aslında içimde hep varmış. Annem, ablam ve bana sık sık taklit yaptırırdı. Hatta annem beni o yaşlarda tiyatro kurslarına göndermek isterdi. Ben de tek başıma ayna karşısında bir şeyler canlandırırdım ama insanların önünde yapmaya cesaret edemezdim. Şimdi geriye dönüp baktığımda o tutkunun hep içimde olduğunu fark ediyorum. Bu yolculuk zamanla öyle güzel şekillendi ki bugün kendimi hem çok daha cesur hem de çok daha huzurlu hissediyorum. Geldiğim noktada da kendimi en iyi ifade edebildiğim yerin oyunculuk olduğunu düşünüyorum.

İlk set gününüze dönüp baktığınızda o günkü Helin ile bugünkü Helin arasında sizce en büyük fark ne?

Tabii ki tecrübe. Henüz yolun başındayım ama alabildiğim ne varsa almaya çalışıyorum. Kendine daha çok güvenen, adımlarını daha emin atan bir Helin diyebilirim.

Daha 17, gençlik hikâyesi anlatırken karakterlerinin omuzlarındaki yükleri de görünür kılıyor. Canlandırduğunuz Deniz karakteri ise asi ve sert görünse de onu tanıdıkça yaşından çok daha büyük sorumluluklar taşıyan bir genç olduğunu görüyoruz. Senaryoyu ilk okuduğunuzda Deniz'in sizi en çok etkileyen ve bu karaktere bağlayan yönü ne oldu?

Ailesiyle bağı. Şu an baktığımızda 15-16 yaşındaki gençlerin bence en büyük problemlerinden biri aileleriyle kurdukları bağ. Ben de biraz bunu düşünerek çekildim Deniz'e. Çünkü hepimizin böyle dönemleri oluyor. Ailemize karşı çıkıyoruz, anlaşamadığımızı düşünüyoruz. Bazen haklı sebeplerimiz oluyor bazen olmuyor ama o yaşlarda bunu ayırt etmek çok kolay değil. Evde bulamadığımız sevgiyi, ilgiyi ve huzuru arkadaşlarımızda ya da başka yerlerde aramaya çalışıyoruz. Deniz'in de tam olarak böyle bir boşlukta olması bana çok dokundu. Onu yargılamak yerine anlamaya çalıştım. Bence birçok genç, kendinden bir parça bulabilir çünkü aslında hepimiz bir dönem sadece anlaşılacak ve ait hissedebilmek istemiştir.

Kariyerinizin peş peşe gelen iki karakteri, Çarpıntı'daki Sezin ve Daha 17'deki Deniz, çocukluklarında anne ilgisini eksik yaşamış iki karakter. Sizce çocuklukta hissedilen bu eksiklik, bir insanın sevmeye, güvenmeye ve hayata tutunma biçimini nasıl şekillendiriyor? Oyuncu olarak bu ortak yarayı iki farklı karaktere yansıtırken nelere dikkat ettiniz?

Sezin 20'li yaşlarındaydı, Deniz henüz 16 yaşında. O çocukluğu da bu sorumlulukların içine koyarak oynamaya çalışıyorum. Sezin daha vurdumduymaz, bazı şeylerin artık düzelmeyeceğini kabul etmiş bir karakterdi ama Deniz öyle değil. Henüz çok küçük ve bir şeylere heyecanı ve inancı var.

Eksiklik konusuna gelirsek bir çocuğun geleceğini, insanlarla kurduğu bağı, hayata bakış açısını şekillendiren en önemli şeyin aile olduğunu düşünüyorum. O güveni ve sevgiyi hissedebilmek çok önemli. Çocukken alamadığın sevgiyi ve güveni yanlış durumlarda, yanlış insanlarda arayabiliyorsun. İnsanlara güvenmekte çok zorlanıyorsun, her şeyden önce kendine güvenmekte zorlanıyorsun. Bence çocuklukta yaşadığımız şeyler hiçbir zaman tamamen geride kalmıyor. Büyüdükçe onları farklı şekillerde taşımaya devam ediyoruz. Kimi bunu öfkeye dönüştürüyor, kimi içine atıyor, kimi de sevgiyi hak ettiğine inanmakta zorlanıyor. Bu yüzden bir çocuğun kendini değerli hissetmesi ve koşulsuz sevildiğini bilmesi, ileride kuracağı bütün ilişkilerin temelini oluşturuyor. Bence bu yüzden aileden gelen sevgi ve güven duygusu insanın hayatındaki en büyük dayanaklardan biri.

“DENİZ; ADALET
DUYGUSU ÇOK
YÜKSEK, YANLIŞA
YANLIŞ DOĞRUYA
DOĞRU DİYEBİLEN BİR
KARAKTER. ARAS’I
NE KADAR SEVSE
DE SİRF KARŞILIĞINI
ALAMADIĞI İÇİN
ONUN ARKASINDAN
İŞ ÇEVİRECEK YA DA
GERÇEĞİ SAKLAYACAK
BİRİ DEĞİL. KARŞISINDA
KİM OLURSA OLSUN BU
DENGESİ DEĞİŞMEZ.
BENİM İÇİN BU DA
DENİZ’İN EN SEVDİĞİM
ÖZELLİKLERİNDEN
BİRİ. DUYGULARIYLA
HAREKET ETSE
BİLE VİCDANINI
HİÇBİR ZAMAN
KAYBETMİYOR.”

Deniz'in Aras'a duyduğu ilginin temelinde gerçekten aşk mı var yoksa ilk kez biri tarafından görülmüş ve anlaşılmış olmanın yarattığı o güçlü bağ mı ağır basıyor? Siz Deniz'in hislerini nasıl tanımlıyorsunuz?

O yaşlarda gerçek aşkı hissedebilmek bana çok olası gelmiyor. O yüzden ben bunu ilk kez görülmüş ve anlaşılmış olmanın, belki de ilk kez birisi tarafından gerçekten ihtiyaç duyulmanın verdiği duygular olarak görüyorum. Çünkü Aras, Deniz'i koruyor, kolluyor. Her şeyini Deniz'e anlatıyor, ondan yardım istiyor. Onu bir fazlalık gibi değil, yürüdüğü yolda bir yol arkadaşı olarak görüyor. Bence Deniz de ilk kez birinin hayatında bu kadar önemli bir yere sahip olmanın verdiği güvenle Aras'a bir şeyler hissetmeye başlıyor. Belki buna aşk demek için çok erken ama ilk kez değer görmek, işe yaradığını hissetmek ve birine ait hissedebilmek Deniz'i Aras'a biraz düşürüyor.

Deniz, Aras'a karşı hisleri olmasına rağmen Leyla'yla ilgili gerçeği ondan saklamıyor. Sizce bu tercih, Deniz'in sevme biçimi ve karakteri hakkında bize ne söylüyor? Siz onun yerinde olsaydınız aynı kararı verebilir miydiniz?

Deniz; adalet duygusu çok yüksek, yanlışa yanlı, doğruya doğru diyebilen bir karakter. Aras'ı ne kadar sevse de sırf karşılığını alamadığı için onun arkasından iş çevirecek ya da gerçeği saklayacak biri değil. Karşısında kim olursa olsun bu dengesi değişmez. Benim için bu da Deniz'in en sevdiğim özelliklerinden biri. Duygularıyla hareket etse bile vicdanını hiçbir zaman kaybetmiyor. Ben de onun yerinde olsaydım aynı kararı verirdim. O an canım acısa bile sonradan kendime saygı duyabilmek benim için daha önemli olurdu.

İlk karşılaşmalarında Deniz ve Teoman birbirlerinin tam zıddı gibi görünüyor ancak ikisinin de geçmişten taşıdığı benzer yaralar var. Sizce bu ortak yaralar ve aralarındaki gerginlik ilişkilerini nasıl etkileyecek?

Genelde en güçlü bağların böyle oluştuğunu düşünüyorum. Önce birbirinize önyargınız oluyor, hatta bazen birbirinizden nefret ediyorsunuz. Sonra birbirinizi tanıdıkça aslında neden öyle davrandığınızı anlamaya başlıyorsunuz. En sonunda da ortak yaralarınızın, ortak eksikliklerinizin olduğunu fark ediyorsunuz. Bence insanı birbirine en çok yakınlaştıran şey de bu. Deniz ve Teoman da birbirini anlamaya başladıkça aralarındaki gerginlik başka bir yere evrilecek diye düşünüyorum. Henüz bunun için zaman var ama birbirlerini gerçekten gördüklerinde ilişkileri de çok farklı bir noktaya gelecek.

Eğer Deniz'le oturup konuşma fırsatınız olsaydı ona ne söylemek isterdiniz?

Önce ona kocaman sarılırdım. Sonra da yaşadığı şeylerin bu yaşta ne kadar ağır ve zor olduğunu anlayabildiğimi söylerdim. Ama bir yandan da kendini düşünmeye başlamasını isterdim. Herkesi kurtarmaya, herkesin yükünü taşımaya çalışırken kendisini çok geri plana atıyor. Bazen insanın önce kendine iyi gelmesi gerekiyor ki başkalarına da iyi gelebilsin. Ona, her şeyin sorumluluğunu tek başına taşımak zorunda olmadığını, yardım istemenin ya da yorulduğunu kabul etmenin bir zayıflık olmadığını söylerdim. En çok da ona yalnız olmadığını hissettirmek isterdim.

“SETTE GERÇEKTEN
ÇOK GÜZEL BİR
EKİPLE VE ÇOK
İYİ HOCALARLA
ÇALIŞIYORUZ.
HERKESİN EMEĞİ
VE DESTEĞİ BİZİM
İÇİN ÇOK KIYMETLİ.
İŞİMİZİ ÇOK CİDDİYE
ALİYORUZ AMA
BUNU EĞLENEREK
YAPIYORUZ. BENCE
BU DA OYUNCU
OLARAK ALANIMIZI
GENİŞLETİYOR.
KENDİMİZİ DAHA
RAHAT, DAHA ÖZGÜR
VE DAHA GÜVENDE
HİSSEDİYORUZ. O
GÜVEN ORTAMI DA
İSTER İSTEMEZ
YAPTIĞIMIZ İŞE
YANSIYOR.”

Çekimler için Bodrum'dasınız. Başka bir şehirde, büyük ölçüde genç isimlerden oluşan bir ekiple çalışmak sizce projeye neler kattı? Hem sette hem de kamera arkasındaki atmosferi biraz anlatır mısınız?

Bence projeye en çok doğallık ve gerçeklik kattı çünkü canlandırdığımız karakterlere ve yaşadıkları duygulara aslında çok uzak değiliz. Hepimiz kendimizden bir şeyler katabiliyoruz, bu da işi çok daha gerçek kılıyor. Sette gerçekten çok güzel bir ekiple ve çok iyi hocalarla çalışıyoruz. Herkesin emeği ve desteği bizim için çok kıymetli. İşimizi çok ciddiye alıyoruz ama bunu eğlenerek yapıyoruz. Bence bu da oyuncu olarak alanımızı genişletiyor. Kendimizi daha rahat, daha özgür ve daha güvende hissediyoruz. O güven ortamı da ister istemez yaptığımız işe yansıyor.

Deniz rolünü almadan önce "manifest yaptığınızı" söylemişsiniz. Yeni bir karaktere başlarken sizi o dünyaya sokan hazırlık rutinleriniz ya da küçük uğurlarınız var mı?

Evet, biraz öyle oldu. Ben bir şeyi ne kadar çok söylersen ve gerçekten inanırsan bir şekilde hayatına çekebileceğine inanıyorum. O yüzden Deniz için de sürekli bunu istiyordum, hep dile getiriyordum. Yeni bir karaktere hazırlanırken önce onun geçmişini anlamaya çalışıyorum. Bugünkü haline gelene kadar neler yaşamış, neden böyle davranıyor, bunları bilmek bana çok yardımcı oluyor. Bir de karaktere uygun şarkılar dinlemeyi seviyorum. Bazen tek bir şarkı bile beni o dünyanın içine sokabiliyor ve karakterin duygusunu daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Bir oyuncu olarak mutlaka canlandırmak istediğiniz bir karakter ya da içinde yer almayı hayal ettiğiniz bir hikâyeye var mı?

Akıl hastanesinde geçen bir hikâyede yer almayı çok isterim. Psikolojik derinliği olan, oyuncu olarak beni zorlayacak karakterler hep ilgimi çekiyor. Çünkü daha önce deneyimlemediğim bir dünyayı anlamaya çalışmak, uzun araştırmalar yapmak ve karaktere gerçekten hazırlanmak bana çok heyecan veriyor. Belki bunun için bir süre kendimi tamamen o karaktere odaklamam, uzun bir hazırlık süreci geçirmem gerekebilir. Kendimden çok uzak, bambaşka bir karakteri en gerçek haliyle canlandırmayı gerçekten çok isterim.

Son dönemde kendinizi beslemek için neler izliyor, neler okuyorsunuz? Sizi etkileyen bir film, dizi ya da kitap oldu mu?

Doğrusunu söylemek gerekirse bu aralar çok yoğun çalıştığımız için kendimi beslemeye çok vakit bulamıyorum. O yüzden yeni bir şeyler izleyip okuyabildiğimi söyleyemem. Ama beni gerçekten çok etkileyen bir kitap ve bir animasyon var. Kitap olarak *Sıfır Noktasındaki Kadın*, animasyon olarak da *Grave of The Fireflies* diyebilirim. İkisi de insanın içinde uzun süre kalan, duygusal olarak çok etkileyen işler. Özellikle karakterlerin yaşadıklarıyla empati kurabildiğiniz, bittikten sonra da üzerine düşündüren hikâyeler.

“YENİ BİR KARAKTERE
HAZIRLANIRKEN
ÖNCE ONUN
GEÇMİŞİNİ ANLAMAYA
ÇALIŞIYORUM.
BUGÜNKÜ HALİNE
GELENE KADAR NELER
YAŞAMIŞ, NEDEN
BÖYLE DAVRANIYOR,
BUNLARI BİLMEK
BANA ÇOK YARDIMCI
OLUYOR. BİR DE
KARAKTERE UYGUN
ŞARKILAR DİNLEMİYİ
SEVİYORUM. BAZEN
TEK BİR ŞARKI BİLE
BENİ O DÜNYANIN
İÇİNE SOKABİLİYOR
VE KARAKTERİN
DUYGUSUNU DAHA
İYİ HİSSETMEMİ
SAĞLIYOR.”

BAŞKA BİR EVRENDE

AŞK-I MEMNU MÜZESİ

BİR SABAH YÜRÜYÜŞÜNDE BAŞLAYAN VE KURGUNUN FİZİKSEL HAFIZASINA UZANAN BİR DÜŞÜNCE.

+ YAZI_/_/_CENGİZHAN ÖZCAN - sanatçı, mimar ve kreatif direktördür.
Çalışmaları mekân, zaman ve duygu ilişkisi etrafında şekillenir. +

BİR SABAH YÜRÜRKEN AKLIMA TAKILAN SORU

Sabah yürüyüşlerimde o yalının önünden her geçtiğimde aynı duyguya kapılıyorum. Sanki kapı birazdan açılacak ve Behlül telaşla iskeleye doğru yürüyecek ya da Nihal bahçedeki merdivenlerde belirecek. Elbette bunun yalnızca bir kurgu olduğunu biliyorum. Ama insan zihni bazen gerçeğe kurmaca arasındaki çizgiyi kendi isteğiyle silmeyi seçiyor. O yalı artık benim için yalnızca bir yapı değil; hafızamda yaşamaya devam eden bir karakter.

Zamanla fark ettim ki bu hissi yalnızca ben yaşamıyorum. Farklı sabahlarda, şehir dışından gelen turist kabilelerinin otobüslerle yalının önünde durduğuna defalarca tanık oldum. Rehber eşliğinde inen insanlar, birbirine diziden sahneler anlatıyor, telefonlarını çıkarıp fotoğraf çekiyor, birkaç dakika boyunca o manzarayı sessizce izliyorlardı. Kimi zaman da araçların yavaşlayarak yalının önünden ikinci kez geçtiğini gördüm. Sanki orayı görmek değil, o dünyanın içinden bir kez daha geçmek istiyorlardı. O an şunu düşündüm: İnsanlar aslında bir binayı görmeye gelmiyor; bir zamanlar milyonların birlikte yaşadığı bir duygunun izini sürmeye geliyor.

Bugün yalı, Kilim ve Düz Dokuma Yayılar Vakfı tarafından müze olarak kullanılıyor. İçeride Anadolu'nun çok kıymetli dokuma kültürü sergileniyor ve bu kuşkusuz önemli bir miras. Ama dürüst olmak gerekirse kapısından giren ziyaretçilerin önemli bir bölümünün ilk motivasyonunun kilimler olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Sanırım çoğu kişi, yıllarca ekranlardan izlediği o atmosferin içinde birkaç dakika geçirebilmek, dizinin bıraktığı ruh haline dokunabilmek için o eşiği geçiyor. Müze biletini satın alan şey belki kilimlerdir ama ziyaret kararını veren, kolektif hafızanın ta kendisi.

BİR YAPI NE ZAMAN MİMARLIKTAN ÇIKIP HATIRAYA DÖNÜŞÜR?

İç mimarlıkta bir mekânın değeri yalnızca planıyla ya da cephesiyle ölçülmez. Bazen bir yapı, içine yerleşen hikâyeler sayesinde ikinci bir kimlik kazanır. Aşk-ı Memnu yalısı bunun en güçlü örneklerinden biri. Bugün insanlar o yapıya baktığında çoğu zaman gerçek sahiplerini değil, Adnan Bey'i, Bihter'i, Behlül'ü ve Nihal'i hatırlıyor. Mimarlık burada yalnızca bir fon olmaktan çıkıyor; anlatının aktif bir parçasına dönüşüyor.

Bir yapının kültürel değeri bazen taşında değil, hafızasında saklıdır.

BAŞKA BİR EVRENDE O YALI BİR MÜZEYDİ

Bazen hayal kuruyorum.

Başka bir evrende, Sarıyer sahilinde yürürken o yalının kapısında küçük bir tabela görüyorum: **"Aşk-ı Memnu Müzesi."**

İçeri giriyorsunuz.

Salonda hâlâ aynı piyano duruyor.

Merdivenlerde dizinin unutulmaz sahnelerinin fotoğrafları var.

Bihter'in odasında kostümler sergileniyor.

Behlül'ün çalışma odasında senaryo sayfaları bulunuyor.

Bahçede ziyaretçiler fotoğraf çektiyor ama sessizce. Çünkü orası sadece bir çekim platosu değil; ortak hafızamızın korunmuş bir parçası.

Belki de rehber size yalnızca mimariyi değil, o sahnelerin nasıl çekildiğini, dekorun nasıl tasarlandığını, ışığın neden o şekilde kullanıldığını anlatıyor.

İşte o noktada televizyon tarihi, mimarlık ve sanat aynı çatı altında buluşuyor.

KURGU BAZEN GERÇEK HAYATTAN DAHA KALICIDIR

İnsan zihni ilginç çalışıyor.

Gerçekte hiç yaşamamış insanlara yas tutabiliyoruz.

Hiç var olmamış evleri özleyebiliyoruz.

Gitmediğimiz odaların planını ezbere biliyoruz.

Çünkü iyi anlatılmış bir hikâye, bellekte gerçeğe aynı yeri işgal ediyor.

Bu yüzden bazı yapılar yalnızca mimari eser değildir; kültürel ikonlardır.

Bugün dünyanın birçok kentinde filmler ve diziler sayesinde simgeleşmiş mekânlar ziyaret ediliyor. İnsanlar aslında binayı değil, o binaya yükledikleri duyguyu görmek için gidiyor.

Belki de *Aşk-ı Memnu* yalısının önünde her gün fotoğraf çeken insanların yaptığı da tam olarak bu.

BELKİ DE EN BÜYÜK MÜZE ZATEN ZİHNİMİZDE

Belki bu düşünce hiçbir zaman gerçekleşmeyecek.

Belki o yalı hiçbir zaman bilet alınarak gezilen bir müze olmayacak.

Ama belki de buna ihtiyacı da yok.

Çünkü gerçek müzeler yalnızca duvarların arasında kurulmaz.

Bazıları insanların hafızasında yaşar.

Bir yapı, yıllar sonra bile size, "Az sonra Behlül şu kapıdan çıkacak," his-sini verebiliyorsa mimarlık görevini çoktan tamamlamış demektir.

Çünkü artık orada yalnızca bir yalı durmuyordur.

Orada bir dönem, bir hikâye, milyonlarca insanın ortak duygusu ve kurmacanın fiziksel bir bedene dönüşmüş hali vardır.

Ve belki de bu yüzden, her sabah o yalıya baktığımda kendimi bir anlığına gerçek dünyada değil de *Aşk-ı Memnu*'nun hiç bitmediği başka bir evrende yürüyormuş gibi hissediyorum.

İÇ MİMARLIKTA BİR MEKÂNIN DEĞERİ
YALNIZCA PLANIYLA YA DA CEPHESİYLE
ÖLÇÜLMEZ. BAZEN BİR YAPI, İÇİNE
YERLEŞEN HİKÂYELE R SAYESİNDE
İKİNCİ BİR KİMLİK KAZANIR.

Bugün çocukluğunun yanına gidebilseydin
ONA NE SÖYLERDİN?

+ YAZI //_ _EREN EKİCİ +

B *lue Heron* bittiğinde bilgisayarı hemen kapatamadım. Uzun süre öylece oturdum. Aklımda film den çok, tek bir sahne dönüp duruyordu. Sasha'nın yıllar sonra kendi çocukluğunun yanına gittiği sahne. Küçük Sasha'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor. O gülümsüyor. Sonra ailesine gelecekte olanları anlatmaya çalışıyor.

O an kendime tek bir soru sordum:
Bugün çocukluğumun yanına gidebilseydim ona ne söyledim?

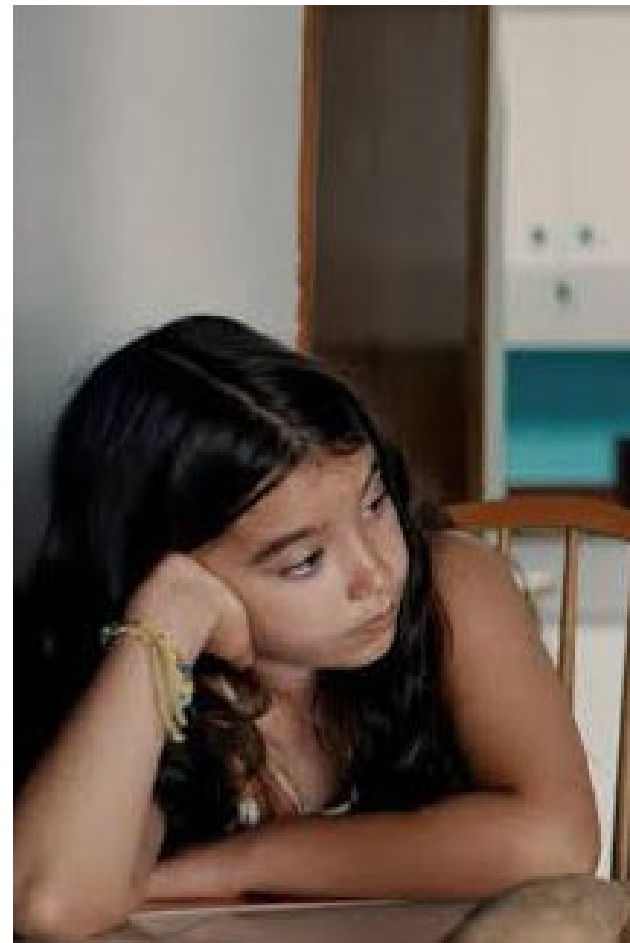
Belki de *Blue Heron*'u bu kadar özel yapan buydu. Geçmiş i değiştirmeye çalışmıyor. Çocukluktan gelen hafif bir yaz esintisi gibi, yıllar sonra yeniden uğruyor insana. Çocukken tanık olduğumuz şeylerin anlamını çoğu zaman yıllar sonra kavırıyoruz. Aynı olayı hatırlıyoruz ama artık aynı insan olmadığımız için başka türlü görüyoruz.

Jeremy de hafızamda tam böyle kaldı. Film boyunca onu büyük ölçüde Sasha'nın hafızasının içinden tanıyoruz. Ailede yarattığı gerilimlerle, çocuk aklının anlam veremediği anlarla...

Sonra filmin sonlarına doğru Sasha, Jeremy'yi çocukluğundaki haliyle arabasına alıyor. Ona, yıllar sonra arkadaşından gelen bir mesajı okuyor. Mesajda Jeremy'nin ne kadar iyi kalpli biri olduğundan bahsediliyor.

Sasha aslında kardeşine yeni bir şey söylemiyordu. Yıllardır zihninde taşıdığı Jeremy'ye, sonradan öğrendiği başka bir ihtimali götürüyordu.

O an fark ettim ki bazen insanlar değil, onlara dair anlattığımız hikâyeler sabitleniyor. Ve yıllar sonra duyduğumuz tek bir cümle bile o hikâyeyi yeniden yazabiliyor.

Filmin beni en çok etkileyen şeylerinden biri de yazdı.
Ağaçların sesi.
Kuşlar.
Sokakta oynayan çocuklar.
Bir anda kendi çocukluğumu düşündüm.

Fark ettim ki çocukluğumu büyük olaylarla hatırlamıyorum. Daha çok seslerle hatırlıyorum. Yaz akşamlarını, rüzgârı, uzaktan gelen çocuk seslerini...

Filmin en sevdiğim taraflarından biri de buydu. Travmayı karanlık görüntülerle anlatmıyordu. En ağır duygularını bile yazın en canlı anlarının içine bırakıyordu. Bu tezat, hikâyeyi benim için daha da etkileyici hale getirdi.

Filmin çocuk oyuncularını da bu hissi olağanüstü güçlendiriyor.
Bir oyunculuk izlemedim.
Gerçek bir çocukluk izledim.

Kamera sanki sadece onların peşinden gidiyordu. Rol yapan çocuklar değil, gerçekten o yazı yaşayan çocuklar vardı karşımızda.

İster istemez *Aftersun* geldi aklıma.
Ama bende bıraktıkları his aynı olmadı.
Aftersun bittiğinde boğazımda bir düğüm kalmıştı.
Blue Heron bittiğinde ise geriye daha çok bir boşluk hissi kaldı.
Belki de bu yüzden filmi bitirdikten sonra bilgisayarı hemen kapatamadım.
Filmin sonunda Daniel Johnston'ın "Some Things Last a Long Time" şarkısı çalmaya başladı.
Jenerik akarken durup sonuna kadar dinledim.
Sonra da hiç düşünmeden çalma listeme ekledim.
Sanırım bazı filmler, bittikten sonra da bizimle kalmaya devam etmenin bir yolunu buluyor.

HEPSİ 1'DEN FRIENDS'E UZANAN 'EV' HİSSİ BAZI DİZİLER EVE BENZER...

+YAZI_/_YASEMİN YÜRÜK+

TELEVİZYON TARİHİNE GEÇEN BAZI DİZİLER YALNIZCA HİKÂVELERİYLE DEĞİL, İZLEYİCİDE BIRAKTIKLARI DUYGUyla HATIRLANIR. KİMİSİ BİR DÖNEMİN EN BÜYÜK FENOMENİNE DÖNÜŞÜR, KİMİSİ YILLAR SONRA BİLE AYNI SICAKLIĞI HİSSETTİRİR. YASEMİN YÜRÜK, BİR YANDA DÜNYA ÇAPINDA KÜLTLEŞEN *FRIENDS*'İ, DİĞER YANDA HEPSİ'NİN KENDİ HAYATINDAN İZLER TAŞIYAN GENÇLİK DİZİSİ *HEPSİ 1*'İ AYNI DUYGUDA BULUŞTURUYOR: YILLAR GEÇSE DE KAPISINI ÇALMAK İSTEDİĞİMİZ O "EV" HİSSİNİ EPISODE İÇİN YAZDI.

Bazen bir diziyi hikâyesi için açmayız. Sadece bize iyi hissettirdiği için açarız. Evde bir şeylerle uğraşırken, gece uyumadan önce ya da zihnimizi biraz olsun dinlendirmek istediğimizde... Kaçınıcı kez izlediğimizi bile unuttuğumuz halde yine aynı bölümü açarız. Çünkü bazı yapımların hikâyesinden çok, hissi kalır bizimle.

Benim için *Friends* tam olarak böyle bir dizi.

Neredeyse her gün mutlaka bir bölüm açarım. Repliklerini ezbere biliyorum ama her seferinde gülüyorum. O altı arkadaşı tekrar görmek, Central Perk'te oturuyor gibi hissetmek, onların birbirine takılışını izlemek bana güvenli bir alan duygusu veriyor. Biraz ev gibi, biraz çocukluk gibi, biraz da dünyanın daha yavaş aktığı zamanlar gibi...

Son zamanlarda *Hepsi 1*'in yeniden yayınlandığını öğrendim. O günden beri bana gelen mesajlar dikkatimi çekti.

"Çocukluğuma döndüm."

"Gençliğimi yeniden yaşıyorum."

"Eskiden sizi izlerdim, şimdi çocuğumla birlikte izliyorum."

En çok da şu cümle beni etkiledi: "Sizi izlerken eski mutlu günlerimizi hatırlıyoruz."

Hâlâ bize olan ilgiyi hissetmek gerçekten büyük bir hazine.

Ben o dönem hâlâ okula gidiyordum. Okuldan çıkar çıkmaz sete koşuyor, bazen sabaha kadar çalışıyorduk. Şimdiki gibi çok kameralı, hızlı ilerleyen setler değildi. Tek kamerayla çalışıyorduk. Dört kız, dört erkek... Her sahnenin tek tek çekimi, devamlılığı, tekrarları derken saatler geçiyordu. Çok yorucuydu ama o kadar eğlenirdik ki o yorgunluktan şikâyetçi değildim.

Bugün dönüp baktığımda, sanırım izleyiciye geçen şey tam da buydu. Biz gerçekten orada birlikte olmaktan keyif alıyorduk. Birbirimize destek oluyorduk. Yorulduğumuz zaman yardımcı olurduk birbirimize. Kamera kapandığında sus pus olmaz, kendi goygoyumuza devam ederdik. Belki de bu yüzden o sıcaklık ekrandan karşı tarafa geçti ve hâlâ izleniyor.

Friends'i yıllardır bu kadar özel yapan şey de bence tam olarak bu. Elbette çok komik bir dizi ama onu unutulmaz yapan yalnızca mizahı değil; birbirini tüm kusurlarıyla kabul eden insanların hikâyesi olması. Yanlış yaptıklarında özür dileyebilmeleri, birbirlerine sırt çevirmemeleri, hatalarını kabul etmeleri, farklı karakterlere rağmen aynı masanın etrafında kalabilmeleri...

90'ların ve 2000'lerin televizyonunda böyle bir samimiyet vardı.

Sosyal medya yoktu. Her an birbirimizin hayatını görmüyorduk. Dizilerin büyüğü de biraz buradan geliyordu. Bir hafta boyunca yeni bölümü beklerdik. O eve dönmeyi beklerdik. Ah, bu hafta neler olacak?

Friends'te o ev ve Central Perk neyse *Hepsi 1*'de de bizim rengârenk evimiz oydu.

İnsanlar sadece yeni bölümü izlemiyordu; o eve misafir olmaya geliyordu.

Belki bugün hâlâ hem *Friends* hem de *Hepsi 1* izlenmeye devam ediyorsa sebebi tam olarak bu.

İnsan bazen sadece evinde hissetmek istiyor.

Ve bazı diziler, yıllar geçse de o hissi vermeye devam ediyor.

Yıllar sonra birinin size, "Sizi izleyince çocukluğumu hatırlıyorum," demesi, bir dizinin hafızalarda sadece bir yapım olarak değil, hayatın güzel bir dönemine iz bıraktığını gösteriyor.

EPI-
SO-
DE

currybarker

KÖŞEYAZISI

KOMEDİDEN KORKUYA:

+ YAZI_//_NESLİHAN ATCAN ALTAN +

CURRY
BAKER

M

alumunuz, *Obsession* (2025) bir milyon dolar altı bütçeli filmler arasında 400 milyondan fazla gişe hasılatı yaparak bu kulvarda birinci sıraya yerleşti. (Kendini büyük Hollywood stüdyo yöneticileriyle toplantıda sanan deli açıklaması gibi oldu.) Atmosfer ve ambiyans yaratma derdi olmadan, hepimizi gündelik keşmekeş ve sıkıcı rutinler içinde korkutan yeni jenerasyon korku filmlerinin şu aralar en çok konuşulan filmi bu, Türkçeye *Saplantı* diye çevireceğimiz yapım. 20 yaşındaki yönetmen

Kane Parsons'ın *Backrooms*'u da aynı şekilde büyük yankı yaptı ve yapımcı şirket A24'ün şu ana kadar en yüksek gişe hasılatı yapan filmi oldu ama o başka bir yazı konusu. Evrene enerji yollayan güruhun dikte ettiği, "Aman, dileğini detaylandır da istediğin şekilde olsun!" düsturunun çerçevelediği ve *body horror* unsurları da barındıran yapımın arkasındaki isim Curry Barker da doğal olarak bu başarısıyla dikkatleri üzerine çekti.

O zaman -niyeyse- bir Barker dosyası açalım, burada bulunsun. Curry Barker, grafik tasarımcısı bir anne ve sonradan senarist olmuş bir babanın Mobile, Alabama'da doğmuş üç oğlundan biri. Sinema aşkı 11 yaşında *Texas Chainsaw Massacre* filmini izlemesiyle başlıyor ve akabinde yani yaşı tutunca, kendini New York Film Academy'nin Los Angeles kampüsünde buluyor. Orada şimdiki yakın dostu ve işbirlikçisi Cooper Tomlinson'la tanışan Curry -bir nevi Damon-Affleck bromance'i gibi ama değil- çoğu başarılı yönetmen gibi okulu bırakıp Tomlinson'la yazıp çektikleri komedi skeçlerini YouTube üzerinden yayınlamaya başlıyor. Bir süre sonra da komedi, korku türüne evriliyor. Bu noktada özellikle *The Chair* (2023), *Warnings* (2023) ve *Heavy Eyes* (2022) benim nazarımda daha sonra gelecek ilk uzun metraj işi *Milk & Serial* (2024) ve sonra herkesi delirtecek *Obsession*'ı muştulayan yapımlar -şu hayatta muştulama fiilini hiç kullanmadım demeyeceğim o an geldi-.

Peki, nedir Sayın Barker'ın tarzı, felsefesi falan? -falan mı-. Bunu sizler için beş madde altında topladım. Sonra başka bir şeyler daha yazdım. Gözler bir sonraki sayfaya şimdi.

1. "Doğaüstünü gündelik ilişkilere yerleştir."

Ben demedim, o demiş. Bizzat kendi ağzından çıkan lakırdı. Bu düsturu *The Chair*, *Warnings*, *Milk & Serial* ve *Obsession* üzerinden düşünürsek her birinde asıl mevzunun duygusal bir ilişki ve/veya ilişkiler etrafında ilerlediğini görüyoruz. Mesela *The Chair*'deki korkunun çıkış kaynağının yas ve suçluluk duyguları oluşu, *Warnings*'teki doğaüstü korkunun yine bireysel ilişkiler etrafında örülmesi, *Milk & Serial*'da işlenen dostluk ve online performans öğelerinin korkunç bir şekle dönüşmesi Barker'ın çıkış noktasının bireyler arası ilişkiler olduğunun bir kanıtı. Aynı şekilde *Obsession*'a bakalım; aşk ve saplantı, doğaüstünün önüne geçiyor. Barker bu banal/gündelik korku damarını bilinçli bir tercih olarak konumlandırıyor: "Çıkış noktası, bizim insan olarak bir şeylere saplantılı biçimde bağlanabilmemiz fikriydi," diyen Curry kardeş -kelimelerdir yazıyorum; biraz samimi hitap etmek hakkım- ilhamını da *Misery* gibi filmlerden aldığını ekliyor. Ama filmin asıl çıkış noktası çoğumuzun ama özellikle benim jenerasyonun bayıldığı *The Simpsons*'ın "Treehouse of Horror" bölümlerinden birinde, Bart'ın maymun pençesiyle kaos yarattığı o ünlü sahne. Nasıl? Ne güzel bir başlama noktası değil mi? Burada aslında ünlü felsefeci Todorov'un fantastik kuramına açılan bir kapı da yok değil: Todorov'a göre fantastik tür, doğaüstü ile rasyonel açıklama arasındaki tereddüt anında var olur. Barker'ın doğaüstünü gotik bir atmosfer yerine müzik dükkanı, taşra gibi son derece "banal" mekânlara itelemesi, bu tereddüdü benim de eşe dosta vurguladığım gibi, klasik korku atmosferinden çok gerçekçi bir ortama taşıyor; korku, dekordan değil, gündelik olanın içine sızmasından doğuyor. Daha *Obsession*'la ilgili konuşacağım ama önce biraz daha Curry bro'yu çözümleyelim.

2. Korku sadece korkutmamalı; eğlendirmeli de.

O nasıl olacak, o? İki üç şeye güldük diye eğlendik mi oldu Curry efendi -yüz göz olma hali-? Benim kişisel korkaklığım bir yana, kendisi de bazı röportajlarında belirttiği gibi, komediden korkuya geçen bir yönetmen olarak iki tür arasındaki zamanlama, gerilim, sürpriz ve duygu boşalımı gibi unsurların paralellliğini kendi avantajına kullanıyor ve bu şekilde filmlerinde garip bir eğlenceli yön olabiliyor. Ben buna hiç katılmıyorum ama kendisinin dediklerini yok sayamam. Anlatmış durmuş, yok filme test gösteriminde çok gülen olmuş da... Benim *Obsession* özelinde 1 saat 48 dakika boyunca pek gülüp eğlendiğim olmadı açıkçası. Hadi, tüm izlediğim filmlerini düşüneyim, belki iki üç yerde tebessüm etmişimdir. Bu arada bu konuda yalnız değilim çünkü beyefendinin dostu ve işbirlikçisi Tomlinson, filmi izlerken hiç tepki vermemiş. Tomlinson benden.

3. Kurgu, parçaları birleştirmek değil, hikâye anlatıcılığının önemli bir parçasıdır.

Gerçekten gerek kısa gerek uzun metrajlı filmlerindeki kurgu pek de alışık olmadığımız şekilde yapılmış. Yapılmış derken, bahsettiğim tüm filmlerin kurgucusu da Barker'ın kendisi. 10 yaşından beri kurgu yaptığını dile getiren Barker Paşa, bu konuda tevazu göstermiyor. Niye gösterebilir zaten? Ani kesmeler, beklenenden önce biten sahneler veya sona ermesi gereken sahneleri, daha doğrusu kareleri uzatması hep onun gerilimi artırma ya da karakterleri ve seyirciyi garip hissettirme isteğinden kaynaklanıyor. Ayrıca özellikle kısa filmlerinde ve *Obsession*'in bazı sahnelerinde seyirci olarak -doğüstü bir varlık olarak değil yani, bravo- karenin içinde korku nesnesi arayıp durdum. Kim, nerede, ay n'oluyor diye diye gözlerim karelerin içinde gezindi. Bu da bana mahsus bir şey değil; yine Barker'ın bilinçli bir şekilde anksiyete yaratmak için uyguladığı bir teknikmiş. Yine ben onun yalancısıyım.

4. Gölgeler her zaman daha korkutucu.

Barker'ın hikâye anlatıcılığında görsel bilgi hep geri planda. Bu ne demek? Görmeyi umduğumuzu bizimle paylaşmıyor. -"Siz kimsiniz ki?" dese yeri gibi oldu.- Bu durumda da doğüstü varlık ya da varlıklar fazla vurgulanmadan biz yine de korkmuş oluyoruz. Ben her şekilde korkmuş oluyorum ama o mizacımdan. Bir de mesela ben *The Chair*'in sonunu yorumlayamadım. Yorumladım da önce başkalarından duymak istiyorum düşüncelerini. Hep ben anlatamam ya?

5. Komedi ve korku birbirinden ayrılmaz.

Bu aslında yukarıdaki ikinci maddeye benzer bir nokta ama Barker özellikle komedi geçmişinin şu anki yönetmenliğinin temeli olduğunu defalarca vurguladığı için ben de bir kez daha dile getirmek istedim. Hatta Barker bir sonraki filmi *Anything But Ghosts*'la ilgili olarak "*Scooby-Doo* havasında" ifadesini kullandı. Bu da yine komedinin kendisi için ne kadar vazgeçilmez bir unsur olduğunu bize anlatıyor. Ben pek görmedim ama olsun. Bir kez daha izleyeyim bari. Mümkünse Tomlinson'la izleyeyim.

HEAVY EYES

FROM THE MIND OF CURRY BARKER

are you ever really alone?

SONDAN ÖNCEKİ TAHLİL

Sinemanın bu yeni dâhi çocuğu hakkında endüstriden birkaç önemli isimden de bahsetmek ve dikkatinizi çekmek isterim. Steven Spielberg, *Obsession*'ın başarısı üstüne bizimkini -bizimki mi?- arıyor ve ona bazı kariyer tavsiyelerinde bulunuyor. Buna kaldı çünkü tavsiye vermek demek isterdim ama mümkün değil. Seversin sevmezsin ama o Spielberg. Neyse Spielberg'ün tavsiyesi şu: "Her filmine ilk filmin gibi yaklaş ve tek bir başarının seni bir yere getirdiği hissine kapılma." Kısaca "Akıllı ol" da diyebilirdi bence ama ikimiz farklıyız sonuçta.

Korku sinemasının son zamanlardaki en ruh hastası isimleri de Barker'ı kutlamayı ihmal etmemişler. *Insidious* (2010) ve *Conjuring* (2013)'in yönetmeni James Wan, düşük bütçeli korku filmlerinin aslan yürekli yapımcısı ve bu filmler için kurduğu Blumhouse Productions'ın CEO'su ve Barker'ın *Obsession*'inin bittikten sonra yürütücü yapımcılığını üstlenen ve hatta şu an Barker'ın üstünde çalıştığı yeni uzun metrajı *Anything But Ghosts*'un yapımcılığını yürüten Jason Blum, *Barbarian* (2022) ve *Weapons* (2025)'in yönetmeni Zack Kregger ve *Hereditary* (2018) ve *Midsommar* (2019) gibi bizi gerçekten çok farklı yerlerden vuran filmlerin yönetmeni Ari Aster, Barker'a kucak açmış isimlerden. Bu isimlerden özellikle Kregger ve Aster bence Barker'ın tarzına en yakın isimler. Aslında Jordan Peele'ı da özellikle "uncanny" noktasında düşününce Barker'ın *Obsession*'ı, Peele'ın işlerine benzer bir çizgide. Ne diyorum ben? Derinleşme hareketleri bunlar.

"UNCANNY" DE NEYİN NESİ?

Kökeni Freudyen bir motife dayanıyor "uncanny"nin: Unheimlich... Almancadan Türkçeye tekinsizlik diye çevirebileceğimiz bu kavram, tanıdık olanın birden yabancılaşması ve tehdit edici bir hale gelmesi demek. Uncanny de bunun İngilizcesi diyebiliriz. Dünya edebiyatında ve kendimce daha bilgili olduğum İngiliz ve Amerikan edebiyatında tonlarca örneği olan "uncanny" motifini şimdilik tek örnekle açıklamaya çalışayım: E.T.A Hoffman'ın *The Sandman* (1816) hikâyesindeki kadın karakter ve arzu nesnesi Olympia, tam olarak "tekinsiz"dir. Hikâyenin ana karakteri Nathaniel, caddenin karşısındaki evin penceresinde gördüğü Olympia'ya saplantılı şekilde âşık olur ama git-tikçe Olympia'da "tekinsiz" bir şeyler olduğunu hisseder. Mesela gözleri boş bakmaktadır. Tek heceli kelimelerle konuşur. Sonunda anlarız ki Olympia iki mucidin yarattığı bir robottur. Başta arzusunun nesnesi olan "kadın" artık Nathaniel'in âşık olduğu kadın değildir. Tıpkı Barker'ın *Obsession*'ındaki Nikki karakteri gibi. Öff, aşırı spoiler verdim! Hikâyeyi okuyun ama ya... Cidden çok güzel. Öyle havadan gelmiyor bu işler. Bakın, hikâye, 1816 diyorum ya!

OBSESSION VE UNCANNY VE DİLEKLER

Obsession'daki dilek/istek motifi de Freudyen bir okumaya fazlasıyla açık: Bilinçdışı arzusunun harfiyen gerçekleşmesi, arzu nesnesinin, öznenin kontrol edemediği bir şeye dönüşmesi; Freud'un "Unheimlich" (tekinsizlik) kavramıyla bire bir örtüşen yapı bu işte. Tanıdık olan (aşk, arzu nesnesi Nikki) birden yabancılaşıp tehdit edici hale geliyor çünkü Nikki, bu sümsük Bear'ı (erkek karakter) Bear onu doğaüstü güçler sayesinde elde etmedikçe ne yapsın? Bear de bunun farkında ki Nikki'yi kendine teslim etmiyor bir türlü. Jordan Peele'in *Us* (2019) ve *Get Out* (2017) 'unda da *doppelganger*, yani kötü ikiz diyebileceğimiz karakterler "uncanny" motifini işliyorlar. Nikki de aynı şekilde Bear yüzünden bedeni ve ruhunu bilmediğimiz ve anlamadığımız bir varlığa teslim etmek zorunda kalıyor. Doğal olarak da Bear için Nikki artık tanımadığı başka bir varlık haline geliyor. Bu arada filmle ilgili okuduğum bir teori de Nikki'nin bedenini ele geçiren varlığın filmin başında ölen Bear'ın kedisi olduğunu iddia ediyor. Aslında Nikki'nin beden dili ve halet-i ruhiyesi psikopat bir kedininkini andırmıyor desem yalan olur ama Nikki'nin bedeni işgal edilmiş hali psikopat bir kedi kadar sevimli ve sevilesi değil. Spoiler üstüne spoiler verdim ya!

EN SON TAHLİL

Curry Barker, YouTube kökenli komedi-korku harmanı (Cooper Tomlinson'la "that's a bad idea" mirası) işleriyle Bakhtin'in karnavalesk/tür melezliği kavramına da uyuyor. Klasik tür hiyerarşisini bozan, yüksek gerilim anlarıyla gündelik/kaba komediye iç içe geçiren bir mantık bu. Ciddiyet sürekli kesintiye uğruyor. İlişkiler kesintiye uğruyor. Beklentiler kesintiye uğruyor. Kim bilir belki de bu tarz, genç kuşağın "elevated horror" -nitelikli korku türü şeklinde açıklayabiliriz- akımına bir tepki sayılabilir. Barker korkuyu yüceltmek yerine komediyle iç içe sokarak bir bakıma seviye eşitliyor, deniyor. Ben hâlâ o kadar komik bir şey görmediğimi iddia ediyorum ama artık kendimden şüphe ettim ben de.

BU EN EN SON TAHLİL

Barker genç yaşına rağmen sette ne istediğini, film çekiminin ilk gününden itibaren son derece net bilen bir yönetmen. Bu kadar düşük bütçeli bir filmin nasıl bu kadar başarılı olduğu sorulduğunda söylediği önemli bir şey daha var bu arada: Son zamanların en önemli ses teknolojisi, Dolby Atmos. Bu teknoloji sayesinde filmin beyazperdede devleştiğini ve bununla gurur duyduğunu söylüyor Barker. Epey uzun lafın kısası, yok yapımcıydı, yok dağıtımçıydı demeden YouTuber olarak başladığı bu yolculuk, 27 yaşındaki Barker için tam gaz devam ediyor. Ama bu ani şöhretin onu biraz sersemlettiğini de saklamıyor bizimki çünkü kendisinin iddiasına göre bu başarı onun için beklenmedik bir durummuş. "Ne yaptım ben?" diye kendine sorduğunu ve beyninin henüz bu bilgiyi işleyemediğini itiraf ediyor. Bir de düşünsenize, türlü teknolojilerin havada uçtuğu, A24'ün bile AI temelli ortaklıklar peşinde olduğu, yapım şirketlerinin tekelleştiği, fikir ve hikâye anlamında zavallı bir yoksulluk ve yoksunluk içindeki Hollywood'da kendi çapında takılan Barker, cebindeki 450 bin dolara mal ettiği filmiyle belki de bir sonraki nesle ilham olacak ve bizi daha da şaşırtacak işler çıkacak ve biz de bu vasat Hollywood yapımlarından sıyrılacağız. Şu an elimizde *Obsession*'daki *Wishing Willow* olsa iyi olmaz mıydı hazır dilek ve temenniler bölümü başlamışken? Aman neyse, Hollywood'u kurtaracağız diye kendimizden olmayalım. Dileğimizi Barker'a yöneltelim.

DİLEK VE TEMENNİLER

Barker'ın sinemacı olmasında en önemli filmlerden biri olan ve benim aşırı sinirimi bozan *Texas Chainsaw Massacre*'ın remake'ini kendisinin yapacağını düşünecek olursak beyefendi kendi dairesini tamamlayacak gibi görünüyor. Yani o kadar şoke edici bir filmin remake'ini de sanırım Barker yapabilir. Umarım yapar. Çıt!! -Bilmeyenler için; *wishing willow*'a dilek diledim ve kırdım; çıt sesi onun sesi.- Yani şu an önümüzde Barker'dan izleyeceğimiz iki yapım var: *Anth-ing But Ghosts* ve *Texas Chainsaw Massacre*. Umarım ikisi de korku sineması izleyicilerini ve bunları yapan Curry Barker'ın mutlu eder. Çıt... Anladınız siz onu.

MUHTEMEL AŞK

KARAKTERLERİN HİKÂYESİNİ ANLATAN MAKYAJLAR

+ YAZI_/_YASİN ŞEFİK - make-up artist & beauty editor +

Televizyon dizilerinde makyaj, yalnızca oyuncuların estetik olarak tamamlayan bir unsur değildir; karakterlerin ruh halini, yaşam tarzını ve hikâyedeki dönüşümünü sessizce anlatan güçlü bir görsel dildir. Show TV'nin *Muhtemel Aşk* dizisinde de makyaj tasarımları, karakterlerin kişiliklerini destekleyen doğal ama bilinçli seçimlerle öne çıkıyor.

AYÇA AYŞİN TURAN
(DEFNE)

Defne'nin makyajı, karakterin zarif ve güçlü duruşunu yansıtan sade bir estetik üzerine kurulmuş. Ciltte ağır fondötenlerden uzak, doğal ışıltısını koruyan ince yapılı ten ürünleri tercih edilirken yüz hatlarını belirginleştiren yumuşak kontür uygulamaları dikkat çekiyor.

Göz makyajında nötr kahve tonları ve kirpik diplerine uygulanan hafif gölgelendirmeler, karakterin duygusal yoğunluğunu ön plana çıkarırken romantik atmosferi de destekliyor. Dudaklarda ise doğal pembe ve nude tonlar tercih edilerek Defne'nin ulaşılabilir güzelliği korunuyor.

Bu makyaj dili, karakteri "kusursuz ama gerçek" hissettirmeyi başarıyor.

HAYAL KÖSEOĞLU
(MELİS)

Melis'in makyajı, Defne'ye göre daha modern ve enerjik bir çizgide ilerliyor. Cilt yine doğal görünümünü korurken allık kullanımı biraz daha belirgin. Özellikle şeftali ve pembe tonları karaktere canlılık katıyor.

Kaşların daha belirgin kullanılması ve maskara ağırlıklı göz makyajı, Melis'in genç ve dinamik karakterini destekliyor. Dudaklarda kullanılan parlak bitişli nude tonlar ise karakterin samimi ve sıcak enerjisini tamamlıyor.

Melis'in makyajında gösteriştense çok gençlik hissi ön planda tutulmuş.

EVİRİM DOĞAN
(MİNE)

Anne Mine karakterinde tercih edilen makyaj, deneyimi ve olgunluğu ön plana çıkarıyor. Mat yerine saten bitişli ten uygulamaları cilde sağlıklı bir görünüm kazandırırken göz çevresindeki doğal gölgelendirmeler karakterin yaşam tecrübesini yumuşak bir şekilde yansıtıyor.

Toprak tonlarının hâkim olduğu göz makyajı ve doğal dudak renkleri, karakterin güven veren yapısını destekleyen önemli detaylar arasında yer alıyor.

Abartıdan uzak bu yaklaşım, karakterin hikâyedeki denge unsuru olmasına da katkı sağlıyor.

MÜGE BAYRAMOĞLU
(ÖZLEM)

Özlem karakteri, sosyal statüsünü ve güçlü duruşunu makyajıyla hissettiren isimlerden biri.

Daha kusursuz görünen ten uygulamaları, belirgin aydınlatıcı kullanımı ve net kontür geçişleri karakterin bakımlı yaşam stilini yansıtıyor.

Gözlerde kullanılan ince eyeliner ve belirgin kirpikler, karaktere sofistike bir ifade kazandırırken dudaklarda tercih edilen bej ve nude tonlar modern görünümü tamamlıyor.

Özlem'in makyajı lüksü bağırmıyor; kontrollü bir şıklık sunuyor.

DİLARA SÜMBÜL
(ESRA)

Kuzen Esra karakterinin makyajı dizinin en doğal tasarımlarından biri.

İnce yapılı ten ürünleri, belirgin olmayan kontür uygulamaları ve minimum göz makyajı sayesinde karakterin samimiyeti korunuyor.

Yumuşak pembe allıklar ve hafif nemli dudak görünümü genç enerjiyi desteklerken makyaj karakterin doğallığını gölgelemiyor.

Bu minimal yaklaşım, karakterin hikâyedeki içten tavrıyla güçlü bir uyum yakalıyor.

Muhtemel Aşk, makyaj tasarımında yüksek görünürlük yerine karakter odaklı bir yaklaşım benimsiyor. Dizide hiçbir makyaj uygulaması karakterlerin önüne geçmiyor; aksine onların kişiliklerini, sosyal konumlarını ve duygusal dünyalarını güçlendiren bir anlatım aracına dönüşüyor.

Doğal ten dokuları, yumuşak geçişli göz makyajları ve karakterlere özel renk paletleri sayesinde dizi, günümüz televizyon estetiğine uygun, gerçekçi ve zamansız bir makyaj dili oluşturuyor. Bu yaklaşım, izleyicinin karakterlerle bağ kurmasını kolaylaştırırken hikâyenin inandırıcılığını da önemli ölçüde destekliyor.

İYİ İŞLER YİNE DE MÜMKÜN

YAZI //_ ENDER BALLIKAYA

Emmy adayları açıklandı. Ödüllerin her zaman kusursuz bir ölçü olduğunu söylemek mümkün değil. Ancak her yıl olduğu gibi bu yıl da aday listesine baktığımda beni sevindiren bir ayrıntı vardı. Bu yıl boyunca hayranlıkla izlediğim dört dizi de aynı listede yer alıyordu: *Beef*, *DTF St. Louis*, *Widow's Bay* ve *A Knight of the Seven Kingdoms*. Açıkçası *Half Man*'i de bu listede görmeyi beklerdim. Bu dizileri seçmemin nedeni Emmy adaylıkları değil. Ancak adaylıklar, iyi işlerin ve yaratıcı cesaretin hâlâ fark edildiğini gösteriyor. Bu dört yapıyı ortak noktada buluşturan şey türleri değil; karakterlerinden sinematografilerine, atmosferlerinden anlatım dillerine uzanan yaratıcı yaklaşımları.

İlk bakışta birbirleriyle hiçbir ortak noktaları yokmuş gibi görünen bu yapımların aslında aynı yaratıcı refleksi paylaştığını düşünüyorum.

HEPSİNİN ORTAK BİR CESARETİ VAR: SEYİRCİYİ HAFİFE ALMAMAK

DTF St. Louis, bu cesaretin en etkileyici örneklerinden biri. HBO Max'te yayınlanan, Steve Conrad'ın yazdığı ve yönettiği, Jason Bateman, David Harbour ve Linda Cardellini'nin başrollerini paylaştığı dizi ilk bakışta eğlenceli ve yer yer absürt bir komedi gibi görünse de bölümler ilerledikçe bambaşka bir hikâyeye dönüşüyor. Birbirinden tamamen farklı karakterlerin yollarını beklenmedik bir olay etrafında kesiştiren dizi, kurduğu gizemi büyük sürprizlere ya da kolay ters köşelere yaslamadan, son derece doğal bir akış içinde büyütüyor. Hikâye ilerledikçe mizah yerini duygusal yoğunluğu giderek artan bir anlatıya bırakıyor.

Beni en çok etkileyen tarafı bunu yapma biçimi. Dramatik ve zaman zaman absürt olayları hiç bağırmadan anlatıyor. Seyirciyi yönlendirmeye çalışmıyor. Belki de dizinin en büyük başarısı, finalinde ulaştığı duyguda saklı. Aklınızda olaylardan çok, karakterler ve onların seçimleri kalıyor. Kimseyi tamamen haklı ya da tamamen haksız göremiyorsunuz; sizde bıraktığı etki beklemediğiniz kadar sarsıcı oluyor. Ve tam o anda dizi, cevabını vermeye çalışmadığı o soruyu sessizce zihninize bırakıyor: Karşılıksız iyilik gerçekten mümkün mü?

İyi hikâyeler yalnızca karakterleriyle değil, kurdukları dünyayla da seyirciye güvenir. **Widow's Bay**, bunu en iyi başaran dizilerden biri.

Apple TV+'ta yayınlanan, Katie Dippold'un yarattığı, Matthew Rhys'in başrolünde yer aldığı *Widow's Bay*, küçücük bir adada neredeyse herkesin birbirini tanıdığı bir topluluğun içine davet ediyor seyirciyi. İlk bakışta eğlenceli bir kara komedi gibi başlayan hikâye, ilerledikçe korku, dram ve gizemi aynı potada eritiyor. Bunu yaparken de merak duygusunu bir an bile kaybetmiyor.

Türler arasında sürekli gidip gelmesine rağmen hiçbir geçiş yapay hissettirmiyor. Kara komedi, korku ve dram birbirinin önüne geçmeye çalışmıyor; tam tersine aynı dünyanın doğal parçaları gibi var oluyor. Ortaya çıkan şey yalnızca başarılı bir tür karışımı değil, başından sonuna kadar temposunu koruyan, seyircisini sürekli merak içinde tutan son derece eğlenceli bir seyir deneyimi.

İyi kurulmuş bir dünya, güçlü bir hikâye anlatmanın önemli parçalarından biri. Ama bütün bunları unutulmaz kılan, o dünyanın içinde yaşayan karakterler. İşte **Beef**, tam da bu noktada devreye giriyor.

Netflix'te yayınlanan, Lee Sung Jin'in yarattığı, Oscar Isaac ve Carey Mulligan'ın başrollerini paylaştığı **Beef**, ilk sezonuyla büyük beğeni topladıktan sonra ikinci sezonunda tamamen yeni karakterler ve yeni bir hikâyeye karşımıza çıkıyor. Kaliforniya'daki seçkin bir country club'ın kapalı dünyasında geçen hikâye, küçük gibi görünen bir olayın giderek güç ilişkilerini, sınıf ayrımlarını ve insan doğasının en karanlık yönlerini ortaya çıkaran bir çatışmaya dönüşmesini anlatıyor. İşte tam bu noktada **Beef**, benzerlerinden ayrılıyor. Hikâyesini yalnızca güç, para ya da statü üzerine kurmuyor; hayaller ile hayatın dayattıkları arasındaki gerilim üzerine inşa ediyor. Her karakter daha iyi bir hayat kurmaya, sahip olduklarını korumaya ya da ait olmak istediği dünyada kalmaya çalışıyor. Attıkları her adım, onları kendi ideallerinden biraz daha uzaklaştırıyor.

Beef, karakterlerini seyirciyi şaşırtmak için değil, insan oldukları için çelişkili yazıyor. Tutkular, hırslar ve arzular sözkonusu olduğunda insanın ne kadar ileri gidebileceğini cesurca sorguluyor. Belki de en rahatsız edici tarafı bu. O karakterler bizden farklı insanlar değil; sadece aynı seçimlerle bizden önce karşılaşmış insanlar.

Karakterler, dünya ve hikâye... Bütün bunlar ne kadar güçlü olursa olsun, iyi bir yapıyı unutulmaz kılan son bir unsur daha var: Onu nasıl anlattığınız. **A Knight of the Seven Kingdoms**, tam da bu yüzden bu listenin son halkasını oluşturuyor.

HBO Max'te yayınlanan, George R. R. Martin'in *The Hedge Knight* novellasından uyarlanan, Ira Parker'ın yaratıcılığını üstlendiği, Peter Claffey'in başrolünde yer aldığı **A Knight of the Seven Kingdoms** ilk bakışta küçük bir yol hikâyesi gibi başlayan anlatısını, bölüm bölüm büyüterek Westeros'un en etkileyici destanlarından birine dönüştürüyor.

Dizi boyunca dikkat çeken sinema dili, özellikle beşinci bölümde zirveye ulaşıyor. Çatışma senaryoları, yalnızca iyi koreograflanmış aksiyon sahneleri değil; kamera kullanımı, kurgu ritmi ve yönetmenlik tercihleriyle son yıllarda televizyonda izlediğim en etkileyici çatışma sahnelerinden birini ortaya koyuyor. Rahatsız edici ölçüde gerçekçi ama tam da bu yüzden gözünüzü ekrandan ayırmanız neredeyse imkânsız.

Sezon finali geldiğinde geriye tek bir his kalıyor:
"Bu hikâyeye henüz vedalaşmak istemiyorum."

Elbette bu dört yapım, yılın en iyi dizileri olduğu iddiasını taşıyor. Eminim listeme ekleyebileceğim, henüz izleyemediğim ya da gözümünden kaçan başka yapımlar da vardır. Ama ortak bir noktaları var: Hiçbiri seyirciyi hafife almıyor. Hikâyelerine, karakterlerine ve anlatım biçimlerine güveniyorlar.

Emmy adaylıkları bana tam olarak bunu hatırlattı. Ödüller her zaman kusursuz bir ölçü olmayabilir. Ama iyi yazılmış, özenle üretilmiş ve seyircisine güvenen işlerin hâlâ karşılık bulabildiğini görmek umut verici. İyi işler yine de mümkün.

EPI-
SO-
DE

kylie

NETFLIX

KÖŞEYAZISI

KYLIE MINOGUE

VE "YIKILMAZ" POP GİZEMİ

+YAZI_/_/_OBEN BUDAK+

PAPARAZZİ KISKACINDAN KANSER TEŞHİSİNE, MICHAEL HUTCHENCE İLE DEĞİŞEN SAHNE DURUŞUNDAN NICK CAVE'İN TABİRİYLE "NEŞELİ BİR MAKİNE"YE DÖNÜŞME SÜRECİNE... NETFLIX'İN SES GETİREN YENİ KYLIE BELGESELİ, SAHNE IŞIKLARININ ARKASINDAKİ AMANSIZ DİRENCİ VE BİR POP PRENSESİNİN ŞOKE EDİCİ İNSANİ DURUŞUNU GÖZLER ÖNÜNE SERİYOR.

P

op dünyasının ikonik isimlerine dair belgeseller genelde parıltılı zaferlerin, rekor kıran stadyum konserlerinin ya da cilalanmış PR anlatılarının bir özeti gibidir. Ancak Netflix'te izleyiciyle buluşan yeni *Kylie* belgesel serisi, başlangıcından itibaren tüm bu klişeleri yıkmayı başarıyor. Belgesele benim gibi sıkı bir Kylie hayranı olarak değil, 90'ların başında vahşi rock dünyasına yön veren Michael Hutchence sevdalısı bir heyecanla başlasanız bile karşınıza çıkan tablo sizi bambaşka bir hayranlığın ve derin bir saygının eşiğine bırakıyor.

Belgeselin birinci bölümü, bir süperstarın doğuşundaki o karanlık "bataklık" odaklanıyor. 1980'lerin sonu ve 90'ların başında Pete Waterman'ın aşırı müdahaleci prodüksiyon çarkları, *Neighbours* dizisinin üzerindeki pembe izler ve dönemin acımasız seksizmi altında ezilmemeye çalışılan genç bir kadın... Medya, giydiği altın sarısı seksi şortlar üzerinden onu kolayca "hafif" bir pop figürü olarak damgalamak için adeta seferberlik başlatmıştı.

Gazetelerin ve magazin dergilerinin hedef göstermelerine kafa tutan Kylie'nin en büyük kozu ise kendi kamerasaydı. İlk yıllarından itibaren elinden düşürmediği ev videoları ve kişisel arşivi sayesinde 90'lar basınının yarattığı o yapay algının ardındaki gerçek samimiyeti kendi objektifinden izliyoruz. İyi ki o çekimler hiç durmamış. Zira bu sayede pop tarihinin en şeffaf anlarına tanıklık ediyoruz.

HUTCHENCE AŞKI VE SAHNE DURUŞUNUN SIRRI

INXS'in karizmatik solisti Michael Hutchence ile yaşadığı tutkulu ve derin aşk, Kylie'nin hayatında sadece duygusal değil, sanatsal bir kırılma noktası olmuş. Hutchence'in onu sıradan bir sevgili olarak değil, tamamen kendine has bir ruh olarak görmesi, bugün bildiğimiz "Kylie duruşu"nun harcını karmış.

Onun konserlerine gidenlerin çok iyi bildiği bir gerçek vardır: Kylie sahnede büyük koreografilerle hırpalanarak dans etmez; aksine merkezde bir ışık gibi durur ve tüm enerjiyi etrafındaki dansçılar yönetir. Belgeseldeki en çarpıcı açıklamalardan biri de burada saklı: Kylie bu akıllıca sahne stratejisini ve karizmatik duruşu bizzat Michael Hutchence'tan öğrendiğini itiraf ediyor.

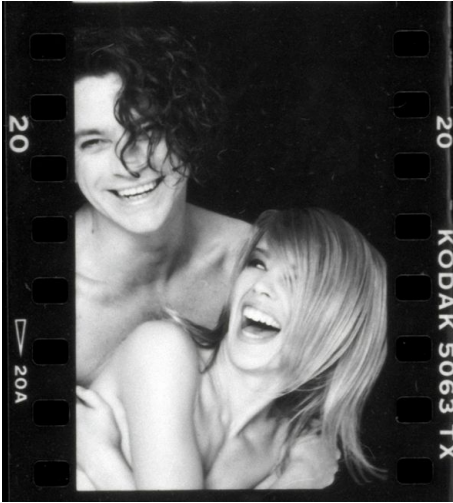
"KYLIE ETKİSİ" VE KANSER MÜCADELESİ

Belgeselin en duygu yüklü ve sarsıcı bölümü, Kylie'ye 2005 yılında, henüz 36 yaşındayken konan göğüs kanseri teşhisini ele alıyor. O dönem dünya çapında mamografi randevularında patlama yaşıyan ve tıp literatürüne "Kylie Etkisi" olarak geçen bu süreç, sahne arkasında tam bir aile dramına dönüşmüş.

Tüp bebek tedavisi görerek anne olabilmek uğruna kemoterapisini ertelemeyi düşündüğü anları açık-sözlülükle paylaşması, belgeselin kırılma noktası. Kız kardeşi Dannii Minogue'un "Bir daha asla iyi olamayacak mı?" korkusuyla yaşadığı çaresizlik ve Minogue ailesinin tüm mahremiyetlerini bir ateşin etrafındaki gece sohbetlerinde cömertçe açması izleyiciyi gözyaşlarına sürüklüyor. Annesinin kamera arkasından fısıldadığı, "Sanırım karanlıktayız," cümlesi, o güneşli pop prensesinin ardındaki ağır yükü özetliyor.

Peki, Kylie Minogue neden bu kadar kalıcı? Madonna'dan etkilenmiş seksi şovları ya da büyük hitleri tek başına bu durumu açıklamaya yeter mi? Nick Cave'in Glastonbury 2019'daki efsanevi performansına atıfla söylediği gibi: "Seyirciyle olan bağlantısı sahte değil; onun için çok gerçek. Bu, gerçek bir sevgi biçimi."

Pop dünyasının geçici dans kraliçelerinin aksine Kylie amansız basın saldırılarına, kanserle gelen acılara ve endüstrinin yaş ayrımcılığına meydan okuyarak ayakta kaldı. Nefes kesici bir direnç, neşeli bir zarafet ve zamana meydan okuyan bir tutku... Bu belgesel sadece bir süperstarın biyografisi değil; acıdan sevinç üreten "neşeli makinenin" zaferi de aynı zamanda.

EKRANLARIN YENİ TRENDİ: “LÜTFEN BİRAZ DAHA İÇİMİZ ŞİŞSİN!”

+YAZI_//_NEVRA ÖNER+

Son yıllarda platformlar arasında gezinirken fark ettiğim bir şey var: Dünya olarak acı çekmeye, ekrana bakıp sinir krizi eşiğinde gezinirken, “Yok artık, bu kadarını da yapmazlar!” demeye garip bir bağımlılık geliştirdik.

Bir çıktısı olduğunu düşündüğüm distopyalar, politik entrikalar ve kasvetli atmosferler entelektüel egomuzu fazlasıyla beslese de insanlık ekonomik ve sosyokültürel çöküşü kaldırmakta zorlanıyor.

Neyse ki imdadımıza her zaman, trajediyi komediyle yıkayıp önümüze koyan, izlerken hem “Bu aynı ben!” dedirten hem de “Neyse ki onun yerinde değilim!” diye şükrettiren çokça eser ve yapım çıktı.

Modern hayatın absürtlükleri karşısında sinir bozukluğundan kahrkahrı basmaya hakkımız var diye düşünüyorum. O yüzden bazı hatırlatmalar ve güncel yapımlar eşliğinde ekranın o çok özlediğimiz zeki, matrak ve biraz da nihilist tarafına bir selam çakmak istedim.

Keyifli bir okuma dilerim.

"YOZLAŞTIK DA BİR SOR NEDEN YOZLAŞTIK"

Ekranın ve perdelerin zamansız anlatıcıları var ki onlar paranın, gücün ve statünün insanı nasıl absürt bir karikatüre dönüştürdüğünü, "güç zehirlenmesi ve vizyonsuzluk" temasına hiçbir zaman yabancı olmadığımızı, aksine zaten modern insanın tam merkezinde durduğunu gösterir.

Ultra zenginlerin ya da gücü elinde tutanların hayata dair en temel mantık yürütme becerilerinden bile yoksun oluşu, muazzam bir katarsis sunar. Koca bir servetin ya da iktidarın içinde boğulurken aslında varoluşsal bir hiçliğin ortasında çırpınmak modern topluma atılan en keyifli tokatlardan biriydi.

MOLIERE'DEN YEŞİLÇAM'A ORADAN DİJİTALE: BEDELİNİ ÖDEDİYSEN SENİNDİR, YOKSA BİR HIÇSIN!

Tiyatro sahnelerinin Moliere'in ölümsüz eseri *Cimri* oyununda, başkarakter Harpagon'un paraya tapma hali, serveti elinde tutma hırsının insanı nasıl tek boyutlu, acınası ve bir o kadar da komik bir yaratığa dönüştürdüğünün en klasik kanıtıydı.

Türk sinemasının başyapıtlarından *Çöpçüler Kralı* ise meselenin salt bir "komedi" olmadığını daha bize o zamanlar anlatmıştı. Şener Şen'in o devleştiği Zabıta Şakir karakterinin mahalledeki o üç kuruşluk resmi yetkisiyle kurduğu tahakküm, sırf üniforması var diye Çöpçü Apti'ye kan kusturması. Bir apartmanın, Türkiye'nin sosyoekonomik mikrokozmosu olarak kurgulandığı o evrende gücü ve statüyü temsil eden Şakir'in o nobran, empati yoksunu halleri, güç hiyerarşisinin insanı nasıl karikatürleştirebileceğinin en acımasız özeti idi.

"PARAYI BULDUK DA GEÇ BULDUK"

Televizyon tarihimizin *Görgüsüzler* yapımında, bir gecede gecekondudan köşke geçen o bağırış çağırış içindeki Pembe ve ailesinin ani sınıf atlama çırpınışları, sonradan görmeliğin ve paranın satın alamadığı tek şeyin "kültür" olduğu gerçeğinin grotesk yansımasıdır.

REJİDE, STÜDYODA,
PLAZADA YA DA EVDE
KOLTUKTA... NEREDE
OLURSAK OLALIM,
HER ŞEYİN BU KADAR
HIZLI TÜKENDİĞİ
BİR ÇAĞDA AKIL
SAĞLIĞIMIZI
KORUMANIN TEK BİR
YOLU VAR: İYİ BİR
ESPİRİ YAKALAMAK
VE EKRANDAKİ O
GÜCE TAPAN ABSÜRT
KARAKTERLERE
BAKIP HALİMİZE
ŞÜKRETMEK.

NİHİLİST AMA MATRAK; HEPİMİZİN BİR PRENSİ VARDIR

Bugün dijital platformların yükselişiyle hikâyeler kabuk değiştirdi, prodüksiyonlar büyüdü ama o "güçlü ama bomboş" insan prototipi yerli yerinde duruyor.

Yabancı yapımların günümüzde milyar dolarlık şirket krizlerinde anlattığı o vizyonsuzluğu, bugün bizim dijital dünyamızda *Prens* dizisi şahane bir absürtlükle ekrana taşıyor. Bongom-ya Hanedanlığı'nın başındaki Prens; gücün tam merkezine doğmuş, devleti ve tarihi sadece kendi anlık hevesleri, bencilliği ve can sıkıntısı üzerinden yöneten bir modern zaman arızası.

Onun, krallığın çöküşünü bile, "Aman ne olacaksa olsun!" diyen o saf, umursamaz nihilizmiyle karşılaşması, iktidar ve şımarıklığın yarattığı yozlaşmayı övülecek kadar zekice bir mizahla paketliyor.

ŞİMDİ DÜŞÜNÜNCE İÇİMDEKİ BOŞLUK İYİ Kİ ÇOK BÜYÜKMÜŞ!

Ancak tüm bu temaları, "her şeye sahip olup hiçbir şey hissedememe" trajedisini dijital dünyada en kusursuz, en acımasız ve en evrensel dille anlatan tek bir yapım var: *BoJack Horseman*.

Aynı hikâyenin, birbirinden tamamen farklı dillerde ve formatlarda nasıl işlenebileceğinin en uç noktası bu dizi. Hollywood ("Hollywoo") tepelerindeki malikânesinde, kazandığı milyonlarca doların ve şöhretin ortasında kendi karanlığında boğulan bir animasyon at! Günümüz televizyonundaki pek çok kanlı canlı insandan daha "insan".

BoJack, statü ve paranın getirdiği mutluluk illüzyonunu bir balyoz gibi parçalayan modern bir başyapıt. Dizinin asıl dehası ise sinematografik yapısında gizli. Ekranda son derece parlak, cıvılcı, görsel şakalarla dolu 2D bir animasyon dünyası akarken metin sizi öyle ağır bir varoluşsal krizin, klinik depresyonun ve nesiller boyu aktarılan travmaların içine çekiyor ki, o renkli dünya klostrofobik bir zihnin yansımasına dönüşüyor.

Özellikle suyun altında geçen, tek bir kelimenin bile edilmediği o dâhiyane "Fish Out of Water" bölümü, iletişimsizliğin ve yalnızlığın görsel bir senfonisidir. Ya da tam zıddı, tek bir karakterin 20 dakikalık kesintisiz cenaze monoloğundan ibaret olan "Free Churro"... Bunlar sadece animasyon tarihi için değil, görsel hikâye anlatıcılığı ve televizyon yayıncılığı için de ders niteliğinde cesur adımlar. Zenginler, ünlüler, krallar ya da asilzadeler ağlıyor, evet ama *BoJack* bize gücün zirvesindeki o ağlamanın sadece komik olmadığını, aynı zamanda korkunç derecede boş, çaresiz ve yıkıcı olduğunu kanıtlıyor.

SONUÇ: İSTER ZABITA ŞAKİR OLSUN İSTER HOLLYWOOD TEPELERİNDE BİR AT

Televizyon ve sinema, bize aynayı bu kez yüzümüzü buruşturmamız için değil, kendimizle ve yarattığımız bu tuhaf, kaotik dünyayla dalga geçebilmemiz için tutuyor. İster bir apartman merdiveninde Zabita Şakir'in düdüğünden çıksın, ister Bongomya sarayından, isterse de Hollywoo tepelerindeki milyon dolarlık bir malikânedan... Gücün ve paranın yarattığı o devasa boşluk, ekranın bize sunduğu en lezzetli kara komedi olmaya devam ediyor.

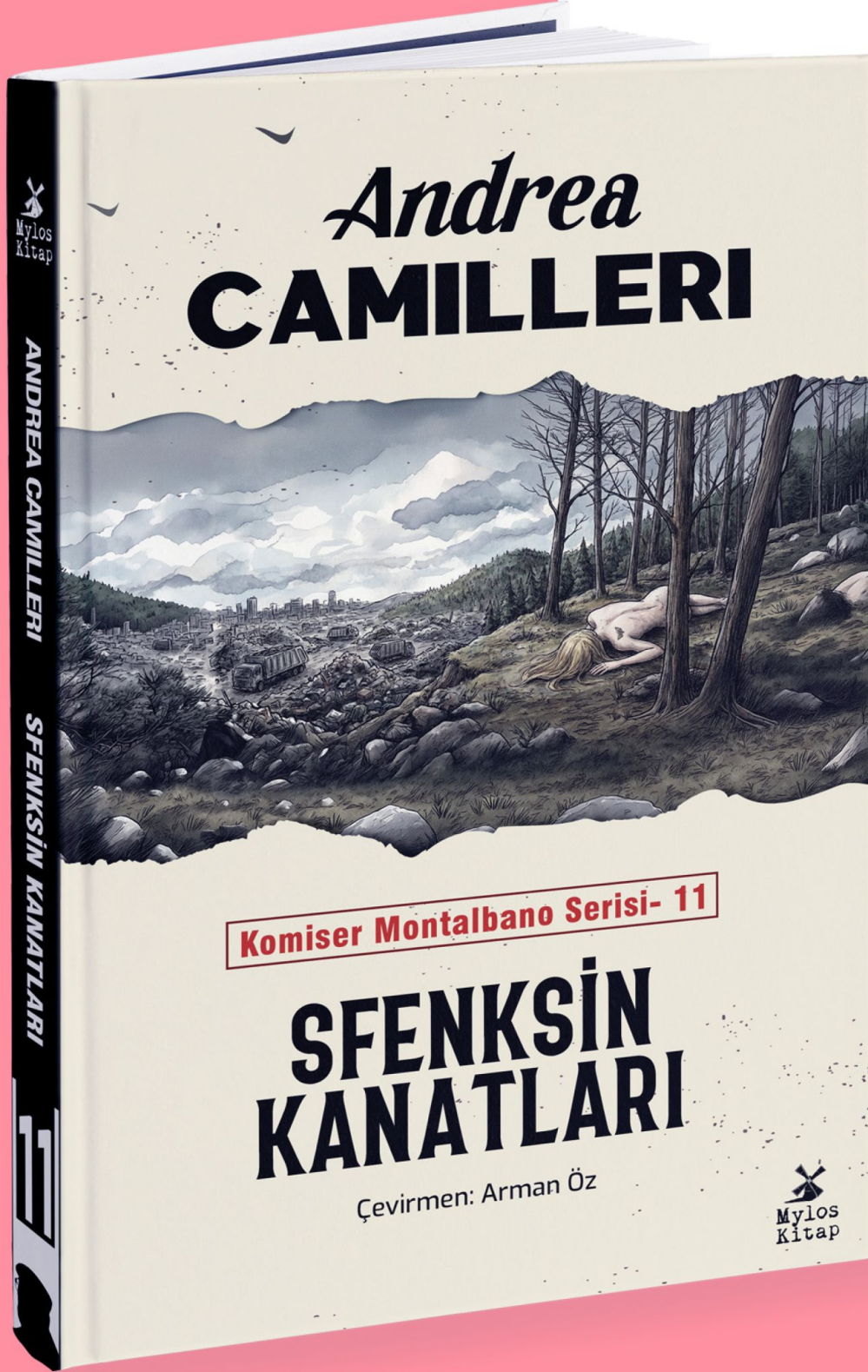
Rejide, stüdyoda, plazada ya da evde koltukta... Nerede olursak olalım, her şeyin bu kadar hızlı tükendiği bir çağda akıl sağlığımızı korumanın tek bir yolu var: İyi bir espri yakalamak ve ekrandaki o güce tapan absürt karakterlere bakıp halimize şükretmek.

MUTLAKA OKUMANIZ GEREKEN 50 POLİSİYE YAZARINDAN BİRİ,
İTALYAN POLİSİYESİNİN USTASI ANDREA CAMILLERİ.

ANDREA CAMILLERİ İLE BÜTÜNLEŞMİŞ, TÜM DÜNYADA TANINAN
KOMİSER SALVO MONTALBANO.

RAFLARDA

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

/MylosKitap

/myloskitap

Daha 17

BODRUM'UN IŞIĞI, MEKÂNIN DİLİ VE
MİMARİNİN BİR KARAKTERE DÖNÜŞTÜĞÜ ANLATI

+ YAZI_/_/_CENGİZHAN ÖZCAN - sanatçı, mimar ve kreatif direktördür.
Çalışmaları mekân, zaman ve duygu ilişkisi etrafında şekillenir. +

BİR HİKÂYENİN İLK CÜMLESİ MEKÂNLA KURULUR

Bazı diziler ilk sahnesiyle karakterlerini tanıtır. Bazıları ise önce yaşadıkları dünyayı gösterir. *Daha 17*, ikinci yolu tercih ediyor. Hikâye başlamadan önce izleyiciye Bodrum'un ışığını, taş dokusunu, rüzgârını ve kıyıyla kurduğu ilişkiyi hissettiriyor. Böylece anlatının zemini yalnızca senaryoyla değil, tasarlanmış bir çevreyle inşa ediliyor.

Mimarlıkta her mekân, içinde yaşayan insanın davranışını yönlendiren görünmez kararların toplamıdır. Bir pencerenin konumu, duvarın yüksekliği, avlunun açıklığı ya da denizle kurduğu perspektif; bunların hiçbiri tesadüf değildir. Aynı durum başarılı yapımlar için de geçerlidir. Kamera yalnızca oyuncuyu değil, onun ait olduğu mekânsal düzeni de anlatır.

Daha 17 bu anlamda dekor kurmaktan çok, yaşanmışlık hissi veren bir çevre oluşturuyor. İzleyici, sahneleri izlerken kendisini hazırlanmış bir sette değil, gerçekten nefes alan bir yaşamın içinde buluyor. İşte bu gerçeklik hissi, dizinin en güçlü tasarım kararlarından biri.

BODRUM: KARTPOSTAL DEĞİL, HİKÂYENİN COĞRAFYASI

Televizyon yapımlarında Bodrum çoğu zaman yalnızca kartpostal estetiğiyle temsil edilir. Beyaz cepheler, masmavi deniz ve lüks yaşam... *Daha 17* ise bu kolaycı yaklaşımın dışına çıkıyor. Bodrum'un doğal dokusunu yalnızca fon olarak kullanmak yerine, hikâyenin mimari omurgasının bir parçası haline getiriyor.

Dizinin en dikkat çekici mekânlarından biri olan konut, Gökhan Avcıoğlu'nun Exploded House yaklaşımından ilham alıyor. Brütalist mimarinin yalın ve güçlü karakteri, iç mekânda kullanılan sıcak malzemeler ve dengeli mobilya seçimleriyle sert bir yapı olmaktan çıkıp yaşayan bir mekâna dönüşüyor. Betonun soğuk yüzeyi ahşap, doğal ışık ve doğru oranlarla dengelenerek karakterlerin duygusal dünyasına eşlik eden bir atmosfer yaratıyor.

Burada etkileyici olan yalnızca yapının mimarisi değil, sanat yönetimi ile mimari tasarımın aynı dili konuşması. Sanat Yönetmeni Fatih Katırcı ve Dekor Tasarımcısı Murat Güney, mekânı yalnızca estetik bir arka plan olarak kurgulamıyor. Her obje, her malzeme ve her boşluk, karakterlerin yaşam biçimini görünür kılan tasarım kararlarına dönüşüyor.

Bodrum'un eğimli topografyası, taş duvarları ve gün boyunca değişen ışığı da bu anlatının ayrılmaz bir parçası. Sabahın sert ışığıyla akşamüstünün yumuşayan tonları arasında kurulan görsel geçişler, karakterlerin yaşadığı duygusal dönüşümleri destekliyor. Bu nedenle diziyi izlerken yalnızca oyuncularını değil, içinde yaşadıkları mimariyi de takip ediyorsunuz.

İyi tasarlanmış bir mekân, dikkat çekmek için bağırmasın. Sessizce hikâyenin içine karışır. *Daha 17*'nin en önemli başarısı da tam burada başlıyor. Mimari, anlatının önüne geçmeden onu güçlendiriyor ve izleyiciye fark ettirmeden duyguyu yöneten görünmez bir katman oluşturuyor.

**İyi tasarlanmış bir mekân,
dikkat çekmek için bağırmasın.
Sessizce hikâyenin içine
karışır. *Daha 17*'nin en
önemli başarısı da tam
burada başlıyor. Mimari,
anlatının önüne geçmeden onu
güçlendiriyor ve izleyiciye
fark ettirmeden duyguyu
yöneten görünmez bir katman
oluşturuyor.**

KARAKTERLERİN DÜNYASI, YAŞADIKLARI MEKÂNLARDA SAKLI

Bir yapının taşıyıcı sistemi ne kadar kusursuz olursa olsun, içinde hayat yoksa yalnızca boş bir kabuk olarak kalır. Sinema ve televizyon için de aynı durum geçerlidir. Güçlü bir sanat yönetimi, doğru seçilmiş mekânlar ve başarılı bir görüntü dili; bunları yaşatacak oyunculuklarla anlam kazanır.

Daha 17 bu dengeyi kurabilen yapımlardan biri. Dizinin merkezinde yer alan genç oyuncular, hikâyenin dinamizmini ve samimiyetini doğal bir şekilde taşıırken deneyimli isimler anlatının dramatik omurgasını güçlendiriyor. Özellikle Aras karakterine hayat veren Çağan Efe Ak'ın performansı, genç bir karakterin kırılganlığı ile mücadele gücünü aynı potada eritebiliyor. Bu da izleyicinin karakterle kolayca bağ kurmasını sağlıyor.

Nesrin Cavadzade ise Şebnem karakterinde alışık olduğumuz güçlü ekran enerjisini bu kez daha katmanlı bir duygusal dünyayla buluşturuyor. Kontrolü elinde tutmaya, ailesini korumaya çalışan ve geçmişiyile yüzleşen bir karakteri yalnızca diyaloglarla değil, duruşu ve beden diliyle de görünür kılıyor. Kendisinin de belirttiği gibi, kariyerinde ilk kez bir anneyi canlandırması, performansına farklı bir derinlik kazandırıyor.

Dizinin en önemli artılarından biri ise yeni kuşak oyunculara alan açması. Son yıllarda aynı yüzleri tekrar tekrar izlediğimiz televizyon dünyasında genç isimlere güvenen bu yaklaşım hikâyeye taze bir enerji katıyor. Deneyimli oyuncuların kurduğu dramatik denge ile genç oyuncuların doğal performansları birleşince ortaya daha inandırıcı bir dünya çıkıyor. Bu denge yalnızca oyunculukta değil, dizinin genel tasarım anlayışında da hissediliyor. Çünkü iyi bir yapım, farklı parçaların birbirini tamamlamasıyla güçlü hale gelir.

GÖRSEL DİLİN KURDUĞU DENGE

Bir dizinin güçlü görünmesi yalnızca yüksek prodüksiyonla mümkün değildir. Asıl başarı, bütün disiplinlerin aynı cümleyi kurabilmesidir.

Daha 17'de görüntü yönetimi, sanat yönetimi, kostüm ve mimari birbirinden bağımsız hareket etmiyor. Her biri aynı atmosferi besleyen parçalar olarak çalışıyor.

Özellikle doğal ışığın kullanımı dikkat çekici. Yapay dramatik efektler yerine günün farklı saatlerinin sunduğu gerçek ışık tercih edilmiş. Bu seçim yalnızca estetik değil, anlatının inandırıcılığını güçlendiren önemli bir tasarım kararı.

Renk paletinde de benzer bir denge bulunuyor. Hiçbir ton gereğinden fazla öne çıkmıyor. Taş, ahşap, beyaz sıva ve doğanın kendi renkleri, karakterlerin duygularıyla yarışmak yerine onları tamamlıyor.

Bu yaklaşım günümüz yapımlarında giderek daha fazla önem kazanıyor. Çünkü izleyici artık yalnızca iyi oyunculuk değil, bütüncül bir görsel deneyim bekliyor.

İYİ BİR YAPIM İZLENMEZ; DENEYİMLENİR

Mimarlık yalnızca bina üretmez. Davranış üretir, duygu üretir ve hafızada yer eden deneyimler oluşturur.

Sinema ve diziler de aynı prensiple çalışır. Kamera, oyuncu ve senaryo ne kadar güçlü olursa olsun, bunları taşıyan fiziksel dünya inandırıcı değilse anlatının etkisi eksik kalır.

Daha 17 bu açıdan incelendiğinde, yalnızca oyunculukları ya da hikâyesiyle değil, tasarlanmış atmosferiyle de dikkat çekiyor. Bodrum'un doğal dokusunu, mimarisini ve ışığını anlatının ayrılmaz bir parçasına dönüştürerek izleyiciye yalnızca olayları değil, o dünyanın içinde yaşama hissini de sunuyor.

Belki de dizinin en büyük başarısı burada yatıyor. Çünkü bazı yapımlar bittiğinde karakterleri hatırlarız, bazılarıysa bize hissettirdiği atmosferle aklımızda kalır. *Daha 17*, bu iki gücü aynı potada eritebilen işlerden biri olmayı başarıyor.

Mimarlık disiplini açısından bakıldığında bu yapım, iyi tasarımın yalnızca estetik üretmek olmadığını; doğru atmosferi kurarak anlatının duygusal etkisini güçlendirebildiğini gösteriyor. İşte bu nedenle *Daha 17*, sadece izlenen bir dizi değil, mekân, karakter ve görsel tasarımın aynı cümleyi kurduğu bütüncül bir deneyim olarak değerlendirilmeyi hak ediyor.

Mimarlık disiplini açısından bakıldığında bu yapım, iyi tasarımın yalnızca estetik üretmek olmadığını; doğru atmosferi kurarak anlatının duygusal etkisini güçlendirebildiğini gösteriyor. İşte bu nedenle *Daha 17*, sadece izlenen bir dizi değil, mekân, karakter ve görsel tasarımın aynı cümleyi kurduğu bütüncül bir deneyim olarak değerlendirilmeyi hak ediyor.

NEDEN BİR TÜRK'LE İNGİLİZCE KONUŞMAKTAN ÇEKİNİYORUZ?

+YAZI_/_/_ALEYNA ALKAN - speaxon english dil okulu kurucusu+

SAATLERCE
İNGİLİZCE DİZİ VE
FİLM İZLİYORUZ,
REPLİKLERİ
EZBERLİYORUZ.
AMA İŞ KONUŞMAYA
GELDİĞİNDE NEDEN
SESİMİZ KISILIYOR?

Yabancı biriyle İngilizce konuşurken çoğumuz kendimizi daha rahat hissediyoruz. Kelimeyi yanlış söylesek de devam ediyoruz. Cümlemiz yarım kalsa bile anlatmaya çalışıyoruz. Çünkü karşımızdaki kişi ne söylemek istediğimizi anlamaya çalışacak. Aynı durum bir Türk'le konuşurken nedense değişiyor. Ses tonumuz düşüyor, aklımızdaki kelimeler birbirine karışıyor, bildiğimiz yapıları bile kullanamaz hale geliyoruz.

Aslında değişen tek şey dil değil. Değişen, bizi dinleyen kişi. Yıllardır İngilizce öğretmenliği yapıyorum. Sınıfta bunun sayısız örneğine şahit oldum. Yabancı bir misafir geldiğinde konuşmak için gönüllü olan öğrenciler, karşlarına başka bir Türk öğrenci geçtiğinde göz teması kurmaktan bile çekiniyor. "Hocam ya yanlış söylersem?" cümlesini o kadar sık duyuyorum ki, zamanla bunun İngilizceyle değil, bambaşka bir duyguyla ilgili olduğunu fark ettim.

Biz aslında hata yapmaktan değil, hata yaparken görülmekten çekiniyoruz. İngilizce, bizde uzun yıllar boyunca bir iletişim aracı olmaktan çok, başarı göstergesi gibi sunuldu. Konuşmaya başladığınız anda sadece ne söylediğiniz değil, nasıl söylediğiniz de değerlendiriliyor. Telaffuzunuz, aksanınız, kullandığınız kelimeler... Hatta bazen birkaç saniyelik duraksamanız bile. Böyle olunca insanlar konuşmaktan çok, görünmez bir sınava girmiş gibi hissediyor. Oysa dilin doğası böyle değil.

Anadili İngilizce olan insanlar da konuşurken kelime arıyor, cümlesini yarıda bırakıyor, bazen kendini düzeltiyor. Günlük hayatta kusursuz konuşan insan sayısı zaten çok az. Ama biz, İngilizce konuşurken kendimizden kusursuzluk bekliyoruz. Bu beklenti de konuşma cesaretimizi elimizden alıyor. Sanırım bunun temelinde eğitim alışkanlıklarımız da var. Yıllarca bize doğru cevap öğretildi. Yanlış yapmak eksi puandı. Boş bırakmak daha güvenliydi. İngilizce de zamanla konuşulan bir dil olmaktan çıkıp yanlış yapılmaması gereken bir derse dönüştü. Hâlâ birçok kişi İngilizce konuşurken test çözer gibi düşünüyor; önce cümleyi zihninde kuruyor, zamanını kontrol ediyor, doğru *preposition*'ı arıyor, sonra konuşmaya karar veriyor. O sırada konuşma çoktan bitmiş oluyor.

Bir de birbirimize yaklaşımımız var. Türkler olarak, biri İngilizce konuşmaya başladığında çoğu zaman anlatmak istediğine değil, yaptığı hataya odaklanıyoruz. Bir kelimenin telaffuzu, eksik kullanılan bir ek ya da yanlış seçilmiş bir zaman... Belki iyi niyetle düzeltiyoruz ama çoğu zaman bunun karşı tarafta nasıl bir etki bıraktığını fark etmiyoruz. Sonraki konuşmada daha kontrollü oluyor ve hiç konuşmama'yı tercih ediyor. İşin ilginç tarafı, bunu yabancılara yapmıyoruz. Çünkü onlardan mükemmel Türkçe beklemiyoruz. Yanlış söylediklerinde onları cesaretlendiriyoruz, ne demek istediklerini anlamaya çalışıyoruz. Aynı anlayışı birbirimize göstermekte zorlanıyoruz. Ancak İngilizce yalnızca İngilizlerin ya da Amerikalıların dili değil. Dünyanın ortak iletişim dili. Hint aksanıyla konuşan da var, İtalyan aksanıyla konuşan da, Japon aksanıyla konuşan da. Kimse bu yüzden iletişim kurmaktan vazgeçmiyor. Çünkü önemli olan aksan değil; anlaşabilmek.

Bence bizim en büyük yanılgımız burada başlıyor. İngilizceyi doğru konuşmayı, rahat konuşmanın önüne koyuyoruz. Derslerde öğrencilerime sık sık şunu söylüyorum: "Bugün on hata yapın ama on cümle kurun." Çünkü yapılan her hata, öğrenmenin bir parçası. Kurulmayan cümleler hiçbir şey öğretmiyor. İnsan konuşmadan akıcılık kazanamıyor. Bu yüzden konuşma cesareti, dilbilgisinden çok daha değerli.

Türkiye'de, "İngilizce biliyorum ama konuşamıyorum," diyen insan sayısı gerçekten çok fazla. Çoğunun kelime bilgisi de günlük konuşmaya yetecek düzeyde. Dilbilgisi eksik değil. Eksik olan şey, rahat hissedileceği bir ortam. Belki de yıllardır aradığımız sorun tam olarak bu. Çünkü insanlar yargılanacaklarını düşündükleri yerde konuşmaz; güvende hissettikleri yerde konuşur.

Belki de bir gün, iki Türk karşılaşsın İngilizce konuşmaya başladıklarında kimse gülmeyecek, kimse birbirinin hatasını yakalamaya çalışmayacak. Sadece sohbet edecekler. İşte o gün, İngilizce bizim için gerçekten öğrenilmiş bir ders değil, yaşayan bir dil olacak. Ve yıllardır bizi durduran şeyin İngilizce olmadığını anlayacağız.

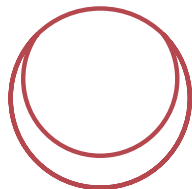

ALTI ÜSTÜ İSTANBUL KARAKTERLERİNİN ASTROLOJİK KODLARI

+ YAZI_//_ALEV KURTULUŞ +

Her karakterin kendine has bir hikâyesi, yarası ve hayata tutunma biçimi var. Peki, ya onları bir de astrolojinin diliyle okusaydık? Elbette bu bir doğum haritası analizi değil; karakterlerin hikâyelerinden, seçimlerinden ve ruh hallerinden yola çıkarak hazırlanmış yaratıcı bir yorum. Bakalım gökyüzü, *Altı Üstü İstanbul* karakterleri hakkında bize neler söylüyor?

TARIK DİRLİK (FEYYAZ DUMAN)

Güneş:Oğlak - Ay:Yengeç -
Yükselen:Akrep

Tarık, hayatın en ağır sınavlarından geçmesine rağmen ayakta kalmayı başaran karakterlerden biri. Yetimhanede büyümesi ve evladını kaybetmesi onu sertleştirmekten çok olgunlaştırmış.

Oğlak Güneş'i, düştüğü her yerden yeniden kalkmasını sağlayan dayanıklılığı temsil ediyor. Yengeç Ay'ı ise tüm acısına rağmen içindeki şefkati ve babalık duygusunu canlı tutuyor. Akrep yükseleni, yaşadığı kırılmaları kimseye göstermeden taşıyan, sessiz ama güçlü savaşçıyı ortaya çıkarıyor.

Tarık'ın en belirgin özelliği, yaşadığı acıyı başkalarına umut olabilecek bir merhamete dönüştürebilmesi.

EMİR CANKAYA (RAHİMCAN KAPKAP)

Güneş:Koç - Ay:Yay -
Yükselen:Aslan

Emir, mücadeleden beslenen ve geleceğini kendi elleriyle kurmak isteyen genç bir karakter.

Koç Güneş'i cesaretini, Yay Ay'ı büyük hayaller kurmasını, Aslan yükseleni ise doğal liderliğini öne çıkarıyor.

ZEHRA CANKAYA (NEHİR ERDOĞAN)

Güneş:Yengeç - Ay:Balık -
Yükselen:Başak

Zehra, ailesini ayakta tutmaya çalışan görünmez kahramanlardan biri. Evlat acısıyla sarsılmış olsa da kendi duygularını geri plana iterek sevdiklerine tutunuyor.

Yengeç Güneş'i ailesini her şeyin önüne koyarken Balık Ay'ı güçlü sezgiler ve derin bir vicdan kazandırıyor. Başak yükseleni ise en zor anlarda bile sakin kalmasını ve çözüm üretmesini sağlıyor.

NAZ BAŞER (ELÇİN ZEHRA İREM)

Güneş:Terazi - Ay:Balık -
Yükselen:Boğa

Naz, hayatın gerçekleriyle masumiyeti arasında denge kurmaya çalışan bir ruh.

Terazi Güneş'i adalet ve uyum ararken Balık Ay'ı güçlü sezgileriyle onu yönlendiriyor. Boğa yükseleni ise sakin, güven veren ve zarif bir duruş kazandırıyor.

Gerçeklerle yüzleştğinde ise hayatının yönü tamamen değişiyor.

BAYRAM CANKAYA (İLKER AKSUM)

Güneş:Akrep - Ay:Oğlak -
Yükselen:İkizler

Bayram, yarım kalmış hayallerinin peşinden giderken hırsı ile vicdanı arasında sıkışan bir karakter.

Akrep Güneş'i güç ve kontrol arzusunu beslerken Oğlak Ay'ı hedeflerine ulaşmak için duygularını ikinci plana atmasına neden oluyor. İkizler yükseleni ise insanları etkileme ve olayları kendi lehine çevirebilme becerisi kazandırıyor.

GALİP SULTAN (KAAN ÇAKIR)

Güneş:Oğlak - Ay:Akrep -
Yükselen:Aslan

Galip, otoriteyi ve kontrolü seven güçlü bir figür.

Oğlak Güneş'i başarı ve statüye odaklanırken Akrep Ay'ı derinlerde kimseye göstermediği duygular taşıyor. Aslan yükseleni ise bulunduğu her ortamda dikkat çekmesini sağlıyor.

Karizmatik görüntüsünün ardında her hamlesini hesaplayan stratejik bir zihin var.

NİHAL CANKAYA (YÜSRA GEŞİK)
Güneş: Başak - Ay: Oğlak -
Yükselen: Terazî
Nihal, sorumluluk almayı alışkanlık haline getirmiş karakterlerden biri.

Başak Güneş'i düzen kurmayı ve çözüm üretmeyi severken Oğlak Ay'ı duygularını kolay kolay dışarı göstermemesine neden oluyor. Terazî yükseleni ise çevresindeki herkesi mutlu etmeye çalışırken kendi ihtiyaçlarını geri plana atmasına yol açıyor.

FAHİRİYE TOPRAK (ÖYKÜ GÜRMAN)
Güneş: Balık - Ay: Yengeç -
Yükselen: Yay
Fahriye'nin hikâyesi, annelik duygusunun sınır tanımayan tarafını temsil ediyor.

Balık Güneş'i sınırsız bir şefkat sunarken Yengeç Ay'ı evladını her şeyin önüne koymasını sağlıyor. Yay yükseleni ise yaşadığı tüm acılara rağmen yeniden ayağa kalkabilme gücü veriyor.

UĞAY SULTAN (BERK ALİ ÇATAL)
Güneş: Aslan - Ay: Akrep -
Yükselen: Koç
Uğay, dışarıdan sert görünen ama içinde derin kırılganlıklar taşıyan bir karakter.

Aslan Güneş'i görülmek ve takdir edilmek isterken Akrep Ay'ı bastırılmış öfke ve hayal kırıklıklarını büyütüyor. Koç yükseleni ise çoğu zaman düşünmeden harekete geçmesine neden oluyor.

Sert tavrının ardında fark edilmek isteyen incinmiş bir çocuk saklı.

ŞEKER İBO / İBRAHİM KOÇ (CEM SÖKÜT)
Güneş: İkizler - Ay: Yay -
Yükselen: Kova
Mahallenin en özgür ruhlarından biri olan Şeker İbo, mizahı ve samimiyetiyle öne çıkıyor.

İkizler'in pratik zekâsı, Yay'ın özgürlük tutkusu ve Kova'nın sıradışı bakış açısı onda doğal biçimde birleşiyor.

Kurallardan çok vicdanını dinleyen, neşesi kadar yüreğiyle de iz bırakan bir karakter.

PAMUK CANKAYA (SACİYE TAŞANER)
Güneş: Boğa - Ay: Oğlak -
Yükselen: Akrep
Pamuk, ailenin köklerini ve geleneklerini temsil eden güçlü bir kadın.

Boğa'nın sahiplenici yapısı, Oğlak'ın disiplini ve Akrep'in kontrol ihtiyacı birleşince gerektiğinde sert kararlar alabilen ama ailesinden kolay kolay vazgeçmeyen bir karakter ortaya çıkıyor.

MELEK TOPRAK (SENA MÎA KALIP)
Güneş: Oğlak - Ay: Başak -
Yükselen: Akrep
Melek, yokluk içinde büyümüş olmasına rağmen hayallerinden vazgeçmeyen genç bir kadın.

Başarı onun için yalnızca bir hedef değil; kendini hayata kabul ettirme biçimi.

Dışarıdan güçlü görünse de içinde görülmeye ve değer verilmeye ihtiyaç duyan kırılgan bir kalp taşıyor.

RAFLARDA

**MARS SİYAHİ, ZEKÂyla ÖRÜLMÜŞ
BİR POLİSİYE OLMANIN ÖTESİNDE
GİZLİ KALAN TRAVMALARIN,
POLİTİK ÇÜRÜMENİN VE
ADALETİN SINIRLARININ ROMANI.**

